د مینې جادو

محمد آصف عمر

د افغانستان د فضايي څېړنو د مرکز ساعت وکړنګېد. د تالار په منځ کې مېزونه تش شول. عينکۍ پېغله لا هم په کمپيوټر پسې نښتې وه. مامورين د غرمنۍ لپاره ويترين ته ودرېدل. پاس پر سپين دېوال په طلايي کرښو ليکل شوي وو «وخت مو له ځان سره بيايي. څوک چې نه ځي په کشېدو يې هڅو نه ماتېږي» هېڅا سترګې ورجګې نه کړې. د پاخه عمر سړي او ښځې په قابونو کې خواړه واخېستل. د دېوال په لوی سکرين کې د غشي په شان د نوې فضايي بېړۍ پر تصوير غړېدل. د تالار په پای کې سپين ماشينونه لکه صندقان قطار ولاړ وو. په تورو ښيښو کې يې ليکنې ښکته پورته کېدلې. مخ ته يې ببر سري او ببرېيري ځوان شخوالي باسه. غټه پزه يې په سوک ټېل وهله. د ويترين تر څنګ همکارانو ته يې عينکۍ پېغله وښودله:

– ای په ارين مينه ګورئ؟ د مورمړې بيا نس هېر دی. زنې به يې وترل شي خو ارين به پيدا نکي.

ټولو هغې ته وکتل. هرړر په خندا شول. هغې نه اورېدل. د کمپيوټر په ټچ سکرين باندې يې ګوتې ځغلولې. يو دم يې منډه واخيستله. د مېز په پښه کې بنده شوه. تيندک يې وخوړ. ناري يې کړې:

– الئ الئ! وشو، وشو.

ټولو مخونه ورواړول. هغه په اوږدې لمنې کې په لنډو قدمونو خپل ځای ته راغله. په کمپيوټر کې يې تڼۍ ووهله. په لوی سکرين کې تصويرونه ورک شول. د [illegible] راغله «۶ [illegible] ۲۰۲۲ کال» [illegible] تونل [illegible] بېړۍ پيدا شوه. په ملا يې ارين ليکل شوی و. د عينکۍ لېونتوب نورو ته لاره وکړه. د خوښۍ چيغې شوې. ټول کمپيوټرونو ته کېناستل. ارين بېړۍ نااشنا ستوري ته نژدې کېدله. وچه يې په اوبو کې لکه ټاپو ښکارېدله. ختيځ او لوېديځ ته يې دوه نور ستوري وو. د ځمکې د سپوږمۍ څلور برابره برېښېدل. د هغوئ وچه نسبتاً زياته وه. چاغ سړی تالار ته راغی. لاسونه يې وښورول:

– بلاوهلو! مه پرېدئ چې بيا ورکه شي! دا سبيلمړې دا دوه کاله چېرته وه؟

نرۍ ښځې قاب ټېل واهه. له کمپيوټر څخه يې مخ وګرځاوه. ويې ويل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مشره! ما نه ویلې چې د اړیکو په سیستم کې ستونزه ده؟ نه دې منله.

– امم. ای الته باید ژوند وي. اکسیجن او نایتروجن یې ۹۹٪ دي. لکه د ځمکې د اتموسفیر.

ارین ببرۍ د ستوري د وچې د پاسه ودرېدله. د توتکیو په شان کمرې ترې کېوتلې. له ژوندیو توتکیو سره یې فرق نه کېده. یو ازې وزرونه یې نه رپېدل. په وچه کې ښارونه څرګند شول. د مامورینو سترګې غټې غټې راووتلې. کمرې د لوی ښار په سر ټیټې شوې. په سرکونو ګاډي ځغلېدل. په مرکز کې جموجوش و. ښځې لړې لیدل کېدې. په اوږدو جامو او ټیکریو کې په خپلو سریو پسې تللې. نارینه په کمیس او پرتوګ کې وو. ماشومانو د خلکو په منځ کې د نیولو لوبه کوله. کلسری هلک په پکولي ځوان ولګېد. هغه په سپېره وواهه. ماشوم په ژړا شو. د جګې شملې سپینږیري د ځوان کار وستایه. دلته په تالار کې د مامورینو خولې نورې هم وازې شوې. عینکۍ پیغلې غږ کړ:

– وی! پښتو وایي.

د شنې دریشۍ ښځې سر وښوراوه:

– اها، داسې ښکاري لکه د یوویشتمې پېړۍ پښتانه.

د غټې پزې ځوان ببره ږیره وخوځېدله:

– ای ابل تصویر کې وزه وګورئ وزه! توت ته یې پښې اچولي.

یوې کمرې له لېرې څخه څلور خړې ماڼۍ ښودلې. د ښار له ودانیو څخه یې هم په بڼه، هم په تنه کې فرق درلود. د فضایي څېړنو چاغ مشر ورته ګوته ونیوله:

– بلاوهلو! امدا ګردې ماڼۍ وڅارئ ګردې ماڼۍ!

عینکۍ پیغلې پر کمپیوټر ګوتې وټکولې. د دې کمرې تصویر ټول سکرین ونیو. کمره د لوی حلقوي دېوال لویې دروازې ته نژدې کېدله. پر سر یې غټ لیکل شوي وو «شاهي حصار» هغه د دېوال له سره سمسورې ساحې ته ننوتله. په څنډه کې یې له میدان څخه الوتکه نېغه والوتله. کمره یوې ماڼۍ ته سیخه شوه. مخ ته یې د لمن په شان ګرده زینه وه. د دروازې پر سر د «۱» عدد ښکارېده. شاته درې نورې ماڼۍ لکه مقتدیان ولاړې وې. د «۲، ۳، ۴» شمېرې یې لرلې. د دریمې ماڼۍ ګرد چاپېر عسکر ګرځېدل. کمره د دویم منزل په کړکۍ ننوتله. د تالار د لوی قندیل ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدله. لاندې سرې چوکۍ نیمې په خلکو ډکې وې. د دریځ په ورېې طلایي څپرې کې پلن پاچا ونښورېد. په غوټۍ شکله طلایي تاج کې الماس وځلېد. پاچا له ګیلاس څخه غړپ وکړ. زنه یې د غاړې په غوښې کې ننوتله. ویې ویل:

– زما پلار به ویل د ناریالین ستوري سره دوستي کوئ. امروتین د دوستۍ ندی.

تر څنګ یې په شنې څپرې کې ږیرور سړي د سپینې لونګۍ شمله شاته کړه. د پاچا خبرې ته یې سر ونښوراوه. مخ ته یې لوحه وه «عالي قدر ستر ملا» په بې څپرو چوکیو کې وزیرانو په کتابچو کې یاداشت اخیست. د پاچا شاته د شپږو ملکو له منځه شاهزادګۍ تورې غټې سترګې وروستي قطار ته نیولې وې. هلته ځانته ناست غنمرنګی ځوان ناآرامه برېښېده. په شنو سترګو یې غلي غلي د وتلو اشاره کوله. شاهزادګۍ ورسره نه منله. ګرد مخ یې وځنډه. وړوکی تاج یې ونښورېد. ځوان تریپ شو. منګوله یې پر ښویه وېښتانو څټ ته کش کړه. پاچا خپلې وینا ته دوام ورکړ:

– اصل کې پلار مې په حقه و. دادی امروتین ستوری زموږ په غنمین ستوري کې لاسوهنه کوي. غله او داړه ماریې پاځولي. نوم یې مقدسپال ورکړی. موږ ته کافر وایي. دلته عالي قدر ستر ملا شته. د قانون له مخې دی کولی شي ما له پاچایۍ لرې کي. که زه د دین لږ خلاف وکم اول مې دی نه پرېدي. خو مقدسپال وایي ما د پښتو د قرآن احکام ندي پلې کړي. او کمقلان یې مني. تاسې قومي مشران خلک وپوهوئ! که موږ او تاسې یو لاس یو خامخا کامیابېږو.

چکچکې شوې. شینسترګي ځوان بیا بیا شهزادګۍ ته د وتلو اشارې وکړې. هغې پر له پسې ردوله. پاچا قومي مشرانو ته د خبرو وار ورکړ. د تالار له منځه په خړ واسکټ کې پوخ سړی پاڅېد. په ببرې شناوۍ ږیرې یې لاس راکاږه:

– اعلی حضرته! تاسې او ستر ملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. زموږ د سپین ساحل ښار کې ځوانان دي. شعرونه او د دروغو کیسې لیکي. زموږ بچې مینې ته تشویقوي. دا لا څه، ځینې خلک ولور د قانوني اندازې نه کمتاکي. داسې ام شته، سړی ووژل شي. جرګه په بدو کې د جینۍ د ورکولو فیصله وکي. خو اغوۍ پیسې ورکي. بل، اصیل خلک د کسبیانو سره خېښي کوي. دغسې د دین خلاف کارونه دي چې خلک د دولت په ضد مقدسپالو ته ځي.

پاچا په نظامي یونیفورم کې د کورنیو چارو برېتور وزیر ته مخ کړ:

– وینې؟ بیا وانه ورم.

شینسترګي ځوان تېره زنه په ګوته وګروله. په هماغه ګوته یې شاهزادګۍ ته ګوابښ وکړ. هغې د سترګو تر کونجونو ملکو ته وکتل. وروسته ځوان ته برګه شوه. له سر قطار څخه د جګې شملې والا پاڅېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د دین پرست د ښاره یم. الته ځوانان اسلامي لباس ته سپکاوی کوي. کله کمیس او پرتوگ اوږد کي، کله لنډ، کله تنگ. بل قانون وایي د یوې نه زیاتې ښځې وکړئ. یا یې ښځي مه کوئ. مگر الته د یوې ښځې والا بې غمه گرځي. بانه کوي چې ښځې نشته. که د نورو ښارونو خلک لونې ورکي دا بانه به یې ام ختمه شي.

پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. د شینسترگي ځوان زړه تنگ شو. لاس او سر ته یې ټکان ورکړ چې ولې نه وځې؟ شاهزادگۍ ترې مخ واړاوه. برېتور سرې جگ شو. څنگ ته د تنکي ځوان په اوږه یې لاس کېښود. ویې ویل:

– اعلی حضرته! موږ چې ښځې کمې وي الکان ساتو. دوئ دې ام وساتي. زموږ په غیرت آباد ښار کې بل غم دی. خلک په ودونو کې پټ ساز غږوي، سندرې وایي. دې نه مو خلاص کئ! د خدای په غضب به اخته شو.

پاچا وزیر ته د یاداشت اخېستو اشاره وکړه. د تالار له منځه د ښگر سپینږیری پاڅېد. د شینسترگي ځوان ټول پام هغه ته شو. شاهزادگۍ ته هم جالبه وه. سپینږیري عمیق نفس واخیست. لکه پهلوان چې برید ته ځان چمتو کوي. ویې ویل:

– اعلی حضرته! دا ډېر وخت مې په زړه کې خبرې غوټه دي. نور نه کېږي. نیکه مې ویل موږ درې سوه کاله مخکې د لرې ستوري نه راغلي یو. ځمکه یې باله. الته ډېر هېوادونه وو. زموږ هېواد افغانستان نومېده. بل اینگلیستان و. اغه موږ د طلاوو او الماسو د کیندلو دپاره دلته راوستلو. دوو بېړیو امروتین او نارییالین ستورو ته د نورو غریبو هېوادو کارگر بوتلل. میاشت وروسته څه خبره شوه. اینگلیسان په بېړیو کې لاړل. امغسې ورک شول.

د پاچا په غټ ځان کې یوازې لاندینۍ ژامه وخوځېدله. ویې ویل:

– ددې نه خبر یو. که خاصه خبره نه لرې چې بل چا ته وار ورکو.

– لرم یې. نو د اینگلیسانو سره په بېړیو کې د خوړو ذخیرې ام لاړې. زموږ خلک اریان دریان پاتې شول. بچي یې وږي وو. په سابو او ښکار یې گوزاره کوله. دې کې چالاکانو ځمکې ونیولې. ځانونه یې د قبیلو مشران کړل. په گډه یې پاچایي جوړه کړه. قرآن ورسره و. مگر یو یې نه پوېیده. د ځانه یې نوی قرآن په پښتو ولیکه. خپل رواجونه او نفساني غوښتنې یې پکې واچولې. ولور یې جگ وټاکه. ډېرې ښځې کول یې جبري کړل. چې غریب یې وس ونلري. چې دوئ ته پاتې شي. مینه، هنر، ادبیات، پرمختگ او نوښت یې گوناه وگڼل. ځکه خو په دونه کالو کې زموږ ژوند خاص تغیر ونکه. نیکه مې ویل دا قرآن ندی. نه دا د اسلام اصول دي. اعلی حضرته! زه وایم د پښتو په قرآن د سره غور وکو.

شینسترگي ځوان ژر پاچا ته وکتل. هغه په آرامه د کورنیو چارو پر وزیر امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اصل کې دا سړی کافر دی. اعدام یې کئ!

عسکر ننوتل. سړی یې ونیو. هغه چیغې وهلې:

– زه کافر نه یمه. زه رښتیا وایمه. وه د خدای دپاره. دا څه احمقان دي...

عسکرو په کشولو له تالاره ووېست. د یو قومي مشر آواز راغی «ښه سو. چې بیا د خلکو د بې لارې کولو کوشش ونکي» شاهزادګۍ د تالار وروستۍ لیکې ته وکتل. شینسترګی ځوان نه و. دا هم تېزه ووتله. په تالار کې شور و.

پاچا د غلي کېدو او د غونډې د دوام اشاره وکړه. چوپتیا شوه. د پکول والا سړی پاڅېد:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. موږ ام یوه ستونزه لرو. زموږ ښار کې ډېر خلک د ناریالین څخه دي. پښتو ګوډه ماته وایي. موږ وایو چې مکتبونه او دفترونه د اغو په ژبه کو.

– بده نده. زما مور ام د ناریالین وه. ښه نو ستاسې په ښار کې به اغوئ څو کورنۍ وي؟

– تر څلورسوو ام ډېرې دي.

– پښتانه څو کورنۍ دي؟

– دونه ندي. زیاتو کم یو لک به وي. زموږ خلک تکړه دي. بله ژبه زر یادوي.

پاچا د سر په خوځولو ومنله. دباندې په پراخ دهلېز کې سپینږیري ځان شاته شاته کاوه. دوو عسکرو ډیکې ورکولې. بالاخره یې له تخرګونو لکه جوال کش کړ. په زینه کې یې زنګنونه ولګېدل. نارې یې کړې:

– اخ اخ ټوک ټوک شومه. وه تاسې خو د کمال شاه پاچا نه ام کمقله یئ...

خو عسکرو یې خبرې نه اورېدلې. نابېره درب درب شو. د دواړو بې هوښه جسدونه وکولېدل. شینسترګي ځوان سوټې تر تور څادر لاندې کړ. سپینږیري ته یې وویل چې د ماڼۍ له شاتنۍ دروازې وځو. هغه ورسره ګوډ ګوډ په زینه کېوت. دواړه د اول منزل په دهلېز کې روان وو. سا یې سوزېدله. له یوې دروازې څخه غږ شو:

– میونده! دېخوا راشه! میونده!

ځوان شټ وهل، ودرېد. سوټی یې جنګ ته تیار کړ. په نیمکښه دروازه کې یې شاهزادګۍ ولیدله. دده شخې اوږې بېرته سستې شوې. تېز ننوت. هغې په لوی مېز ځان تکیه کړ. پزه یې جګه ونیوله. ویې ویل:

– نه پوېږم اعصاب دې د لاسه ورکړي څه بلا. دباندې نه ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند شنې سترګې کړکۍ ته واړولې. هرچېرته عسکران وو. شاهزادګۍ سپینږیري ته ګوته ونیوله:

– دا څوک دی؟

میوند د مېز له قطارو چوکیو څخه یوې ته تس ورکړ. ویې ویل:

– اینسان دی. ته تحقیق کوې که کومک؟ موږ وخت نلرو.

شاهزادګۍ سوړ اسویلی وکړ. سپینږیري ته یې الماری وښودله:

– په دې کې د ملایانو جامې دي! چټک یې واغونده!

شېبه پس هغه له طلایي ستنې راتاو شو. په سپینو جامو، تور واسکټ، سپینې لونګۍ کې بېخي بل سړی ښکارېده.

ګوډ ګوډ هم نه کېده. شاهزادګۍ د هلېز ته ووتله. سړی یې دروازې ته برابر کړ. ویې ویل:

– څادر په سر راکش که! ژر ور ځه! ملایانو نه څوک پوښتنه نه کوي.

عسکرو سپینږیری ونه ګرځاوه. میوند د هوسایۍ سا واخېستله. له ډېرې خوشحالۍ یې مخ آسمان ته ونیو. غبرګې

منګولې یې په ښویه وېښتان شاته کشې کړې. سترګې یې شاهزادګۍ ته واړولې:

– ته څو نه ښه جینۍ یې.

هغې په هسکه غاړه مرموز وکتل. ویې پوښتل:

– قار دې سوړ شو؟

د میوند غنمرنګی مخ له خجالته سوربخن شو. شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. عسکرو ته یې لاس ونیو:

– خدای خدای به کوو چې رابانديې پوه نشي. که نه نو...

میوند یې هم د بدې پایلې اټکل کاوه. ځکه یې مړاوي وکتل. هغې بېرته مخ راوګرځاوه. برګه شوه:

– لېونیه! یو خو ته په لوبو نه مړېږې. په غونډه کې څوک ایشارې کوي؟

میوند موسکی شو. سر یې ښکته واچاوه. دواړه بهر د لوبو ځای ته روان وو. موټر ودرېد چې دوئ تېر شي. په باډۍ

کې د یو ځوان غټ غټ عکسونه وو. په منځ کې بېل شویو وېښتانو یې غوړونه او څټ پټول. میوند وپوښتل:

– دا څوک دی ماما؟

موټروان وچ ګنجی سر له ښیښې راووېست. آسمان ته یې سترګې جګې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د امروتین ستوري شازاده راځي. وایي اصل کې ځان ته جینۍ ګوري.

شاهزادګۍ وبنګېدله «ښایسته ځوان دی» میوند کړېږ وکتلې. هغې مخ واړاوه. خندا یې پټه کړه. د پاچا او قومي مشرانو غونډه ختمه شوه. خلک ډله ډله وتل. د کورنیو چارو د برېتور وزیر رنګ زېړ اوښتی و. پاچا ته یې د مجرم د تېښتې خبر ورکړ. د هغه مخ تک سور شو. ګوته یې وڅنډله:

– که دې اغه سپینږیری د ملګرو سره رانه وست خپله استعفا ولیکه!

وزیر تعظیم وکړ. روان شو. میوند او شاهزادګۍ د لوبو په ساحه کې د ښنې ویشتلو میدان شاته پرېښود. د بلیارد او پینګ پانګ له میزونو او د لامبو له ډنډه تېر شول. ټالونو ته وختل. شاهزادګۍ له زانګلو خوند اخیست. له هر کش سره یې نارې وهلې« های، ههای» میوند هغې ته خوشحاله و. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته یوړ. نابېره یې بل لاس خوشې شو. په چمن کې یې کلک درب وخوړ. ښې زنګون یې درد کاوه. ګوډ ګوډ چوکۍ ته لاړ. پښه یې کله قاتوله، کله سیخوله. شاهزادګۍ په منډه راغله:

– مه مه مه! مه یې خوځوه! زه دستي ډاکټر راولمه.

– نه، پرېده! دو نه ژوبله نده.

شاهزادګۍ راوګرځېدله. سترګې یې تېرې کړې:

– ویمه دا څټ ته د لاس وړلو څه عادت دی؟ بند یې که!

میوند موسکی شو. زنه یې لا تېره راووتله. په ژوبله پښه ودرېد. ویې ویل:

– منې دا عادت ام د ټال د لاسه پیدا شوی دی.

شاهزادګۍ ورځیر شوه. هغه شونډې کېکاږلې:

– اته کلن وم. زمونږ کډه دلته نوې راغلې وه. وزیرانو مېله جوړه کړه. مونږ یې بچیانو سره مستي کوله. غټو غټو الکانو مونږ غوندې ټال نشو خوړلی. دې کې یو ته قار ورغی. زما د ورور سره غېږ په غېږ شو. ما د پښې نه ونیو. چپه مو که. ایسته وزیر راغی. مونږ ته یې سپېرې بندې کړې. زه یې ټېل وهلم. څټ مې په تېره او سپنه ولګېد. بر بر بر وینه لاړه. بیا مې مور پټۍ پې کېښودله. چې په ښه کېدو شو خارښت یې شرو که. ما پې ګوتې سولولې. امدا سې مې عادت شو.

شاهزادګۍ د هغه د سپین پرتوګ د خاورو چاپونه ټک وهل. میوند په ګوډه پښه وګرځېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې بېخي درد نه کوي.

– شوکر چې درد نه کوي! په ما دې ډار تېر که.

– ځه! ته وزانګه!

– نه ایسته که! ټال دې ورک شي! راځه التهء د ماشومانو غوندې پټېټونی وکو!

میوند جګو لوخو ته وکتل. رنګ یې سپین واوښت. ژړیې مخ وګرځاوه. هغې کټ کټ وخندل:

– مه ډارېږه! لوخو کې ایڅ شی نشته.

میوند بلې خوا ته روان شو. دواړه د شطرنج مېز ته کېناستل. ده پیاده مخ ته کړ. ویې ویل:

– ته ام د مکتب د ټیم غړې وې زه ام. اوس به مالومه شي.

شاهزادګۍ آس میدان ته وباسه. غټې سترګې یې ورجګې کړې:

– تا خو یو میډال ام ندی ګټلی.

– د پاچا ماما لور نه ومه کنه.

شاهزادګۍ کټ کټ وخندل:

– ښه ځه، دلته خو واسطه نشته.

لوبه حساس پړاو ته ورسېدله. د میوند څېره ژور چورت تروه کړې وه. شاهزادګۍ ورته موسکۍ شوه:

– جالبه ده. اوس ته ایڅکله نه پرېدې چې بل ځوک یې وګټي؟

میوند د هغې د مخ نازک پوست او ګردو شونډو ته ځیر شو. ویې ویل:

– زه تا ګټمه.

– که یې بایلې؟

– که دې بایلمه اغه ورځ به مې وروستۍ وي.

شاهزادګۍ سمدلاسه خپل پاچا د تسلیمۍ په معنا سملاوه. سترګې یې پټې او لاس یې جګ کړ:

– هیله کوم! دا خبرې مکوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل میوند کټ کټ وخندل. له لېرې عسکران را روان وو. شاهزادګۍ وارخطا شوه. سترګې یې میوند ته واړولې. هغه وپسېد:

– که ته ځان آرام نکې نو ربښتیا ګیرېږو.

عسکرانو د لوبو ساحه کونج په کونج ولټوله. د لوخو ساحې ته لاړل. دوئ هم روان شول.

میوند د شاهي حصار په څنډه کې وړوکي شین کورته ننوت. د سالون په تور او سپین کوچ کې ډنګره ښځه پرته وه.

تلوېزون یې کوت. سر یې جګ کړ. د زنې تېره څوکه یې وسولوله. میوند وپوښتل:

– څنګه یې مورې؟

– وی زویه، ستا سات تېر دی. ما څه کوې؟

– داه! دې ته نو څه وایې؟

میوند له دریو کوټو څخه منځنۍ ته ننوت. مور یې وروسې نارې کړې:

– که زما غم درسره و د شازادګۍ نه به لرې ګرځېدې.

میوند راووت. د آسماني جامو د تنیو په تړلو لګیا شو. تېره زنه یې وخوځېدله:

– اغه چا ویلې؟ لکه د کوې قاف بلبله، لکه د چین ماچین ښاپېرۍ. منې زه خو امدغو خبرو مین کړم.

– لېونی لېونی مه کېږه! ستا واده مې آرمان دی، بس.

میوند یې څنګ ته کېناست. له تش قاب څخه یې د کېک خڅوڅکی خولې ته کړ. تېره زنه یې وخوځېدله:

– خو زه امدا غمه درته خورم کنه.

کټ کټ یې وخندل. هغې د زوی غومبوري په ورغوو کې ونیول. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– صدقه دې شمه! مور ته غریبان لور نه راکوي، دا خو پاچایان دي.

– غم مکوه مورې! د مینې جادو ته څوک نشي ټینګېدلی. پاچا به ام غاړه ږدي.

– وه ته څو نه کمقل یې زویه. تراوسه دې د ډم حیثیت ندی پېژندلی.

په میوند ښه ونه لګېدله. له شوخۍ کېناست. مخ یې ځمکې ته کړ:

– زه د اعلی حضرت د شخصي شیفرونو ترجمان ام یم. منې د وزیرانو نه په ما ډېر باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې له غړ جګولو سره بېرته په بالښت سر کېښود:

– چې آسمان شې بيا ام ډم يې.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس کش کړ. د څټ په زخم يې کلک وسولاوه. کړکۍ ته ودرېد. د سرک په غاړه يې د امروتين شاهزاده عکس وليد. ډاربده چې هغه ورځخه شاهزادګۍ بو نه ځي. مخ يې له قهره وپړسېد. مګر مور ته يې هم پام و. ډاکټر ويل هغه بايد خوشحاله وساتل شي. ده ځان ښه آرام کړ. بېرته راوګرځېد. موسکی و:

–منې امغسې به کېږي چې ته غواړې. ته ودرې ستا د خوښې کېک راوړم.

تېز ووت چې مور يې ونه دروي. د هغې سترګې ډکې شوې. وبنګېدله «کاش چې دې پلار يا ورور ژوندی وای. اغوئ به پوی کړی وې»

ګردکۍ پېغلې د مغازې په اوږد ويترين کې خواړه کتل. د تور حجاب څنډه يې په تندي راکشه کړه. د اوږدې بڼېرې او لنډو وېښتانو نرۍ ځوان ورسره ولاړو. غلی غلی د واده په باب بنګېده. پېغلې نه منله. ځوان غړ جګ کړ:

– بيا به دې کوزده ام راسره نه کوله.

د پېغلې غټې اوږدې سترګې تېرې شوې. ځوان يې لېرې د الماری څنګ ته بوت. ويې ويل:

– خدای شته ما بېخي مېړه نه کوه. قانون دی. څه وکمه؟

– اخله نو. ته قانون پرېده! خلک مردار دي. چې مجرده جينۍ يې خوښه شي لاس اچوي.

– دونه چور امندی نو.

– دی کنه. زما خور ته الک لاس واچوه. مشران يې د دښمنۍ له ډاره په ننواتې راغلل. ويلې جينۍ کوو. موږ ويل بدنامه شوه نو. ورکوو يې. د خور مې اغه د سپي نه بدې شو. بانه يې وکړه چې بده مريضي لرمه. ناسته ده.

پېغلې سوړ اسويلی وکړ:

– خدای شته، د بنې د نوم نه مې کانګې کېږي.

ځوان په اسويلي مخ بلې خواته وګرځاوه. پېغلې راکش کړ:

– ته دېخوا ګوره! زما پلار سترملا دی سترملا. پاچا د چوکۍ نه لرې کولی شي. شي که نشي؟ ښه نو، د ښځو يې هره ورځ جنګ وي. چې موږ واړه وو مور مې د ځانه لرې نه پرېښودو. بنو يې په زامنو وهلو. خدای شته اغوئ به مې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې د دروغو خبرې ترلې. یو ځل خو یې د یارانې تور پې ولګوه. نژدې مې پلار روژلې وه. خو اره، هرکله به په سرو سترګو ناسته وه. چې مړه شوه ایسته مې د پلار سر کار وکه. موږ ته یې ښېل کور جوړ که!

– رښتیا، مور دې څنګه مړه شوه؟

– موږ تېرېدلو. د الکانو جنګ شو. چې تا ولې زما دخور نوم واخېست. ډزې شوې. مور مې ولګېدله.

دواړه غلي شول. پیغلې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. غټې اوږدې سترګې یې جګې کړې:

– څه امغه د ماما لور دې وکه کنه!

– اخله نو. څنګه یې وکمه؟ پیسې مې بندې دي.

– چې ما واده کې ییا به څنګه شي؟ په شپږو میاشتو کې باید بله ښځه وکې.

– دونه به مې تندی سپېره نه وي. پیسې به پیدا شي.

– که نشي؟ څه خبره ده؟ د غریبانو غوندې بې ښځې ګرځه کنه!

پیغلې پخ وهل. کوژدن یې خفه ووت. میوند راغی. سر یې پیغلې ته نژدې کړ. وپسېد:

– سرتاجې خورې! منې په بادام ډېره ګرانه یې.

د سرتاجې شونډې په خندا کشې شوې. ګرد مخ یې له شرمه تک سور واوښت. ویې ویل:

– څه یې وکمه؟ دا پرېده! مورکۍ دې څنګه ده؟

څو میوند خبره کوله ګردکی ځوان په سپین پټکي او سپینو جامو کې راورسېد. له قهره پشېده. ګردې وړې سترګې یې په سرتاجې برګې کړې:

– بادام دلته څه کول؟ آ؟ زر وایه! اغه څه کول؟

– زه څه خبره یمه. تصادفي راغلی و. دادی میوند وروړشته.

ځوان مخ میوند ته کړ:

– ښه. دغه حال دی.

بېرته پیغلې ته وګرځېد:

– ښه یې واوره ګوره! بل وار مو یو ځای ووینمه دواړه په قبر ننباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې شا واړوله. هلک د دروازې په لور ټېل وهله. هغه نژدې لوېدلې وه. د میوند ماغزه وخوټېدل. ځوان یې له متې ونیو. په زوره یې ټکان ورکړ:

– اشرفه! شرمول مه کوه! مشره خور دې ده.

اشرف له بنګېدو سره تېز ووت. سرتاجې له سورکي پلورونکي څخه کڅوړه واخېستله. میوند غږ کړ:

– ماته نیم چارک کېک وتله!

پلورونکي وپوښتل چې د کوم ډول څخه یې وتلم. په میوند بده ولګېدله. برګ شو:

– ته عقل لرې که نه؟ ولې تا ته مالوم ندی؟ هره ورځ کوم یو اخلم؟

سورکي ځان کنټرول کړ چې مشتري خفه نه شي. سرتاجې غټې اوږدې سترګې میوند ته واړولې:

– دا غریب څه کړي؟ ماغزه دې اشرف خراب کړه. غوصه په ده باسې؟

میوند شنې سترګې پټې کړې. ژوره سا یې واخېستله:

– منې ایچېرته به دې زړه بنه نشي. دلته اشرف ګوره! التمه مور راته بنګېږي.

– د شازادګۍ په موضوع؟

میوند سر وخوځاوه. د راوتو غابنونو نوکره راغله. سرتاجې کڅوړه ورکړه. دروازې ته په تګ کې یې وویل:

– خدای شته مور دې بنه وایي. ځان ته غم ګورې. دغه ځای دې ننبه.

ده ترې مخ وګرځاوه. د الماریو له منځه د سپورتي اندام سړی په سوربخنو جامو کې راغی. له خندا سره یې نرې برېتونه او د زنې ماشین شوی ږیره ارته وه. غېږه یې ورکړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– شېوه ګله انډیواله! نن لکه چې ټول دلته راروان دي. خو منې ستا په لیدو ډېر خوشاله شوم.

شېوه ګل اولین سړی و چې میوند ترې د ډمانو په اړه سپکه خبره اورېدلې نه وه. هغه وپوښتل:

– اې خانه! سرتاجه خور درته ولې په قاره وه؟

– د اغې بله موضوع شته؟ خوشې مې ورته راز ووایه. په غم واوښتلم.

– ههههه. پوه شوم. رښتیا وایي. د شازادګیانو چې چېرته بنه وي التمه شپه وي ګوره.

میوند پلورنکي ته وکتل چې اورېدلي یې نه وي. هغه په خپل کار کې مصروف و. ده غږ ټیټ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټول په يوه تله مه تله کنه! د رياضي نوم دې اورېدلی؟ الته همجنسه سره جمع کېږي.

شپوه ګل کړس کړس وخندل:

– هو، خانان او غريبان نه جمع کېږي. ځکه چې غريبان د خانانو سيال ندي، وسايل دي.

د ميوند غړي بيا ځوړند شول. مخ يې بلې خوا ته وګرځاوه. شپوه ګل غبرګه کړه:

– ښه ځه، دا يې مينه. نور ودونه خو به کوي کنه؟ ښه نو؟

ميوند د کېک کځوړه واخېستله. د دروازې خوا ته روان شو. ويې ويل:

– بل واده نه کوم.

– اوهو، اوهو! دين او قانون نه منې؟ بيا نو زندان دی. مينه خو بيا پاتې شوه.

دواړه دباندې ووتل. ميوند په آسمان کې نژدې ستورو ته وکتل. تېره زنه يې وخوځېدله:

– شوکر تا غوندې پيلوټ اندېوال لرم. يو ستوري ته به مو پټ بوځې کنه.

– هه، دا موږ ټول چټي لګيا يو؟ ای ماغزه وکاروه! که پاچا خبر شي بې پراشوته دې ټېل وهي.

– منې ابغ نشي کولی. زه د مينې په جادو باور لرم.

– ههههه اغه د پاچا مخه نيسي؟

– که مخه نه نيسي، ما ته سمه لاره خامخا ښيي.

– د هديرې؟

ميوند کاږه ورو کتل. شپوه ګل له موسکا سره د لاس ساعت سترګو ته ونيو. خوله يې شپېلۍ کړه:

– اووو! لږ وخت مې پرواز ته پاتې. زه به دا کځوړه کور ته ورسومه.

– ځه ځه! ښه خبره خو درنه وانه ورې.

شپوه ګل کټ کټ وخندل. روان شو.

مازيګر ميوند د ټالونو ځای کې پر چوکۍ ناست و. شاهزادګۍ رانغله. ماښۍ ته پسې لاړ. ساتونکو پرې ننبود. دده سودا بلې خبرې ته شوه «اعلی حضرت خو خبر شوی ندی چې اغه سړی موږ د اعدامه بچ که؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې د پاچا بېره خرييله. په هنداره کې ور ځير شو. هغه په غصه نه و. ميوند لا وارخطا شو« شازادګۍ د شازاده واوربدل. اوس زما ليدل نه غواړي څنګه؟» څو ځله د ماڼۍ شاته تېر شو. سترګې يې د هغې کړکۍ ته وې. ټليفون يې له جېبه ووېست. په قانون کې ښځو ته د موبايل اجازه نه وه. د کور ټليفون ته يې زنګ وواهه. نوکرې الو کړ. ويې ويل چې شاهزادګۍ له چاسره نه غږېږي. دده غړي لا سست شول.

سور دېوال تر غونډۍ راتاو و. ميوند دننه کوټه په کوټه شاهزادګۍ لټوله. په منځ ميدان کې عسکري قطعه ولاړه وه. دې د قوماندان په ژبه نه پوهېده. هغه عاشقان درولي وو. يو يو يې دار ته خېژوه. دده وار ورسېد. هڅه يې وکړه چې په لويې دروازې ښار ته ووځي. هلته ټول خلک دده خپلوان وو. خو يو قدم يې هم اخيستی نه شو. عسکرو ونيو. د دار حلقه يې غاړې ته ور واچوله. دی په چيغه کېناست. مور يې په تياره کې له بل تخت څخه غږ کړ:

– خير کې خدايه خير! ولې زويه ولې؟

– نه پوهېږم. پينځه ځايونه دي. په خوشالۍ او خفګان کې يې په خوب کې وينم.

– کوم ځايونه دي؟

– منې ابڅکله مې ندي ليدلي. خو زړه مې وايي پکې اوسېدلی يم. دا اوس چې مې ليده غونډۍ ده. لوی سور دېوال تې راتاو شوی. څنګ ته يې امدا رنګه روغتون دی. لاندې بازار نه د پېښنور پېښنور غږ راځي. بل يو غر دی. په ملا يې پلګۍ پلګۍ دېوال لکه د اژدها شاپر ښکاري. سر يې سيند ته ټيټ شوی. د سيند پورې غاړه د ځناورو ځای دی. په لوحه يې د کابل ژوبڼ ليکل شوی. دريم غټ زيارت دی. د سخي صيب مزار يې بولي. جيګه جنډه پکې ولاړه ده. بل په لوی ښار کې غر دی. زينه ورختلې ده. چل زينې ورته وايي. او پينځم د سيند په غاړه ښار دی. اوړی ژمی شين وي. همېشه بهار يې بولي.

– قوربان دې شم زويه. نيا نه به دې په کيسو کې اوربدلي وي. نو خفه په څه يې؟

ميوند په تياره کې سترګې ور واړولې. خبره يې پټه کړه:

– نه پوهېږم. چې ويده کېدلم سر مې درد کاوه.

– بېګا خو دې غږونکه. ځه ښه خوب دې ليدلی! سمله! سبا وختې کار ته ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کوشش وکړ چې ښې خاطرې فکر ته راوړي، چې خوب ورشي. مګر هغه هم له شاهزادګۍ سره تړلې وې. زړه یې لا ناآرامه شو. بدن یې سست پست و. لکه چا چې یې د زړه زور وېستلی وي.

سهار یې د شاهي حصار د قطعې د قوماندان سر جوړ اوه. هغه ته تلیفون راغی چې د امروتین شاهزاده راتګ ته تیاری ونیسي. قوماندان ځواب ورکړ «صیب! وبه شي» د میوند زړه لا نا آرامه شو. ویې پوښتل چې هغه دلته څه کوي؟

قوماندان غاړه نېغه کړه. غټې برېتونه یې وخوځېدل:

– څه چل به یې زړه کې وي نو. اغوئ د مقدسپالو د ملاتړ نه لاس ناخلي. د اعلی حضرت هم نه خوښېږي. خو مېلمه دی. څه ورته نشي ویلی. الکه! پوېږې چې ولې دا ستورو ته امروتین، ناریالین او غنمین وایي؟

– هو، اینګلیسان چې دلته وو، د یو ستوري نه به یې امروت راوړل، د بل نه ناریال. او زموږ ستوري ته یې ګولډلنډ ویل. چې زموږ خپله پاچایي جوړه شوه غنمین نوم یې کېښود. چې د امروتین او ناریالین سره برابر شي.

– نه بله فلسفه ام لري. زموږ زړه د خپلو د لاسه لکه غنم چاودلی دی. امروتینیان لکه امروت اسې سم ښکاري. دننه چینجن وي. ناریالینیان نورو ته زیږ او ببر دي. خو په خپلو کې بیا صفا او خواږه دي لکه د ناریال منځ.

قوماندان په غټو برېتو ګوتې تېرې کړې. ویې ویل:

– ما په یو مضمون کې ولوستل چې د امروتین پاچا د عسکرۍ نه پاچایۍ پورې رسېدلی دی.

– دا څنګه؟

– هر ځل یې خپل امر وژلی، د اغه ځای یې نیولی. اخېر کې یې پاچا ووژه. پوه شوې؟

میوند پیشبند لېرې کړ. قوماندان پاڅېد. له الماری څخه یې قیمتي عطر پر ځان وشیندل. میوند وپوښتل:

– نو چې خلک یې وژل پولیسو نه نیوه؟

– ما درته وویلې کنه. امروتین دغسې خوسا ستوری دی. او اغه دی زوی یې دلته راځي.

ماسپښین الوتکه د شاهي حصار په میدان کې کېناسته. چارواکي یې هرکلي ته ولاړ وو. میوند یې له شا څخه هر څه څارل. دوه سرلڅي تور موټر ماڼۍ ته راغلل. په مخکیني کې شاهزاده و. په دویم کې زینتي صندقان ښکارېدل. شاهزاده له موټره کېوت. د جګې غاړې والا سره کورتۍ یې په سپین پتلون لاندې کش کړه. چې ګونجې یې برابرې شي. سر یې هسک ونیو. په فرش باندې یې قدمونه واخېستل. اول کس و چې د خپل عکس په شان تازه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې جګه غبرګه تنه، تېره پزه، غټې سترګې، جګه غاړه. په منځ کې بېل شويو وېښتانو يې غوږونه او څټ پټول. ميوند شاهزادګۍ ته وکتل. هغه په زينه کې ولاړه وه. په موسکا يې مېلمه ته سترګې نيولې وې. امروتين شاهزاده له وزيرانو سره ترروغبړ وروسته تر ځان جګ مامور ته ودرېد. د پزې څوکه يې وګروله. پاس يې ور وکتل:

– اسمانه څنګه يې؟

شاهزادګۍ هم له نورو سره له خندا شنه شوه. د ميوند زړه لا په زوره ودرزېد. شاهزاده يوې ملکې ته ودرېد:

– زه قمر اقبال يم. او تاسې، تاسې، اهه، عاليقدره بارکزۍ ملکه. د عالي قدرې شاهزادګۍ مور. خوشحاله شوم.

د هغه رواني پښتو ته بارکزۍ ملکه حيرانه شوه. قمر اقبال وويل چې د تمرين لپاره له مشر ورور سره تل پښتو وايي. ټول په لومړي سالون کې ودرېدل. امروشو چې صندقان دننه راوړل شي. ميوند يو صندق واخېست. زړه يې صبر نه کاوه. د شاهزادګۍ څنګ ته يې پښه ونيوله. وپسېد:

– ولې بهر نه وځې؟

هغه وبنګېدله:

– ويمه لرې ګرځه!

دده زړه کېکاږل شو. سترګې يې ورپورته کړې. هغې بلې خواته کتل. ده صندق کوټې ته ننوېست. د هر کلي مراسم پای ته ورسېدل. قمر اقبال له مېرمنو وغوښتل چې خپلې تحفې وګوري. په هر صندق باندې نوم ليکل شوی و «عاليقدره شاهزادګۍ، عاليقدره بارکزۍ ملکه، عاليقدره ساپۍ ملکه، عاليقدره احمدزۍ ملکه، عاليقدره شينوارۍ ملکه، عاليقدره اڅکزۍ ملکه، عاليقدره افريدۍ ملکه» ميوند صندقان خلاصول او ښځينه نوکرانو يې محتويات ننداري ته وړاندې کول. د هر امېل او هر کميس په ليدو د شاهزادګۍ او ملکو له هيجان څخه ډک غږونه وتل «واح! څونه ښکلی! بې مثاله دی...»

سبا يې د ماښې په باغ کې مېلمستيا جوړه کړه. ميوند د شتري جامو لستوڼي بډوهل. د کبابو لپاره يې سکروټو ته پکی وواهه. قمر اقبال د ونو سيوري ته په پيسته يي دريشۍ کې شخ ګرځېد. هره خبره يې په ټوکه اړوله. شاهزادګۍ ورته له خندا چپه چپه او ښتله. بارکزۍ ملکه خوشحاله برېښېده. يو مهال قمر اقبال له نورو ملکو سره په غورو بوخت شو. بارکزۍ ملکې غټ ګرد مخ د لور غوږ ته نژدې کړ. په ګرده خوله وبنګېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دغه دی ځوان. سیال، شتمن، ښایسته. تاته ښه جوړ دی.

شاهزادګۍ مخ قمراقبال ته واړاوه. هغه له نورو ملکو سره له خندا شینو. وروسته یې د سترګو له کونجونو میوند ته وکتل. دی بې واره شو. پکې وهلو ته یې زور ورکړ. ایرې یې په مخ راغلې. په کاغذي دسمال یې پاکې کړې. پام یې شو چې شاهزادګۍ د لښتي ځنګ ته پر چوکۍ کېناستله. ناراحته بریښېدله. قمراقبال ملکو ته لګیا و:

– ستاسې ستوري ته اسې غنمین وایې یارو. ما به یې نوم ښاپېرین ایښی و. ښځینه بازار ته مې دپاسه په دوربین کې وکتل. هره پېغله لکه ښاپېرۍ. وایم د امروتین ځوانان خبر نشي. زموږ ښځې به بې مېړونو پاتې شي.

ټولو هررر وخندل. شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. ګرمي یې کېدله. شېبه په شېبه یې په کاغذي دسمال تندی او غاړه وچوله. میوند بادپکی مخامخ کېښود. شمال د هغې وېښتان شاته واړول. سترګې یې تنګې او سپینه نرۍ غاړه یې لڅه شوه. میوند ته دومره ښایسته وبریښېدله چې بې اختیاره یې سږي له هوا ډک شول. شا یې کړه. شاهزادګۍ موسکۍ شوه. خو بارکزۍ ملکه له قهره په سږمو کې وپشېدله. قمر اقبال غږ کړ:

– اهه، ستاسې ډم خو د کار سړی دی. یه الکه دلته راشه!

میوند یې مخ ته ودرېد. قمراقبال پیسې په جېب ورومنډلې. په اوږه یې وټپاوه:

– آفرین! زموږ خو عالي قدرې شازادګۍ ته بېخي پام نه و.

میوند سر په درناوي ټیټ کړ. پیسې یې بېرته په لاس ورکړې. تېره ژنه یې وخوځېدله:

– مننه عالي قدره! ماته ښه ماش راکوي.

هغه بېرته د کبابو پخولو ته لاړ. قمر اقبال سترګې غټې او سر کوږ کړ:

– اهه، اولین ډم وینم چې له پیسو انکار کوي.

دا مهال پاچا راغی. په سپین کمیس او پرتوګ کې مهربانه سپینږیری ښکارېده. ټولو په احترام سرونه ټیټ کړل. هغه د قمر اقبال لاس ته کلک ټکان ورکړ. د غاړې ځوړندې غوښې یې وشرپېدلې. د کورنۍ د غړو حال یې وپوښت. شاهزاده د هریو بوختیاوې بیان کړې. پاچا تر هرکلي ویلو وروسته شاهزادګۍ ته مخ کړ:

– د پلار د زړه ټوټه څنګه ده؟

– خوشاله یم پلاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه موسکي شول. يو بل يې په غېږ کې ونيول. لکه لښته چې ترکندو لاس تاو کړي. شاهزاده په خوند دواړو ته کتل. ډوډۍ تیاره شوه. هرڅوک د لوی مېز شاوخوا خپلې چوکۍ ته ورغی. خو قمراقبال ولاړ و. پاچا پر مخامخ چوکۍ د ناستې بلنه ورکړه. هغه سترګې تنګې او د مخ پوستکی راټول کړ:

– اعلی حضرته! چې نوکران خواران ګوري او زه ډوډۍ خورم، خوند نه راکوي.

ټولو د هغه احساس وستایه. پاچا امر وکړ چې نوکران لاړ شي. خو میوند یې د مېز په پای کې ډوډۍ ته کېناوه. ملکې ناراحته وخوځېدلې. شاهزادګۍ په خوړو اخته شوه. د کباب وروستۍ ټوټه یې په خوله ومنډله. روانه شوه. په فلیزې پنجرې ننوتله. جګې کوټې او په جالیو تاوې برنډې له مرغیو ډکې وې. له یو وچ شاخ څخه بل ته الوتلې. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. مرغۍ نژدې راغلې. هغې له سطل څخه دانه ور واچوله. په شونډو یې رنګارنګ غږونه وویستل. مرغیو بېرته ځواب ورکړ. هغې له خونده په سینه لاس کېښود. قمر اقبال هم پیدا شو. ویې پوښتل:

– اهه، څونه ښایسته! ستاسې هم مارغان خوښېږي؟

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. منګولې یې یو په بل کې ننویستلې. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

– بالکل. زه یې له وړوکتوبه مینه یمه. خو زړه مې ام یې سوزي. بندیانې دي.

– بیا یې خوشې کئ! خبره ختمه.

– نه کنه، مري.

– په تاسې پسې؟

– نه. دوست او دښمن نه پېژني.

– د ځینو اینسانانو غوندې؟

شاهزادګۍ په برابر ګرد مخ کې غټې سترګې واړولې. قمر اقبال موسکی شو:

– عاطفي اینسانان یادومه. نازک زړه لري. چالاکان بیا د امدې نه ګټه اوچتوي.

شاهزادګۍ تندی ګونجې کړ. قمراقبال سر وخوځاوه:

– وبښئ! زه لکه تبلیغي، اغه چا ته دین ښیمه چې ترما ډېر پوهېږي.

دواړو کټ کټ وخندل. قمر اقبال یې سترګو ته ځیر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یوه خبره مې کوله. ویرېږمه چې تاسې خفه نشئ.

شاهزادګۍ چورتي وکتل. قمراقبال د تېرې پزې ځوکه وګروله. ویې ویل:

– ما تاسې په نارياالین کې ليدلي وئ. هرکله مې په زړه کې ګرځېدلئ. یوه شوم چې بغير له تاسې ژوند سخت دی. که ربښتيا شي باوري یمه چې تاسې ام «نه» نه وایئ.

د شاهزادګۍ څېره بدله شوه. مخ يې واړاوه. ویې ویل:

– اشتبا مو کړې.

قمراقبال کټ کټ وخندل. راتاو شو. مخامخ ودرېد. په جګ قد يې له پاسه وکتل:

– نه نه، تاسو اشتبا کړې.

شاهزادګۍ بیا سترګې تنګې کړې. د قمراقبال پېرې شونډې وخوځېدلې:

– هو. تاسې ښایسته او هوښیاره یئ. پاک او نازک زړه لرئ. داسې جینۍ د عالي ژوند لایقه وي. چې نازک زړه يې مات نشي. او داسې ژوند یو زه درکولی شم.

د شاهزادګۍ څېره جدي شوه. شا يې واړوله. په تګ کې يې وویل:

– هیله کوم! دا خبرې پرېدئ!

– ما خو بده خبره نده کړې.

– موږ ته بده ده. پښتنو کې شرم دی چې ښځه چا سره د خپل واده په باب وغږېږي.

–تاسو خو په نارياالین کې تحصیل کړی.

شاهزادګۍ څه و نه ویل. قمراقبال بیا غږ کړ:

– ښه نو، د اعلی حضرت سره به وغږېږم.

– مه غږېږئ!

– زه پرېښنودل والا نه یم. د ګل ځای ګلستان دی، نه ډېران.

شاهزادګۍ په چورت کې کږې وکتلې، و وتله. میوند مخې ته ورغی. هغه ترې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر میوند پر چوکۍ ناست و. هاغه ټال ته یې کتل چې شاهزادګۍ به پکې زانګل. د هغې خندا او خوشحالي یې په سترګو کې ګرځېدله. په ښویه وېښتانو یې لاس ځنې ته تېر کړ. په زخم یې وسولاوه. چورت یې واهه چې هغه ولې ورسره نه غږېږي؟ د قمراقبال لپاره؟ که بله خبره ده؟ ګرمي دومره نه وه. خو په ده خولې راماتې وې. د موبایل زنګ له چورتونو ووېست. د شتري جامو جېب ته یې لاس کړ. شمېره یې وکتله. منډه یې واخېستله. پاچا کمال شاه د لوی مېز شاته ناست و. د اصلي عطرو مړ بوی دا ځل د میوند په دماغو ښه ونه لګېد. په سینه یې لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ.

پاچا کاغذونه جګ ونیول. میوند واخېستل. پاچا وویل:

– شیفرونه دي. الکه اوس خو به خوشاله یې؟

میوند ورځیر شو. پاچا غبرګه کړه:

– د پوهنتون نه چې مې ووېستلې خفه غوندې شوې.

– نه نه...

پاچا موسکی شو:

– ته دروغ نشې ویلی. اصل کې زما دربانډې زړه وسو. ورور دې اسې شو. بیا دې پلار، ګلمیر، بېچاره لاړ. مور دې مریضه وه. ناسکه ورونه دې سم خلک نه وو. ځکه مې د ګلمیر کار تا ته درکه.

میوند مننه وکړه. چورت یوړ چې ولې کلونه پس دا خبره یادوي؟ د پاچا غږ بیا جګ شو:

– د ټولنیزو اړیکو پوهنځی د جګو چوکیو دپاره دی. قانون کې کسبیان او ښځې جګې چوکۍ اخېستلی نشي.

میوند په زړه کې وویل «که خبر شي چې زه د اغه پوهنځي نه فارغ یم په قار به شي؟» سر یې ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! منې د شیفرونو د ترجمې کورس مې ډېر په ګټه و. خدای دې اوږد عمر درکي!

پاچا سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې شوې:

– ماته نه، مور کۍ ته مې دوعا وکه! نن یې تلین دی.

میوند په زړه کې وویل «ښه ښه، دا ځکه» لاسونه یې جګ کړل. څه دعاوې چې یې زده وې قطار یې کړې. پاچا په سرو سترګو غاړې ورواچوله. میوند کمپیوټر ته کېناست. په کاغذونو کې شیفرونه په عددونو لیکل شوي وو. ټول یې په کلماتو واړول. پاچا ته یې په مېز کېښودل. هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! دې ورځو کې غلی غوندې ښکارې. ناجوړه خو نه یې؟

د میوند زړه ډک شو. سر یې وښوراوه. پاچا وویل:

– اصل کې زه خپله نارامه یم. د عسکرو مورال کمزوری دی. مقدسپال تې ځایونه نیسي. چې اخیر به څه کېږي؟

میوند سوړ اسویلی وکړ. د پاچا نری شونډې بیا ورپېدلې:

– ګوره که کومه خبره دې ځوروي زړور یې وایه! شرمېږه مه!

میوند چورتي شو «له موږ نه خبر شوی څه بلا. که نه، نو څه غواړي چې ورته ووایم؟» نرمو سترګو ته یې ځیر شو «نه نه، منې که څوک پوه شي چې پاچایان په څه خبره خوشالېږي، په څه خفه کېږي. دوئ تر ټولو بې رحمه اینسانان دي. که په قار شول بغیر د افسوسه امر کولی شي – اعدام یې کئ!» میوند د زړه خبره په زړه کې وساتله.

د دهلېز په سر او پای کې عسکر لکه بُتان ولاړ وو. تا به ویل سا نه اخلي. یوازې د میوند د قدمونو غږ و. دغې چوپتیا یې په ګوګل کې د تنهایی احساس لا وپړساوه. یودم بل دهلېز ته تاو شو. دا لاره د شاهزادګۍ ځای ته تلله. چورت یې واهه چې تر ساتونکو څنګه تېر شي. نابېره له یوې دروازې څخه لاس راغی. دی یې له ګرېوانه کش کړ. شاهزادګۍ وه. دواړه د سپینو کوچونو تر منځ تېر شول. د جیګرې پردې پناه ودرېدل. د عسکر د بوټونو ټکهار شو. سالون ته ننوت. سترګې یې وګرځولې. بېرته ووت. میوند هېڅکله له شاهزادګۍ سره دومره نژدې ولاړ نه و. د هغې لمن یې په زنګون پسته لګېدله. د وجود خوږ بوی یې دده ټول حواس پارولي وو. شاهزادګۍ هم په همدا وضعیت کې وه. د دواړو سا سوزېدله. میوند له پردې ووت. د لوېې ستنې پناه ودرېد. شاهزادګۍ ورغله. وپسېدله:

– زه خبره شومه چې ته دلته یې.

میوند رډې رډې کتلې. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– مور مې تاسره د غږېدو نه منع کړې یمه.

میوند نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي. که رښتیا وایي نو د قمراقبال د راتګ په ورځ ولې دده په قهره شوه؟ ټلیفون ته یې ولې ځواب نه وایه؟ د هغې سترګو ته ځیر و. د شاهزادګۍ ګردې شونډې وخوځېدلې:

– زه وېرېږمه. داغه سپینږیري پل یې موندلی. آچې موږ د اعدام نه بچ که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ټول پام د شاهزادګۍ حرکاتو ته و. د هغې څېره مړاوې شوه:

– مور مې په ما او تا شک کوي. ویمه چې پلار ته مې ونه وایي.

میوند ته دا مهمه وه چې هغه ورسره د پخوا په شان مینه لري که نه. ویې پوښتل:

– قمر اقبال دلته څه کوي؟

شاهزادګۍ ورځیر شوه. لکه د دې پوښتنې په هدف چې چورت وهي. ویې ویل:

– اغه راغلی چې ماسره واده وکي.

میوند وربېږدېد. غاښونه یې وچیچل. په ملا نېغ شو. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. په غوټه یې کلک وسولاوه.

څټ یې سوی وکړ. ویې پوښتل:

– مور به دې خوشاله وي نو؟

هغې سر وخوځاوه. دی وپشېد. دوه قدمه لاړ. بېرته راوګرځېد. د شاهزادګۍ په سترګو کې یې نظر خښ کړ:

– ښه څه، ستا څنګه خوښه ده؟

هغه حیرانه شوه. په سترګو کې یې اوښکې وځلېدلې. دی بیا وګرځېد. بېرته راغی. هغې کاغذ په لاس ورکړ:

– د اغه سپینږیري پته مې په سختۍ پیدا کړه. زر یې وباسه چې تاته خطر دی.

د هغې وفادارۍ دی په خپله پوښتنه پښېمانه کړ. ژوره سا یې واخېستله. ویې ویل:

– ته مه خفه کېږه! منې د سړي فیکر ته رنګارنګ خبرې راځي.

هغې په ورغوي سترګې پاکې کړې. تکې سرې واوښتلې. سر یې ښکته واچوه. وپسېدله:

– هیله کوم. په ما شک مکوه!

سلګۍ یې ووهلې. اوښکې یې لکه چینه جاري شوې. د میوند هم ستوني وپړسېد. سترګې یې ډنډ شوې. چورت یې واهه چې څنګه یې بېرته خوشحاله کړي؟ د زړه په زور یې وخندل. شاهزادګۍ په تعجب وکتل. ده وویل:

– اسې خبره مې وکړه لېونۍ. ما ویل ته ودرې چې څه وایي؟

شاهزادګۍ بېرته سر ښکته واچاوه. ده یو دم د ماشومانو په شان مخ کوږ ونیو. زارۍ یې پیل کړې:

– ای خیر دی! سبا غرمه اغه وروکي برج ته راشه! خیر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ موسکۍ شوه:

– زه څه حال کې یمه، ته...

میوند یې خبرې پرې کړې:

– زه درته امغسې نینې راوړم. خیر دی کنه نو!

شاهزادګۍ پخ وهل. په دهلېز کې غړېونه شول. څوک تېرېدل. هغې په شونډو ګوته ونیوله. وروسته یې ساعت ته وکتل. ښویه له دروازې ووتله. د میوند زړه هم له ګوګله ووت. غړې یې سست شول. ځمکه لکه تال وزنګېدله. سربداله په وچ غالي کېناست. ستنې ته تکیه شو. قمراقبال یې سترګو ته ودرېد. له هغه سره په هېڅ شي کې برابر نه و. نه یې هومره قد او برلره، نه زور او زر. بیا چې د شاهزادګۍ د مور خوښ وي، دی څه کولی شي؟ د بارکزۍ ملکې بد بد کتل وریاد شول. په ډک ستوني وپسېد «ما تاته څه بد رسولي؟ ستا هر امر ته مې لکه سپی منډې وهلي ندي؟» ژوره سا یې واخېستله. فکر یې پاچا ته لاړ «اغه ویلې چې هره خبره وي راته یې وکه. امدا خبره یې یادوله. قمبراقبال یې نه خوښېږي. غواړي لور ماته راکي. خو ویلی نشي. شرم دی کنه» یودم یې ځان له ستنې وشکاوه. راساً دفتر ته ورغی. پاچا وتی و. له ځان سره یې وویل«سبا ته پاتې شو»

سبا میوند په اولې ماښۍ کې یوه دروازه خلاصه کړه. په سر یې لیکل شوي وو «د نایي سالون» د عطرو مړبوی خوت. پاچا به هر سهار رېږه او وېښتان اصلاح کول. دی په انتظار کې ګرد ګرځېد. چورت یې واهه چې خبرې له کومه پیل کړي؟ څه رنګه د شاهزادګۍ په باب بحث ته راشي؟ د هغه د راتللو وخت ورسېد. دی هنداري ته ودرېد. ګڼو ډ وېښتان یې ښویه شاته واړول. مګر له ګونجو جامو سره څه نه کېدل. ټول پام یې دروازې ته و. زړه یې درزېده. خو پاچا رانغی. د هغه د دفتر غومبرور مشر وویل چې تېره شپه بل ښار ته تللی دی. ده ته پروني شیفر یاد شو. له مقدسپالو سره د چارواکو د اړیکو خبرې کې و. په زړه کې یې وویل «څوک به اعداموي نو» د پاچا په نشت کې به یې د دفتر کسان راتلل. اصلاح شوي وېښتان به یې بیا جوړول. قیمتي عطر به یې وهل. ده ترې ځان ووېست.

میوند په قمراقبال پسې سترګې ګرځولې. د یو متره طلایي ستنو او طلایي زنځیرونو ترمنځ په لاره روان شو. د پینګ پانګ او بیلیارد په تالار کې وګرځېد. د ټېنیس او ټالونو په میدان کې یې هم ونه موند. د جګو لوخو نمجنې ساحې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. زړه يې ورېږدېد. دامهال چا له مټې ونيو. ده په چيغه خيز کړ. قمر اقبال په سپينې سپورتي دريشي کې کټ کټ وخندل. بيا يې د ده مټې ته لاس کړ:

– آرام آرام! خورم دې نه. اې په او غه لوخو کې زېړ ګل وينې؟ د پلار مې خوښېږي. ورشه تخم يې ټول که!

ميوند ځان شاته کړ. ويې ويل:

– عالي قدره! باغوان ته به وو ايم.

قمر اقبال کلک و چې دا خو دومره کار نه دی. مګر ده په هېڅ صورت نه منله. هغه په قهر شو. ټېل يې واهه:

– ته خو ډېر بد ستر ګی يې.

– عالي قدره! بل هر کار وو ايه! مګر لوخو ته مې مه لېږه! هيله کوم!

قمر اقبال غټې ستر ګې تنګې کړې. وروسته يې تکې تورې وروځې واچولې:

– تا خو زما کار ونکه! اوس ته وايه چې زه ستا کار وکمه!

– هيله کوم. منې ما ويلې پوښتنه وکم. تنګ شوي خو به نه يې؟

قمر اقبال د ټېنيس د ميدان خوا ته قدمونه واخېستل. ويې ويل:

– نر چې د ښاپېرو په وطن کې تنګ شي نر يې مه بوله.

ميوند کړې وکتلې. لکه ده ته چې يې پيغور ورکړی وي. قمر اقبال مخ ور تاو کړ:

– ستاسې سادګي مې خوښېږي. دروغ لا نشئ ويلی. څه کار دې راسره دی؟

ميوند په ښويه وېښتانو لاس څټ ته تېر کړ. شنې ستر ګې يې ناآرامه ګرځېدلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

– چې رښتيا شي، منې تاسې مېربانه سړی يئ. او ...

قمر اقبال ټول غوږ غوږ و. ميوند ستر ګې ځمکې ته کړې چې له مخامخ کتلو بچ شي:

– عالي قدره! هيله کوم! د شازادګۍ سره د واده نه تېر شئ!

– ولې؟

– داسې ده چې... چې مو ږ يو بل سره مينه لرو.

قمر اقبال تکې تورې وروځې بره کش کړې. په جګ غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اهه، د ډم او شازادګۍ یارانه. ډېر عالي! تراژیدي ډرامه ښکاري.

میوند شاوخوا وکتل. سر یې وړاندې کړ. وپسېد:

– منې څوک خبر ندي.

– اهه، پټې پټې ایشارې، پټ پټ دیدنونه. اخېر کې رسوایي او ناکامي. واح!

– عالي قدره! ریښتینې مینه جادو لري. خامخا لار باسي.

– هاهاها چې ټول خبر شول بیا به دې وګورم. زه تا ته حیران یم. بله جینۍ نه وه؟

میوند احساس کړه چې خبره په ورانېدو ده. د سمولو کوشش یې وکړ:

– څه وکو؟ منې په مینه کې انتخاب نه کېږي. خدایي راشي.

– هاهاها په ډراموکې، هو. مګر په ژوند کې، نه. ای زما واوره! په دې ډول هدف ته نه رسېږې.

میوند پوه نه شو. قمر اقبال یې په اوږه لاس کېښود. ورسره روان شو:

– پوېږم. هرڅوک غواړي د پاچا زوم شي. د الماسو خزانه واخلي. مګر تا ته خطرناکه ده. ام به سر لاړ شي، ام سرسر.

د میوند خوله وازه شوه:

– د الماسو خزانه؟

– اهه، سخت ممثل یې یارو. موږ د واړه پوېږو چې د ناریالین په بانک کې د کمال شاه بې اندازه قیمتي خزانه ده.

میوند وروځې بره کش کړې. ویې پوښتل:

– ښه؟ څو نه قیمتي ده؟

– او پرېده نو! ښه خبر یې چې ستاسې په خلکو یې وویشي هر یو شتمن وبوله.

د میوند شنې سترګې وریپېدلې. سر یې کوږ کړ:

– نو زوم پورې څه؟

– زوی نلري کنه. ستاسې په قانون کې خو شتمني د ښځې په نوم نه کېږي. نو چا چې له شازادګۍ سره واده وکه خزانه د اغه شوه.

میوند شنې سترګې تنګې کړې. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– عالي قدره! ته خزانه څه کوې؟ ته خو شازاده يې. سبا پاچا کېږې.

– وه ساده باده ډمه! اغه پاچايي يوازې امروتين کې چلېږي. شتمن هرچېرته پاچا وي.

ميوند چورت يوړ «شازادګۍ خو به فکر نه کوي چې زه د خزانې دپاره مينه کوم» د قمراقبال غبږله چورتونو ووېست:

– دسې به وکو. ته د شازادګۍ نه تېر شه! زه به ورسره واده وکم. په خزانه کې به فيصدي درکم. لوی شتمن به شې.

ميوند بيا چورتي شو. قمراقبال يې ځواب ته منتظر و. ده سر وځنډه:

– عالي قدره! د مينې پرېښودل او نه پرېښودل د چا په لاس کې نه وي. او خزانه خو اصلن د اعلی حضرت ده.

قمر اقبال له خندا شين واوښت:

– ساده کېږه مه! پيسه چې د هر چاسره وه د اغه ده. او مينه، د محرومو خلکو د زړه تسلي ته وايي. ته يو وار شتمن شه! بيا دونه ښايسته شازادګيانې پيدا کې چې دا بيزوګۍ دې هېره شي.

په ميوند بده ولګېدله. سترګې يې تېرې شوې. په کلکه يې سر وځنډه:

– زه داسې نشم کولی.

قمراقبال ناراحته تاو راتاو شو. يودم يې سر وړاندې کړ:

– ای ته څه وايې؟ داسې چانس په پېړيو کې چا ته نه پيدا کېږي. ته بختور يې. بيا که دې د مينې لوبه خوښېږي يوه په پيسو واخله. چې زړه دې تور شو بله واخله. پسې بله. ټول عمر مزې کوه!

ميوند يو قرار سر ځنډه. ويې ويل:

– عالي قدره! تاسې هوس يادوئ. مينه بل شی ده. البته ستا د ټول ژوند هدف يو وي. د اغې خوشالول. چې اغه خوشاله شي ته ځان سل ځله خوشاله احساسوې. امداسې د اغې غم وبوله.

قمر اقبال تندی ګونجې کړ. لږ شاته شو:

– ای ډمه! ته خو ډېر کمقل وختلې ولا.

ميوند ته خندا ورغله. قمر اقبال ورجوخت شو. هغه يې له غوږه ونيو. لکه شوخ ماشوم چې لارې ته راولي:

– ای ای! ځې به! شازادګۍ ته به وايې چې نه مې خوښېږې! پوه شوې؟ څه نو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیکه یې ورکړه. میوند تیندک وخوړ. بېرته ودرېد. قمراقبال دا ځل له ستوني ونیو. میوند شاته شاته روان و. یوه پښه یې په بله کې بنده شوه. د تېنیس د جال څنګ ته ولوېد. قمراقبال یې په خېټه کېناست. ستونی یې ورکېکاږه:

– ورته وایې که نه؟ وایې که نه؟...

میوند په ټول زور ټېل واهه، پاڅېد. غبرګ په غبرګ شول. شاهزاده هم زورور و، هم مېلمه. ده ترې ځان لېرې کړ. ویې ویل:

– لاس دې خلاص! والله که یا شازادګۍ وویني یا خزانه!

– هاهاها، غوږ ونیسه! زه چې دویم صنف کې وم، یو شتمن الک جلغوزي خوړل. ما ته یې نه راکول. پوهېږې څه وشول؟ په جېب کې مې لړم وروا چوه. ټک یې واهه. بغارې یې وختلې. ما ویل چې هره ورځ جلغوزي رانکې مار دې جېب کې اچومه. الک تسلیم شو. ځان پوی که! اغه وخت ما شوم ومه.

میوند یې خبرو ته ارزښت ور نه کړ. ترې روان شو. قمراقبال پسې غږ کړ:

– ته بیا هم چورت ووهه یارو! چې ژوند غواړې که مینه؟

میوند جامې وڅنډلې. لاس یې د تخرګ جېب کې د شاهزادګۍ په کاغذ ولګېد. ویې لوست. قدمونه یې تېز کړل. یو ساعت وروسته د سپینږیرو پارک ته څېرمه د نایي دکان ته ننوت. د هاغه کس ننبې یې وویلې چې دوئ له اعدامه بچ کړی و. شېبه پس یې په موټر کې له ښاره ووېست.

غرمه یې ښویه آسماني جامې واغوستې. د دېوال په اوږدو د ونو پناه روان شو. وړوکي برج ته وخوت. د شهزداګۍ په لیدو یې ټټر تود شو. موسکی مخ یې آسمان ته ونیو. منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ له خندا شنه شوه. ګاج ټیکری یې په سر سم کړ. د سپینې غاړې فولادي کمیس کې میوند ته بې اندازه ښایسته وبرېښېدله. له خولې یې بې واکه ووتل «اووو توبه!» ژر یې نوکانو او د پزې څوکې ته وکتل، چې له نظره نه شي. شاهزادګۍ دا ځل کړس کړس وخندل. میوند د نینو پاکټ په لاس ورکړ. ویې ویل:

– منې باور مې نه کاوه چې رابه شې.

هغې پزه جګه ونیوله:

– اشتبا کوې. دونه ډار نه نه یمه.

میوند یې مخ ته ودرېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه خبر! د اغه سپينږيري کار مې وکه.

شاهزادګۍ له ډېرې خوښۍ په سينه لاس کېښود. عميقه سا يې واخېستله. ورپسې يې د ميوند د خوشحالۍ پېښې وکړې. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په سر شا ته کش کړې. دوا ړو کټ کټ وخندل. ميوند کړکۍ خلاصه کړه. تازه هوا راغله. د هغې څېرې ته ځير شو. د يو يو غړي سيل يې کاوه. په موسکا کې د هغې غټې تورې سترګې، نازکه وړه پزه، ګردې شونډې او ګرده زنه لا ښکلې ښکارېدله. شاهزادګۍ وويل:

– داسې مه راګوره! شنې سترګې لګېږي.

ميوند موسکی شو:

– منې چې ويې باسم.

– بيا به ګورې څنګه؟

– زه تا په پټو سترګو وينم.

– او زه تا د قدمونو له غږه پېژنم.

د ميوند وروځې بره لاړې. هغې نېنې وژوولې. څو دانې يې دده خولې ته ونيولې. د ميوند شونډې د هغې په ورغوي ولګېدلې. دومره پستې او خوشبويه وې چې په ټول بدن يې خوږه څپه تېره شوه. شاهزادګۍ لاسونه يو په بل کېکاږل. لکه دده د شونډو د لګېدو احساس چې وتلو ته نه پرېږدي. تشې سترګې يې د ونو سرونو ته نيولې وې. ويې ويل:

– هی چې لرررې ځنګله کې جونګړه وه. زه ومه او ته وې.

ميوند په خندا شو:

– خلک ارمانجن دي چې د شازادګۍ غوندې نېکمرغه ژوند ولري. او ته...

– اشتبا کوي. نيکمرغي په قصرونو کې نه، په زړونو کې وي.

– نه نو، ولې ځنګل؟

– يو وخت مې ارمان و چې ډک بازار کې وګرځم. پلار نه پرېښودم. موټر نه غلې کېوتم. خلک جګ جګ وه او زه وړکۍ. خوند يې کوه. دې کې يو سړی راغی. په غېږ کې يې واخېستم. ما ورته وخندل. اغه مې په خوله لاس کېښود. سا مې بنده شوه. ښه و، عسکرو ونيو. اوس چې نااشنا کس ووينم وېرېږمه. او چې ګڼه ګوڼه شي سا مې بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا خو ویلې ناریالین ته ځو کنه؟

- هی زما ګرانه! چېرته چې اینسان وي بل اینسان به تې آرام ونکي. د ځنګله ځناور تې ښه دي.

میوند موسکی شو:

- زه خو به یم. مانه به څنګه آرام کوې؟

- لېونیه! ته خو مې خپل ځان یې.

میوند له ډېرې خوشحالۍ ټول ویلې شو. شاهزادګۍ سترګې آسمان ته واړولې. په خیالونو کې لاړه:

- د تیږو نغری به جوړ کو. ته به راته اوربلوې. لوګی به وي. زه به درته پخلی کومه. دپاسه به توتیان ګوري.

میوند یې تنکیو ګوتو ته وکتل. سر یې وښنده. هغې دوام ورکړ:

- وحشي املوک ته به وخېږو. څنګ په څنګ به ناست یو. پښې به زنګوو. یوه یوه دانه به خورو. کیسې به کوو.

هغه په خیالونو کې دومره ډوبه وه چې د نوکرې غږ یې وا نهورېد. میوند د کړکۍ پناه شو. شاهزادګۍ یې له لستوڼي کشه کړه. هغه له خیالونو راووتله. میوند وپسېد:

- وارخطا کېږه مه! زه یې لیدلی نه یم.

شاهزادګۍ په منډه کېوتله. نوکرې سر ټیټ ونیو. ویې ویل:

- عالي قدره بارکزۍ ملکه او مېلمه شازاده مو غواړي.

میوند په باغ کې ګرځېد. د مازیګر لمر یې مخ لا زېړ ښود. نه پوهېده چې دننه ماڼۍ کې څه تېرېږي. وېرېده چې قمراقبال به بارکزۍ ملکې ته خبرې رسولې وي. چې په غصه یې کړي. چې ځان ته شاهزادګۍ وغواړي. خو ډاډه و، چې د شاهزادګۍ د ورکولو پرېکړه یوازې پاچا کولی شي. او هغه په بل ښار کې و. ټوله شپه په تخت اوښت را اوښت. چورت یې واهه. بالاخره یې فیصله وکړه چې تر قمراقبال مخکې پاچا ته په مرکه ورشي. د شاهزادګۍ په ملاتړ یې زړه جګ و. سهار یې خپل ټول جرئت یوځای کړ. په مېز باندې د پتنوس له کېښودلو سره یې وویل:

- مورې! اعلی حضرت راغلی. راځه ورشو. ما ته شازادګۍ وغواړه!

هغې جیټکه وخوړه. د تورو حلقو ننوتې سترګې یې لا تنګې شوې. وټوخېدله. ده ډوډۍ مخ ته ور کېښودله. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څنگه وکم؟ ایځ مې زړه نه صبرېږي.

په چای اچولو اخته شو، چې له مورسره سترګه په سترګه نه شي. هغې تلوېزون بند کړ. مخ يې راوګرځاوه:

– قوربان دې شمه زویه! دا ځان وژنه ده.

– نه. ولې؟ مني دونه ډارام ښه ندی.

– ښه، که «نه» ووايي؟

– ودې وايي نو. بيا به بله لاره ولټوم.

– وی، خدايه، که بلې ته دې پرېدي.

ميوند پوهېده چې هدف يې د پاچا له خوا دده د وژلو امر دی. ځان ته يې چای واچاوه. ويې ويل:

– اسې امنده. قمراقبال وخته خبرې رسولي. خو اعلی حضرت غلی دی. اغه يې بدې شي. زه پې ګران يم.

موريې د ايشولې هګۍ ځنډه په زېړو ګوتو وشکوله. په خوله يې ننوېستله. شخوند يې وواهه. سپېرې شونډې يې وخوځېدلې:

– دسې ده زویه، خلک چاته د خپلې برېستنې په اندازه احترام کوي. د اغې نه پېښې وېستل يې زغملی نشي.

په ميوند د مور دلايل ښه نه لګېدل. زړه يې تنګ و. خو بيا يې هم حوصله کوله. د ډاکټر خبره يې نه هېرېده چې خفګان ورته تاوان لري. ويې ويل:

– غم مکوه مورې! زه ورسره کار کوم. ماته مالوم دی.

موريې تېزې مړی وهلې. په زېړ مخ کې يې څاڅکی وينه نه وه. يو مهال يې سترګې جګې کړې:

– زه به ځان تيار کمه. ملاقات ته بايد سړی په سمو جامو کې لاړ شي.

د ميوند په شونډو موسکا وځغلېدله. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په ښويه وېښتانو شاته کش کړې. پاچا ته يې زنګ وواهه. د ليدنې وخت ته دوه ساعته پاتې وو. زړه يې په زوره ډبېده. موريې په ټاکلي وخت له کوټې راووتله. په شين کميس او سينګار شوي مخ کې ځوانه او ښايسته ښکارېدله. يوازې سست تګ يې د سړي پام اړاوه. د پاچا په دفتر کې شپږ ملکې، سترملا، سرتاجه، قمراقبال او شاهزادګۍ ناست وو. دوئ حيران شول چې هغوئ څه کوي؟ پاچا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کېناستو اشاره وکړه. دوئ د لوی مېز په پای کې چوکۍ ونیولې. میوند شاهزادګۍ ته وکتل چې له موضوع ځان خبر کړي. خو د هغې سترګې ښکته وې. پاچا د ځوړندو غومبرو غټ مخ د میوند مور ته کړ:

– بي بي! اصل کې خو ته روغه جوړه یې.

بي بي په احترام سر ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! ستاسې او د عالي قدر سترملا سیوری دې خدای زموږ د سره نه کموي. شوکر دی. سا اخلمه.

د میوند ټټر له هوا ډکېده او تشېده. پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. ناستو کسانو ته یې لاس ونیو:

– دا خلک پېژنې؟

میوند بیا د مېز ګرد چاپېر نظر وځغلاوه. له شاهزادګۍ پرته د ټولو سترګې په دوئ کې وې. نه پوهېده چې هغوئ یې په خیر دي که په شر. له څېرو څخه یې هم نه معلومېدله. بي بي خپل نظر په ملکو باندې تم کړ. موسکۍ شوه:

– دا شپږ بیبیانې عالیقدرې ملکې دي. خدمت مې یې کړی دی. په ما ډېرې مهربانې وې.

هغوئ هېڅ ډول عکس العمل ونه ښود. بي بي شاهزادګۍ ته اشاره وکړه:

– دا پرښته چې وړه وه، زما خورلېه وه. اوس مې ام‌پوښتنې ته راځي. د ژوند کولو قوت راکوي.

هغې ګردکۍ سرتاجې ته مخ کړ:

– دا خو د ژوند مالګه ده. هرکله مې پوښتنه کوي. د زړه زور مې ورسره زیاتېږي.

سرتاجې ورته خوږه موسکا وکړه. بي بي سترګې قمراقبال ته واړولې:

– او دا ځوان به د امروتین ستوري عالي قدر شازاده وي.

پاچا سر وخوځاوه. بي بي وویل:

– هرکله راشئ!

قمراقبال سترګې کېکاږلې. د پاچا غږ بیا راغی:

– ته دا څو کاله دلته نه وې راغلې.

– مزاحمت نه کومه! زویکی مې راته ستاسې احوال راکوي. شوکرونه باسمه چې تاسې روغ او جوړ یئ.

پاچا سر وخوځاوه. ټول غلي شول. چوپتیا وغځېدله. د میوند زړه مارتولونه وهل. بي بي نرمه پاڅېدله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د یوې غوښتنې سره راغلې یمه. ددې جرئت مې ځکه کړی چې پوهېږم تاسې ډېر مهرابانه یئ. شپه او ورځ زموږ د سوکالۍ دپاره هلې ځلې کوئ.

میوند د خپلې مور زړورتیا ته حیران و. اول ځل یې ورځخه داسې په عالي سطحه تقریر اورېده. پاچا په سر اشاره وکړه چې وایه. هغې ژوره سا واخېستله:

– اعلی حضرته! زه غواړم چې تاسې زما یوازینی زوی، چې زما د ژوند ټوله هستي ده، د خپلې غلامۍ په نوي رول کې قبول کئ! غواړم د عالیقدرې شازادګۍ او زما د هستۍ ژوند د کوژدې په مزي وتړئ!

د پاچا سترګې تېرې شوې. رنګ یې تک سور راوښت. سره له دې هم موسکی شو. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغه یو دم په ځای نېغه ودرېدله. سا یې سوزېدله. پر بې بې یې چیغه کړه:

– چوپ! چوپ!

میوند او مور یې شټ وهل. ټولو ور وکتل. شاهزادګۍ مخ پلار ته واړاوه:

– پلار جانه! خوږو میندو ! ډېر وبښئ چې تاسې په سپکو واوښتلئ. زما ګونا ده. که ما دغه دم ته وخت نه وای ورکړی، نو اوس به یې دا جرئت نه کاوه. تاسې به د عالي قدر سترملا او عالي قدر شازاده په مخ کې نه شرمېدلئ. ما په ده مهرباني کوله. مګر کم اصل ته چې قدر ورکې ځان ورک کې.

د میوند سر ګنګس شو. لکه په بې هوښۍ کې چې دا هرڅه اوري. سرتاجې په غټو غټو کتل. خپله نرۍ پزه یې په ګوتو کېکارېله. د شاهزادګۍ د سا سوزېدل شېبه په شېبه زیاتېدل. زړه یې ډک شو. خبرې یې وغځولې:

– پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماڼۍ وشړه! بې له ځنډه!

ملکې او قمر اقبال په شونډو کې موسکي موسکي کېدل. شاهزادګۍ په غټو ګامونو له دفتره ووتله.

■■■■■

میوند له ګنګسوالي ووت. بدن یې دروند و. مور یې زګېروي کول. دی حیران شو چې ولې په توشکه پرته ده. شاوخوا یې وکتل. کوټه وړه وه. که تخت پکې وای بل شي ته ځای نه پاتېده. د دېوالونو شیرچایي رنګ یو نیم ځای تورېل شوی و. د خاورو بوی ماشومتوب وریادوه. د کړکۍ نه یې حویلۍ ته نظر واچاوه. د پکولي ماما یې سپین برېتونه او سپینې وروځې د سیګرېټ په لوګي پټې وې. میوند فکر کاوه چې خوب وینم. د لوېې دروازې له سور رنګ ځخه پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو چې خپل کور يې دی. ده ته په ميراث کې رسېدلی و. د څټک ټکهار او د سرتاجې غږ اورېدل کېده. چاته يې لار ښوونې کولې. هغه له پتنوس سره راغله. د چرګ يخنۍ يې د بي بي مخ ته کېښودله:

– تروري! وسکه! خدای شته اغوئ به مېلې کوي تاسې ځان وخوږ.

بي بي سپېرې شونډې کېکاږلې. زوی ته يې وکتل. په ستوني کې ډوب يې وويل:

– ما ورته هر کله ويل ته په نظر نه ورځې، نه ورځې. دېوال ته غرېږه کنه. مکتب ته به شازادګۍ موټر کې تله. ده ورپسې په بايسکل منډې وهلې. ښه نو راشه!

بي بي په سختۍ سا واخېستله. خبره يې وغځوله:

– يو کار خو ندی، کوم يو وو ايمه؟ امغه وخت ده پټوله. اغې کومې جينۍ ته ويلي وو چې ميوند ډم دی. د جينۍ ورور دده مکتب کې و. الکانو بيا دونه ځوروه چې سه پارچه مو که. امغه ام ورته سبق نشو.

د بي بي سترګې ډکې شوې. ستوني يې غژس کاوه. نور يې خبرې نه شوای کولی. د سرتاجې اورېدې غټې سترګې وازې وې. لکه دا کيسه چې اول ځل اوري. ميوند ته د شپوه ګل خبره وريادده شوه «د شازادګيانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي» بيا يې فکر د شاهزادګۍ خبرې ته لاړ «پلاره! هيله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له مانۍ وشړه!» زړه يې ډک شو. وړاندې ورغی. سرتاجې ته يې کړ:

– منې ما د اغې دپاره څه څه نه کول؟ اعلی حضرت هو سۍ ښکار کړې وه. په باغ کې يې ميله کوله. اغې ام غوښتل د ښکار چل ياد کي. په بادي ټوپک يې د غومبسو ځاله وويشتله. اغه راوکتېدلې. اعلی حضرت، ملکې، نوکران، ټول وتښتېدل. شازادګۍ يې راګيره کړه. ما کميس وباسه. اغه مې پټه کړه. ټولې غومبسې په ما پسې ونښتلې. داسې وپړسېدلم چې په نالۍ پرېوتی نه شوم. اغه مکاره به هر سات پوښتنې ته راتله. اين د مينې يې وويلې.

مور يې سرتاجې ته مخ کړ. د زوی په لور يې وروځې واچولې. د ميوند ستونی کېکاږل شو. ويې ويل:

– زه امغه حال کې خوښ وم. اغې راته د مينې ويلي وو کنه. ما ويلې ده نده امدا ده. زه نو څه خبر وم چې...؟

د ميوند سترګې ډکې شوې. مخ يې بلې خواته واړاوه. د سرتاجې غږ يې واورېد:

– خدای شته شازادګۍ نه وه غم و غم. ښه شو چې تېر شو.

ميوند يو دم نېغ ودرېد. غاښونه يې وچيچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې داسې کله پرېږدم؟ ما قسم کړی.

په کوټه کې وګرځېد. مور يې زګېروي وکړل. خرېدو ته ورته غږيې جګ شو:

– ښه نو. لېونی خو ښکر نلري. پاچايانو سره زور وهي. زه که مرمه که چومه بلا يې غم دی.

ميوند د هغې زېړ رنګ ته وکتل. د سرتاجې له لاسه يې قاشقه واخېستله. سر يې وښوراوه:

– مورې! منې چې ويې نه سکې خفه کېږم.

هغې ملا له ځمکې جګه کړه. لکه شخوالی چې باسي. وچې شونډې يې وخوځېدلې:

– زړه ته مې نه کېږي. ډپ دی ډپ. دا لورګانې چې مې ليدلې وې.

شا ته د ماما غږيې واورېد:

– څه يې کوې؟ اوغه اسمان نه به راخوشې وي. ښه يې شوکر. وسکه چې دوا ورسره وخورې!

بي بي د زړه په زور غړپ وکړ. له زوی نه يې نظر نه اړوه. ميوند موسکی شو چې ځان بيداره وښيي. په بلې کوټې کې

هماغسې ټک او ټوک و. د سرتاجې ګردکی ورور، اشرف راغی. ميوند روغبړ ته جګ شو. لکه اول ځل چې يې ويني.

اشرف موسکی شو:

– دغه حال دی. تاسې ما د ماښې نه موټر کې راوستلئ!

خو ميوند بېخي پوه شوی نه و. بيا يې هم اشرف ته غاړه ورکړه:

– پوېږم چې تا راوستلو. منې ما ويلې مننه وکم.

– ضرورت نشته. تا چې موږ سره کړي په ټول عمر به يې پوره نه کو.

د ميوند د ماما تک سپين برېتونه ورپېدل:

– ما ام خبر کئ!

سرتاجې وويل:

– پوښتنه مکوه ماما! زړه مې تنګ و. سودا پسې خپله لاړمه. خدای شته يو ازې سترګې مې ښکارېدلې. چې سوالګر

څنګه وپېژندلمه؟ راپسې وننښته چې د سترملا لورې پيسې راکه. لږې نه، ډېرې يې غوښتلې. ما ځان باسه. يودم يې

غېږ کې ونيولمه. سمه بدنامي وه. په خلطه کې مې نو غټه ملی ده. په دا سر مې ورکړه. سړی اوږد پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماما سپينې وروځې بره کش کړې:

– داه، په دونه شي؟

– هو وا. چيغې شوې چې مړ دی. وه خدايه! څه په بلا واوښتمه؟ دوه خبرې وې. يا وژل کېدمه، يا بندي کېدم. اغه ام مرګ وبوله نو. ښځه چې بندي شي خلک څه نه وايي؟ خدای شته په سترګو مې تياره وه. ګنګسه ګوله ولاړه ومه.

په سرتاجې د هغې ورځې ياد بيا تاثير وکړ. سر يې په منګولو کې ونيو. لکه درد چې کوي. د اشرف غبرګ شو:

– د کومې خوانه ميوند پيدا شوی دی. دا يې موږ ته خېږولې ده. تښتېدله چې نه تښتې.

سرتاجې غبرګه کړه:

– ډېره مې خوا بده وه. ده رانه پيسې واخېستلې. په څه چل يې د اغه سړي ښځې ته ورکړې. لږه ښه شومه.

ماما يې سپينې وروځې بره کش کړې:

– د چا خوريه دی؟ شازادګۍ داسې ځوان ولا که په درېواړه ستورو کې پيدا کي.

ميوند ته په خپلې بې وسۍ ژړا ورغله. د پټولو لپاره يې ماما ته غاړې واچوله. ښه يې په غېږ کې کېکاږه. وروسته يې اشرف ته بيا غېږه ورکړه. ويې ويل:

– خير ويسئ! منې هرڅه سم دي. نور مو نه پاذابوو. ځئ! تاسې به ام کار لرئ.

هغوئ لاړل. ميوند مور ته يخني او دوا ورکړه. بلې کوټې ته لاړ. په نوې او پړسېدلې نالۍ پړمخې پرېوت. ښه يې سلګۍ ووهلې. وروسته يې بېرته ځان په واک کې کړ. مور ته راغی. هغې په ځير ور وکتل. ده وويل:

– منې زه به لاړ شم د شپې غمه به وخورم.

په بازار کې جموجوش و. په خړ لنګوټي کې پلن سړي د کراچۍ له څنګه نارې وهلې «خوږې منې واخلئ!» د جامو د مغازې مخ ته ځېړو ځوانانو خندل. په پلې لار کې سوالګره نجلۍ ناسته وه. ورور ته يې لاس ونيو:

– دغه لاس مې مات دی اجملي کره خيرات دی.

هلک پکې او سپنيزه روپۍ کېښودله. هغې لاس بل ورور ته واړاوه:

– دغه لاس مې مات دی روستمي کره خيرات دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه د پخوا په شان ښکارېدل. یوازې د میوند ژوند سرچپه و. پښه یې تېزه کړه. ښه ډېر وګرځېد. چې ستړی شو سودا یې واخېستله. کور ته راغی. تړوله شپه ویښ و. ایله سهار یې سترګه ورغله. بي بي په دېوال لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. په زوی یې روجایي واچوله. درز شو په اړخ ولوېدله. په څلورو یې ځان نالۍ ته ورساوه. رنګ یې تر پخوا ډېر زېړ و. سر یې په بالښت کېښود. شا یې واړوله. کله چې میوند ویښ شو، د ګوتو په څوکو له کوره ووت. بېرته له ډکې کڅوړې سره راغی. له برقي منقل څخه یې ایښېدونکې چاینکه واخېستله. له پتنوس سره کوټې ته ننوت. مور یې سمه تخته پرته وه. سترګې یې په چت کې وې. رپ یې نه کاوه. ده دسترخان وغړاوه. قاب یې د مور مخ ته کېښود:

– هه کېک واخله!

هغې مخ هم ونه ګرځاوه. ده په ګیلاسونو کې چای واچاوه. د مقدسو الو د ډزو او دخلکو د اندېښنو یې وویل. هغه لاهم بې حرکته پرته وه. دی وارخطا شو. ویې ښوروله. هغې ورو سترګې واړولې. ده وپوښتل:

– ولې خبرې نه کوې؟ زما دې سودا کړه.

هغې خوله وخوځوله. خبره ترې ونه وتله. بیا یې کوشش وکړ. زړه یې تنګ شو. سترګې یې بې واره تاوېدلې. سا یې په سختۍ اخېستله. د میوند رنګ پک والوت. ماما او اشرف ته یې زنګ وواهه چې مور مې مري. هغوئ ډاکټر راوست. سرتاجه هم ورسېدله. خلک خبر شول. پوښتنې ته راتلل. د میوند ناسکه ورونه هم د مېلمنو په شان ناست وو. ده ته میره یاده شوه. زامنو ته به یې ویل «چې نه دې وي د موره، ورته مه وایه چې وروره» اسویلی یې وکړ. د سرتاجې نوکرو مېلمنو ته د چای بندو بست کاوه. ډاکټر بي بي ته پیچکاري وکړه. ویې ویل:

– عصبي فشار دی. اوس به آرامه پرېوځي.

اشرف وپوښتل:

– بیا څه وکو؟

– ایڅ مکوئ! امبولانس راځي. دوه درې ورځې به روغتون کې وي. اینشالا جوړه به شي.

میوند ځان ته په قهر و چې مور دده له لاسه داسې شوه. ماما یې غېږه ورکړه. سرتاجې او اشرف هرڅه د قسمت کار باله. میوند په روغتون کې د کټ څنګ ته ناست و. د مور پټو سترګو ته یې کتل. د ژړا حمله ورباندې راتلله. شپه په شپه یې د هغې په مخ لاس تېراوه. یو مهال یې مور سترګې خلاصې کړې. دی موسکی شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مورې! منې هر څه سم دي. ګل غوندې به راته جوړه شي دخيره. ډاکټر ويلې خوشې دې زړه نه خوري. خوينديې مې امړ راوانې دي. ساټ به دې تير شي. پوه شوې؟

بي بي شاوخوا سترګې وګرځولې. ميوند سر وړاندې کړ:

– غم مکوه! منې کومې جونې چې ته خوښې کې امغو سره واده کوم. دا ځل پخه وعده ده.

پس له دوو ورځو بي بي موسکۍ شوه. ډنګر لاس يې د زوی په مخ کېښود. په ده خوږ ولګېد. د خوښۍ اوښکې يې وبهېدلې. د ماما، اشرف او سرتاجې د خدمت کيسې يې وکړې. د شپوه ګل د نشت علت يې بل ښار ته تګ وباله. له ميروګيله من و چې رانغلې. زامنو يې تش رواج وکړ. بي بي يو قرار کتل. خبرې يې نه کولې. ميوند دوام ورکړ:

– موړ يې څه پروا لرو؟ شوکر د ټولو نه ښه يو. منې چې ته روغه شې، بيا به سرستا په ورون کېږدم. کيسې به کوو.

بي بي سر وخوځاوه. ميوند د هغې لاس ونيو:

– د کاروبار فکر مې ام کړی دی. زه پوهېږم چې د نايانو کوم سامان په کارېږي. او دولت کې خلک ام پېژنم. جواز به پې جوړ کم. د ناريالين نه به مال راوړم. يو په يو ګټه ده.

مور يې سر خوځول تکرار کړل. دی د خوشحالۍ نه لاړ د ماهيانو هګۍ يې راوړې. د هغې خوښېدلې. وړه وړه مړۍ يې ورکوله. يو مهال يې فکر شاهزادګۍ ته لاړ. بيا يې ځان له مور سره په خبرو بوخت کړ.

ماښام يې څلور واړه خويندې ورسېدلې. بي بي هره يوه کلکه ښکل کړه. هغوئ يې هم خدمت کاوه، هم يې په کيسو بوخته ساتله. د ميوند زړه جمع شو. خو روحاً سترې و. له خويندو او اوښيانو څخه يې اجازه واخېستله. کور ته لاړ. چې دا سر يې کېښود ويده شو. سهار د ټليفون غږ راويښ کړ. له هغې خوا يې د خپټور اوښي ډډ غږ واورېد:

– ما ويل که راځې زر راشه! مور بي بي په حق ورسېدله.

په ده سر وګرځېد. غټ غټ يې کتل. مګر نه يې څه ليدل، نه اورېدل. ټليفون يې له لاسه ولوېد. دېوال ته يې شا ولګوله. جنازه کور ته راغله. سرتاجه، اشرف، بادام او شپوه ګل هم ورسره وو. ميوند يې په کوټه کې بې حاله وموند. خويندو يې تابوت پرېښود. ده ته په کريکو شوې. شپوه ګل د ميوند په مخ اوبه وشيندلې. په غېږ کې يې ونيو. ويې خوځاوه:

– ميونده! ميونده! زه يمه. ای خانه! ماته ګوره!

د ميوند سترګې ژوندۍ شوې. په کوټه کې يې وګرځولې. شپوه ګل يې مخ په دواړو لاسو کې ونيو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای خانه! ما پېژنې؟

میوند د ګډوډو وېښتانو سر وخوځاوه. شېوه ګل تابوت ته د سر اشاره وکړه:

– خدای دې مور وبښي. د ټولو امدا لار ده.

میوند یودم په تابوت پرېوت. په چیغو چیغو یې ژړل. کور په خلکو ډک و. جنازه خښولو ته تیاره شوه. ګاونډیان سره وپسېدل. سور ږیري بوډا وویل:

– خلک وږي باسي؟ دانو چې شو؟ ډوډۍ دې ورکي! ثواب لري.

میوند مخ د مور په تندي ایښی و. چیغې یې وهلې «ما چاته پرېدې؟ زه به د چا په غېږ کې سر ږدم؟...» د خویندو یې ستوني وچ شوي وو. ماما یې هم په تابوت سر ایښی و. بدن یې له سلګیو سره غورځېد. ګاونډیان حیران وو چې میوند ته د پیسو څنګه ووایي. کوږمخي غږ کړ چې زه یې په پور ورکوم. شېوه ګل واورېدل. ویې ویل:

– د ډوډۍ مصرف په ما دی خانه.

خلکو پیسې واخېستلې. په سودا پسې ووتل. میوند کریکې وهلې. شېوه ګل هغه بیا په غېږ کې ونیو:

– بس بس! په ژړا څه کېږي؟ امدا د ټولو لار ده. زه او ته ام مرو. اوس یې په ایزت خدای ته وسپاره!

میوند یودم غلی شو. بیا یې چا ژړا وانه ورېدله. خپل هر کار ته بیدار و. تر ډوډۍ وروسته یې له خلکو وغوښتل چې جنازه جګه کړي. تر هدیرې پورې یې اوږه ورکړې وه. په خپل لاس یې په ګور کې کېښودله. له خولې یې اخ نه خوت. خلک حیران وو. ماښام یې هم مېلمنو ته ډوډۍ ورکړه. د رخصتولو پر مهال ورسره تر کوڅې لاړ. خویندې یې د کور په پاکولو بوختې شوې. مېرونو یې په حویلۍ کې سګرېټ څکول. د بېرته تګ غمه یې خوړله. شېوه ګل، اشرف، بادام او ماما له میوند سره په کوټې کې وو. ده ورڅخه وغوښتل چې خپلو کورونو ته لاړ شي. شېوه ګل وویل:

– موږ تا یوازې چېرته پرېدو خانه.

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– زه ماشوم یم؟ خپله په خپل کار ښه پوهېږم.

هغوئ په تعجب وکتل چې ولې خلک په زوره باسي؟ د ماما یې سپین برېتونه ورپېدل:

– خوریه! مه کلکېږه! ستا فیکر په ځای ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ماغزه وخوتېدل. څه یې ونه ویل. وروسته هغوئ د دولت او د مقدسپالو د جنګ په باب غږېدل. دده زړه تر چوېدو تنګ و. پرېوت. د مور خندا، قهر، وارخطایي، پسته غږېده او زمزمه یې په سترګو کې وګرځېدل. په پای کې یې فکر د هغې په بې روحه جسد تم شو. سلګۍ یې ووهلې. نیمه شپه تېول ویده وو. دی غلی دهلېز ته ووت. د ښځو په کوټې کې هم چوپه چوپتیا وه. د ګوتو په څوکو پخلنځي ته لاړ. سا یې سوزېدله. لکه سپیانو چې ځغلولی وي. څراغ یې ولګاوه. غټه چاړه یې واخېستله. کمیس یې ووېست. تسمه بدن یې ښکاره شو. چاړه یې په دواړو لاسو زړه ته برابره کړه. بادام له کومه پیدا شو. کلک یې ونیو. د دواړو شور شو. ټول راغلل. دده چاړه نه ورکوله. ویل یې هسې هم یا مخکې یا وروسته مرم. پرېږدئ چې مور ته لاړ شم! د ماما یې سپینې وروځې بره کش شوې:

- ای کمقله! څه به وکې؟ دوست به دې خفه شي، دوښمن خوشاله.

د میوند سترګو ته د شاهزادګۍ او قمر اقبال خندا ودرېدله. سر یې وګرځېد. پکې درد شو. چاړه یې پرېښوده. په زړه کې یې وویل «اول خپل قسم پوره کوم. اغه خو په خدای که رانه خزانه ووینې. شازادګۍ په زوره په نیکاح کوم» تر سبا پورې یې کرل رېبل چې څنګه یې وتښتوي؟ په یاد یې شول چې هره جمعه لس بجې د لېوني پیر زیارت ته ځي. خو دا ورځ به ښځو لوېې راوستلې چې نېکبخته شي. آن د نارینه ماشوم ننوتل بد شګون بلل کېده. هلکان یې په وهلو باسل. درې ورځې پس یې خویندې باوري شوې چې ځان نه وژني. خپلو کورو ته لاړې. میوند په ښار کې ګلابي جامې او تومانچه واخېستله. زیارت یې ښه وڅېړه. د جمعې ورځې ته منتظر شو. په پنجشنبې یې ماما راغی. کیلي یې ورکړه:

- هه! د سرک په غاړه دوکان دی. هر څه لري. سبا جومه ده. ډېر خلک سر جوړولو ته راځي.

میوند کلکه غاړه ورکړه. پښېمانو چې مور یې سمه نه نازوله. اوس یې خپلوانو ته ډېره مینه ورکوله. د شپې یې ګلابي جامې واچولې. یوازې سترګې یې ښکارېدلې. د ځینو پیغلو په شان په زیګزاګ قدمونو د هنداري مخ ته تېر شو. سهار یې ډبه شکله موټر د لېوني پیر جنوبي دروازې ته ودراوه. هغه به تل له دننې خوا په زنځیر بنده وه. وبنګېد «په دې یې باسم» ښځینه جامې یې واغوستلې. له تومانچې سره زیارت ته ننوت. د چنار لاندې یې پلتۍ ووهله. د خوړو بوی و. ښځو د حلوا او شیربرنج نذرونه پخول. ساعت پینځه کم لس بجې ښودلې. دده سترګې په دروازې کې وتېومبلې. مګر شاهزادګۍ رانغله. په اسویلو یې انتظار ته دوام ورکړ. تر دولسو بجو یې پته ونه لګېدله. بالاخره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله چې نه راځي. کورته راغی. په زړه کې یې سل پوښتنې او سل ځوابونه گرځېدل «نه نه، که یې واده کړی وای په تلوېزون کې یې اعلانول. چاره نشته. بلې جومې ته به منتظر شم»

سهار تلوېزون پشهار کاوه. تصویر یې نه ښود. له باندې څخه د وسلو غړ راته. بالاخره ډزې غلې او میوند ویښ شو. د ځنډنۍ شوروا بوی و. ډکه کاسه یې له ځانه لېرې کړه. ربموټ یې واخیست چې تلوېزون بند کړي. تصویر پیدا شو. وړوکی ببر ږیری سړی په تورو جامو او سپین پکول کې ناست و. په نري غږ یې خبرې کشولې:

– د غنمین قدرمن اولسه! زه محب الرحمن الله یار د مقدسپال اسلامي تنظیم مشر یم. اعلان کوم چې د کمال شاه کوفري او ظالم دولت رنگ شو. پس له دې به د دین احکام ټکي په ټکي پلې کېږي. تاسې ټولو ته دې موبارک وي.

میوند له ډېرې خوشحالۍ په پښو نېغ ودرېد. مخ یې آسمان ته کړ. منگولې یې په ښویه وېښتو کش کړې. د زړه له تله یې وخندل. شاهزادگۍ یې سترگو ته ودرېده «ښه! ځکه زیارت ته رانغله» په گونجو نصواري جامو کې تېز ووت. لکه هغه چې د باندې ولاړه وي. دی به ورته وو ایي چې په ما دې کبر کاوه. خدای داسې ووهلې. خلک د مقدسپالو سیل ته په سرک ولاړ وو. لاهم د ښار په څنډو کې ډزې روانې وې. ده له چنگ پزي ډنگر ځوان څخه وپوښتل:

– انډیواله! دا غږونه نو د څه شي دي؟

هغه په غټه گوته پزه بره ټېل وهله. ویې ویل:

– نه پوهېږم. وایي د کومو سمڅو نه چې پخوا مقدسپال ډزېدل، اوس پکې مخالفین دي.

د میوند سترگې په چورت کې تنگې شوې «دا څنگه؟» د مقدسپالو ډک موټر راغی. د خپل رهبر غوندې یې تورې جامې او سپین پکولونه وو. خړ بیرغ یې په میوند ښه لگېده. هغوئ په لوډسپیکر کې نارې کړې:

– قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې په خپلو کورو کې کېنئ! قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې...

میوند کورته روان شو. په زړه کې یې وویل «اخ چې مور مې د پاچایۍ چپه کېدل لیدلي وای» البم یې راواخیست. سترگې یې د ماشومتوب پر عکس تم شوې. مور او پلار یې دواړه زامن په منگولو کې جگ نیولي وو. خندل یې. میوند د البم پاڼې ورو ورو اړولې. دی هم ورسره غټېده. د خویندو او ناسکه ورونو عکسونه یې تېر کړل. د خپلې ځوانۍ تصویر ته ځیر شو. مور یې سر دده په اوږه ایښی و. سترگې یې ډکې شوې. البوم یې بند کړ. په خیال کې یې د مقدسپالو له خوا د شاهزادگۍ د نیولو صحنې وگرځېدلې. وبنگېد «چې مړه به وي که ژوندۍ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا یې دکان خلاص کړ. تلوسه یې وه چې له مشتریانو څخه د شاهزادګۍ په باب واوري. پر سرک خلک لږ ګرځېدل. ده د هر لاروي حرکات څارل. هغوئ په چورتونو کې ډوب ښکارېدل. دا وخت ببر سری ځوان راغی. ویې ویل:

– خلیفه! سر مې زر جوړ که! اله زرکوه!

میوند په آرامه پیشبند د هغه په اوږو او ټټر خور کړ. ویې پوښتل:

– حلوا خلاصېږي؟

ځوان ده د توقع خلاف لاجدي شو. مخ یې ورتاو کړ:

– ته نه یې خبر؟

ده سر وښنده. بیاتي او ږمنځ یې راواخېستل. ځوان ببرته سم کېناست. په هنداره کې یې میوند ته وکتل:

– بده ورځ ده خلیفه. هر چېرته قومي مشران ځوړند دي. دولت پې لیکلي «څوک چې کافرو مخالفینو ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي» او مخالفینو لیکلي «څوک چې کافر دولت ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي»

– منې عجیبه ده. په دا یوه شپه کې؟

ځوان سر وخوځاوه:

– زر کوه! که وېښتان مې په سترګو نه راتله قرار کور کې کېناستمه.

ده ده سر لا جوړ نه و چې بل ځوان راغی. تحصیل یافته ښکارېده. ویل مقدسپالو پخواني کتابونه وسوزول. دریم سړي لیدلي وو چې مقدسپال له لارې پردې ښځه په زوره بیایي. میوند د کمال شاه د کورنۍ پوښتنه وکړه. هغوئ نه پوهېدل چې مړه دي که ژوندي. ده په فکر کې سترملا وګرځېد. هغه د کمال شاه نژدې دوست و. دکان یې وتاړه. د کباب لپاره یې غوښه واخېستله. ماما او شېوه ګل یې له بچیانو سره او سرتاجه یې له اشرف سره مېلمانه کړل. د هغوئ د کمک د قدردانۍ تر څنګ یې د شاهزادګۍ خبر هم اخېست. د کبابو سیخان یې په حویلۍ کې پر منقل اړول رااړول. ماما، اشرف او شېوه ګل په تلوسه بویونه کشول. ډله ډله ماشومانو هرې خوا ته منډې وهلې. سرتاجه ګرځېد له چې د ناکارې ترکارۍ لپاره د خزلو ټیم ومومي. میوند ترې کڅوړه واخېستله. غلي یې د شاهزادګۍ په اړه وپوښتل. هغې وویل چې د پاچا د کورنۍ هېڅ پته نه شته. د پلار یې هم سودا ده. د میوند اندېښنه لا زیاته شوه «چې قمراقبال بیولې نه وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې دکان نوی خلاص کړی و. دوه د آسماني جامو غوټ غوټ کسان ننوتل. ميوند منتظر شو چې سر جوړولو ته کېني. خو ګرد مخي د جنايي پوليسو کارت وښود. اوږد مخي امر وکړ چې ورسره لاړ شي. دی حيران شو:

– ما څه کړي؟

اوږد مخي دروازې ته لاس ونيو. سر يې وخوځاوه:

– الته به خبر شې.

ده په زړه کې ګڼل ګيرل چې خبره څه ده؟ «منې د پاچا نايبيتوب ببرته راکوي. ای چې مړ مې نه کي. نه ولې؟ زه خو يې دوښمن نه يم» د ماڼۍ بې فرشه او بې چوکۍ کوټې ته يې ننوېست. لاسونه يې شاته ور وتړل. پوه شو چې د خير خبره خو والله که وي. مګر ولې؟ ګناه يې څه ده؟ لږه شېبه پس يې قمر اقبال مخ ته ودرېد. تر پخوا زيات تر او تازه ښکارېده. دده خوله او سترګې وازې شوې. له هغه سره بل ځوان هم و. هماغسې قد، هماغسې سټايل. خو په جدي مخ کې يې د مپلي په شان د دوو موړو پزه ډېره وړه وه. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ويې ويل:

– جاوېد اقبال لالا! اغه ډم دادی.

مشر وروريې ده ته ځير شو. ميوند له اوله پوهېده چې مقدسپال له امروتين ستوري څخه تمويلېږي. خو د دومره نژدېوالي اټکل يې نه کاوه. جاوېد اقبال په ميوند راچنګ شو. ويې پوښتل:

– تاسې دا ويلی شئ چې د کمال شاه د موقعيت په باب معلومات مو په کومه کچه دي؟

د ميوند په مغزو کې کړنګ شو «ښه ښه، منې چې شازادګۍ تې ورکه ده» بې واکه يې موسکا په څېره کې وځغلېدله. خوشحاله و چې خزانه بچه شوې ده. ويې ويل:

– ابڅ مالومات نلرم.

جاوېد اقبال لږ شاته شو. شونډې يې وريږدلې:

– موږ هيله لرو چې تاسې خپل ناوړه وضعيت ته په کتو صادقانه همکاري وکئ.

قمر اقبال مخ ته شو:

– لالا! دا ډم دی. ستا د سياسي مذاکراتو په ژبه نه پوهيږي. ماته ايجازه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سر نازک وخوځاوه. قمراقبال په مېز باندې تنې کېکاږله. د مقدسپالو عسکر لښتې راوړې. میوند د هغه په سترګو کې د وطندار په صفت د خواخوږۍ نښې لټولې. ویې نه موندلې. عسکر ووت. قمر اقبال د مېز له سره یوه لښته واخېستله. میوند ته یې ځو ځله په شا شړک ورکړ. ویې پوښتل:

– وایه! شازادګۍ چېرته ده؟

د میوند شا بې اندازه سوزېدله. زګېروي یې کول. ویې ویل:

– منې تاته خو مالومه ده چې زه دلته نه وم.

قمر اقبال غاښونه وچیچل. په لازیات زور یې وارونه وکړل. لښتې یوه په بلې پسې ماتېدلې. میوند له درده چیغې وهلې. لښتې ختمې شوې. د لغتو او سپېړو وار شو. جاوېد اقبال له دوو تنو سره آرام ولاړ و. لکه په تلوېزون کې چې علمي بحث ګوري. د میوند له پزې او خولې وینې تللې. له هر وار سره یې اخ او اوخ کاوه. خو اوښکې یې نه وې.

قمر اقبال ستومانه شو. میوند یې له ستوني ونیو. غاښونه یې وچیچل:

– ای ای ای ډمه! ما درته ویلي وو چې وژنم دې.

د میوند سا بنده شوه. ځان یې وښوراوه. لینګتې یې ووهلې. خو قمر اقبال لاس نه سستاوه. ګردمخي له کړکۍ څخه وکتل. د امروتین په ژبه یې څه وویل. قمر اقبال د میوند ستونی خوشې کړ. دی وټوخېد. په ټول زور یې سا اخېستله. دواړه ورونه کړکۍ ته ودرېدل. لاندې ستر ملا له موټره کېوت. د ماڼۍ د دروازې په لوړ په زینه وخوت. دوه باغوانان په منډه راغلل. د هغه په موټر یې لاس ولګاوه. په شونډو او تندي یې وسولاوه. قمر اقبال میوند ته مخ کړ:

– ستر ملا خبر دی چې ته دلته یې؟

د میوند لا هم سا سوزېدله. په دروغو یې «هو» کړ. دواړه ورونه ووتل. میوند فکر کاوه چې سرتاجه خبره شوې او پلار یې رالېږلی دی. ستر ملا د پاچا د سکرتریت تر لوی سالون تېر شو. په زینتي دروازې ننوت. الله یار شاه له خپل وړوکي بدن او شناوۍ ږیرې سره د طلایي مېز شاته ناست و. اره ډوله تاج یې پر ګنجي سر لکه د کلا برج ښکارېده. هغه د اصولو خلاف پا نه څېد. ده ته یې مخامخ چوکۍ وښودله. ده ته تندی تریو شو. کېنناست. ویې ویل:

– ما غوښتل تاسې خبر کم چې د الله په بنده ګانو بده ورځ ده. بې ګونا وژل کېږي. دا نارواوې د زغملو ندي.

قمر اقبال او جاوېد اقبال د دروازې له درز څخه کتل. د مقدسپالو پاچا له نري غږ سره خبرې کشولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې اوس ام بدل شوي نه یئ؟

د سترملا تندی راټول شو. د هغه په خبره یې چورت واهه. الله یار شاه وروځې بره کش کړې:

– اوس ام په خپل خره سپاره یئ؟

دده ښی سترګه ورپېده. غټه ږیره یې وخوځېدله:

– صاحبه مهربانه! تاسې د خپلو خبرو طرز بدل کئ! زه صلاحیت لرم چې له پاچایۍ مو لرې کم.

الله یار شاه کټ کټ وخندل:

– خو تاسې په اغه وضعیت کې نه یئ. کوم سترملا چې محکمه کې دوسیه ولري پاچا نشي لرې کولی.

دده سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. الله یار شاه په آرامه سر وخوځاوه:

– ته د اوله د کمال شاه په طرف وې.

د سترملا رنګ سور واوښت. موسکی شو:

– زه د دین خدمت کوم. په دې کار نلرم چې څوک پاچا دی. نو د چا خبره چې غل نه یې د پاچا نه مه وېرېږه.

الله یار شاه غبږ کړ:

– خو ته ووېرېږه!

سترملا غلی شو. یوه شېبه یې پاچا ته کتل. شا یې واړوله. خدای پاماني یې ونه کړه. قمر اقبال او ورور یې بېرته د میوند څنګ ته راغلل. دا ځل یې فلزي میله راوړې وه. په ملا یې شړک ورکړ. د میوند چیغه وختله. هغه پوه شو چې د سترملا راتګ دده لپاره نه و. ژر یې د سر اشاره وکړه چې وایم. قمر اقبال ورباندې راکوږ شو. میوند وویل:

– ما په خدای که لیدلي وي...

قمر اقبال بیا غاښونه وچیچل. میوند ژر غبرګه کړه:

– خو زه اوس پوه شوم چې په کومه وتي دي.

قمر اقبال په قهر د میلې بل شړک ورکړ. ورسره یې چیغه کړه:

– خو وایه کنه یارو! څه ته ګورې؟

میوند له درده چنګ شو. زګېروی یې وکړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته پټ تونل دی.

قمراقبال اشاره وکړه چې مخته شه! د میوند بدن درد او سوی کاوه. پښو یې زور نه اخیست. د مخ وینې یې په تشناب کې پاکې کړې. اول منزل ته کېوت. په تنګ دهلېز کې تاو شو. تر زینې لاندې یې یو تګی کېکاږه. کړس شو. د دېوال تخته یې په ټول زور ټېل وهله. لکه درنده دروازه له غنګس سره خلاصه شوه. په تنګه زینه تاکاوۍ ته کېوت. په تختو پوښل شوې وړه کوټه وه. وړاندې لاړ. له دېواله شکېدلې تختې یې تر پښو لاندې وکړپېدلې. نیمکښه فلزي دروازه یې ترپایه خلاصه کړه. تونل ښکاره شو. دننه رڼا وه. قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. دواړه تونل ته ننوتل. شېبه پس بېرته راغلل. په امروتیني ژبه یې څه وویل. میوند غږ کړ:

– ما خوشې که! منې زه یې پیدا کوم.

قمر اقبال له ورور سره تر مشورې وروسته میوند له غوږه ونیو:

– پیدا کوې به یې! که دې لږ وراني وکه، اغه دیقه به بلې دونیا کې یې.

میوند د غوږ له درده غاړه جګه نیولې وه. ماسپښین کور ته راغی. هنداري ته یې کمیس ووېست. ټول بدن یې تغمې تغمې و. لکه لټ سړي چې رسامي کړې وي. د درد ګولۍ یې وخوړه، سملاست.

سبا په بازار کې زیاتره دکانونه خلاص او د خلکو شورو. خو میوند پکې د خپل زړه درزا سمه اورېدله. هرې خواته یې په شاهزادګۍ پسې کتل. د هرچا خبرو ته یې غوږ ایښود. د چایخانې پر تخت پینځه کسه ناست وو. د غټې شملې سړي له جګ غږېدو سره لاسونه وارول. میوند پېښه ونیوله. د سړي پام شو. خبرو ته یې په لا جګ غږ دوام ورکړ:

– لالا دې جارشم! ناریالین کې اینسانیت دی هو. څوک په چا کار نلري نه. دلته خو کور درته ادې و ابا بلا شي، بهر پردي. دا خو څه، خپلوي بل غم دی. اله د ماما زوی پیدا شوی. اله کاکا مریض دی. که لاړ نشې خفه کېږي. خپل کار دې پاتې وي. نورو ته منډې وهه! ښه دا وطن به څنګه جوړ شي؟

هغه سترګه ووهله:

– التبه بې غمه چکرې دي! نه ادې و ابا شته، نه ماما و کاکا.

له لېرې د ډزو غږ اورېدل کېده. د تورکي ځوان خوله د شمله ورکیسو ته وازه وه. ویې پوښتل:

– امرصیب! همکاران دې هرکله یادوي. وایي امرصیب التبه څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لالا دې جارشم! وايه پاچا دی پاچا ، هو . که کار کوم که نه کندو نه تشېږي.

ملګرو يې کټ کټ وخندل. ده ادامه ورکړه:

– الته د لاس کار نشته نه. ماشينونه دي. جامې نه خيرنېږي. او کارونه ډېپېږ دي. دولت درته زاری کوي. مو ږ تول وظيفې لرو. يو بل ايله د شپې وينو.

پوخ سړی په سړمو کې وپشېد. ويې ويل:

– نو تا خو دلته خور ووژله چې ولې يوازې دوکان ته تلې وې. الته دې ښځه او لوڼې تر بېګا خوشې کړې دي.

د شمله ور امر صاحب په څېره کې ناراحتي وبرېښېده. ميوند ته يې د سترګو تر کونجو وکتل. سر يې ښغ کړ:

– داح! لالا دې هرچېرته غيرتي دی هو . اول مې ځای وکوت. زياتره ښځې وې. بيا مې د کار ايجازه ورکړه.

ميوند ته يې خبرې جالبې نه وې. ترې وخوځېد. د ډزو غږ ته يې پام شو . چورت يوړ «کمال شاه به د مخالفينو مشر نه وي؟ هو کنه. د مقدسپالو دښمن به نو څوک وي؟» لاره يې بدله کړه. د نايي دکان ته ننوت. د ماشوم نيم سر ماشين شوی او نيم ببرو . وچ هلهور نايي په موبايل کې نصيحتونه کول. ده ته يې لاس اوږد کړ. ميوند وويل:

– ای سلطانه! آفرين ولا ! ددې الک وېښتان دې څنګه ښه په نوي ستايل جوړ کړي. رخصت يې که نو !

هلک کلک مخالفت وکړ. دوئ پخ وهل. ميوند د سلطان په غوږ کې وپسېد :

– ماويلې په مخالفينو کې اشنا نلرې؟ يو کار مې دی. منې ډېر ضرور دی.

سلطان بيا موبايل سترګو ته جګ کړ. ويې ويل:

– خير دې وي، ته ودرې د مسلم پاچا نه پوښتنه وکمه.

ماشوم سوړ اسويلی وکړ. ټلېفون رخ شو . د تورکي مسلم پاچا په ښی لاس کې بياتي وه. په لوړ غږ يې خبرې کولې:

– ولې نه. رازق دی کنه. سرونه يې جوړوي.

– ښه؟ بلا دی بلا . ددوئ سره يې ام تار ځغلولی؟ نوې شمېره يې نه لرې؟ پخوانی کار نه کوي.

– زه يې پيدا کوم، بېرته زنګ وهمه.

– خير دې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون بند شو. میوند کړکۍ ته ودرېد. دباندې پلې کسان د نورو موټرو مخ ته زړور تېرېدل. مګر له مقدسپالو وېرېدل. دده شنې سترګې په یو سړي ولګېدې. شا یې وه. سرې بخنې جامې او پیک داره خوله یې لرله. موچې یې بوټان رنګول. آشنا برېښېده. سلطان د ماشوم کار خلاص کړ. دده څنګ ته راغی. په اوږه یې لاس کېښود:

– اندېوال! نور څنګه یې؟

– منې لکه لس موټره چې راباندې تېر شوي وي.

– پوهېږم. د مور مرګ سخت دی.

میوند یې سترګو ته کتل. د وهل خوړلو یې ونه ویل. بل مشتري دکان ته ننوت. سمدلاسه په چوکۍ کېناست. په هنداره کې یې په پیت پېکي او لکۍ دارو برېتونو لاس کش کړ. غږ یې کړ:

– خلیفه! راځه کنه مړه!

سلطان د هغه په وېښتانو ږمنځ ووهله. ویې پوښتل:

– مامور صیب! نن دې مېله کړې. وظیفې ته نه یې تلی؟

مامور کټ کټ وخندل. سر یې وښوراوه. لکه کومه په زړه پورې صحنه چې یې لیدلې وي. ویې ویل:

– تلی ومه. کار نه و. یو رئیس یې رالېږلی. له خندا یې ووژلو.

– خیر دې وي، ولې؟

– سم سوډ ر دی. مکتوب ته مرتوب وایي، مکتب ته مرتب.

هغه له خندا چیه چیه واوښت. سلطان یې د وېښتانو کمول پیل کړل. زنګ راغی. مسلم پاچا و. میوند ترې د رازق شمېره واخېستله، ووت. له کور څخه یې زنګ وواهه. تر روغبړ وروسته یې وپوښتل:

– ما ویلې دا د مخالفینو مشر به کمال شاه وي. کنه؟

له هغې خوا د چاغ رازق نری غږ راغی:

– نه نه، شیخ کلام نومېږي ورور. پخوا مقدسپالو کې و. چې اغوئ کامیابه شوه، ده تې لاره بېله کړه. په چوکۍ به سره وران شوي وي نو. ای! ته خو ماښې کې وې. تاته مالومېږي. دا څه روان دي ورور؟

– منې زه ام نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په دغو خبرو چورت نه واهه. یوه شېبه یې هم د موربې روحه څېره نه هېرېدله. بیا وریاد شول چې شاهزادګۍ هغه د خلکو په مخ کې رټي. ساه اخېستل یې تېزاو بدن یې تود شو. لکه نغري ته چې یې نیولی وي. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. غاښونه یې وچیچل «تاته به زه اصیل او کم اصل وښیم» خو شاهزادګۍ چېرته ده؟ ډېر چورت وهلو سربداله کړی و. بالاخره هاغه ورځ وریاده شوه چې دواړه د ښار په چکر وتي وو. هغې درې پټ ځایونه وښودل. کمال شاه د مبادا لپاره جوړ کړي وو. دده سترګې تېرې شوې. سمدلاسه له کوره ووت. پر سرک خلک جنګ ته راغونډ وو. ځلورو ځوانانو خپل پیت څټی تربوړ واهه. ویل زموږ درمند یې سوزولی دی. هغه هم کم نه و. په یوازې ځان یې حملې کولې. خلکو بېل کړل. خو پیت څټی نه ټینګېده. میوند ترې روان شو. له لېرې یې د سوربخنو جامو سړی بیا ولید. د ونې لاندې له غوټ کس سره ولاړ و. دده په لیدو دواړه تازه شول. دا ځل یې وپېژندل. د قمر اقبال کسان وو. دی ټکسي ته وخوت. تر شاتنۍ ښیښې یې وکتل. هغوئ هم موټر ته ننوتل. ده ټکسیوان ته پیسې ونیولې:

– هه، دا واخله! هرچېرې چې مې وویلې کېو ځمه تېز به درېږې. او تېز به حرکت کوې!

پیسې ډېرې وې. ټکسیوان په جېب ومنډلې. د پیشو غوندې په ګرد مخ کې وړه پزه او وړه خوله یې وخوځېدله:

– خیریت خو دی کنه؟

– منې دوه ځارګر راپسې دي.

د ټکسیوان په څېره کې وارخطایي وبرېښېده. میوند سترګې برګې کړې:

– څه کنه! مرګ غواړې؟

ټکسي تېزه روانه شوه. میوند تر شاتنۍ ښیښې کتل. په یو ځای کې د ځارګرو مخه بل موټر بنده کړه. ده ټکسیوان ته د برقي سامان د مغازې د کونج سرک وښود. هغه تېز شترنګ وځرخاوه. ده غږ کړ:

– ودروه!

د بریکونو چیوس شو. میوند د برګرو د غرفې شاته ودرېد. ځارګر تېر شول. دی بلې ټکسي ته وخوت. د کمال شاه هاغه پټنځي ته لاړ چې تر نورو نژدې و. د شاهزادګۍ خبره وریاده شوه «ددغه لوی مارکېټ لاندې تاکاوي ده. یوازې زموږ کورنۍ خبره ده» دی د مارکېټ شاوخوا وګرځېد. په پای کې ننوت. د کوړۍ وېښتانو ځوان څخه یې وپوښتل:

– دلته تاکاوۍ نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په شک وکتل:

– څه یې کوې؟

– منې په کرایه یې نیسم.

ځوان تازه شو:

– شته، شته. ته ودرېږه مشر ته غږ کمه.

شېبه پس پوخ سړی راغی. سپین پیکي ته یې څنډ ورکړ. د تلوېزیون پېټیو ته یې ګوته ونیوله:

– ددې شاته د تاکاوۍ زینه ده.

هغه په خپلو کسانو امر وکړ چې د زینې سر تش کړي. دواړه لاندې کېوتل. لوی ځای و. د مارکېټ مال یوازې وړه څنډه نیولې وه. مشر تشرېحات ورکول. خو میوند هرې خوا ته سترګې ګرځولې. هلته نه کوټه وه، نه د بلې تاکاوۍ نښه.

کانکرېټي دېوالونه یې په سوک وډبول چې شا یې تشه ده که نه. مشر موسکی شو:

– غم مکوه! پاخه دي.

دواړو کټ کټ وخندل. پاس وختل. له مارکېټ څخه ووتل. هاغې دروازې ته ورغلل چې تاکاوۍ ته مخامخ جوړه شوې وه. مشر سپین پیکي ته څنډ ورکړ. په دروازه یې لاس کېښود:

– داده! لاره به در ته تشه کو. مال پې وړه راوړه! د ساتلو نه یې ام خلاص یې! چوکیدار تیار شته.

میوند وپوښتل:

– تاکاوۍ خو دوه دروازې لري کنه؟ ما شاته کوڅې کې امداسې بله ولیدله.

د مشر وروځې بره کش شوې. ویې ویل:

– پام پام! د مارکېټ اول اینجینر ام خبر نه و چې التـه خطرناکه پېریان دي. بې غمه یې دروازه جوړه کړه. خو پیریانو د ټولو کارګرو سره وواژه. بل اینجینر چې راغی د دروازې شاته یې دېوال وواهه. لاره بنده شوه. که دې پام شوی وي اغې کوڅې ته نه چا دروازه وېستلې، نه کړکۍ.

میوند چورتي شو «اغه تاکاوۍ نو چېرته ده چې شازادګۍ ویل؟» په بنویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. د مارکېټ د مشر غږ یې پام واړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږه مه! دا پيريان د کوڅې نه بهر په چا کار نلري.

ميوند سر وخوځاوه. د تګ په مهال يې وويل:

– منې زما خو تاکاوي خوښه شوه. خپلو شريکانو سره به مشوره وکم.

مشر وريسې غږ کړ:

– په کريه کې درسره نوره ام ګوزاره کوو.

ميوند د تمځي په اوږدې چوکۍ ناست و. چورت يې واهه «بله چاره نشته. توکل په خدای! شاتنۍ دروازه ګورم» څنګ ته عينکي سپينږيري د کتاب سريزه لوستله. ده په ټکسي پسې ستر ګې ګرځولې. هاغه پيت څټی ځوان يې وليد چې مخکې تربورانو د درمند په سوزلو ملامتوه. دوه نري ځوانان ورته برګ برګ کېدل. پيت څټی تر دواړو غټ او غبرګ و. يوتن په غاړه کې نېخسکي ورکړل. پيت څټی وچونګېد:

– قصدن خو دې په پښه نه يمه ختلی. پام مې نه و.

شاته شاته روان و چې ځان وباسي. ميوند له پخ وهلو سره وبنګېد «توبه» څنګ ته سپينږيري ستر ګې له کتابه جګې کړې. ده ته ځير شو. ميوند پيت څټي ته ګوته ونيوله:

– يره تره دا الک ندی، مخکې يې په څلورو تربورانو حملې کولې. هريو لکه ديو. دلته له دغو چينچيلغيانو وېرېږي.

سپينږيري د عينکو له پاسه پيت څټي ته وکتل. سر يې وښوراوه:

– زمونږ بدبختي امدا ده ځوانه. خپلو ته زمريان يو، پردو ته پسونه. نور خلک برعکس وي.

ميوند ورغی. پيت څټی يې د هلکانو له شره وژغوره. شېبه پس يې د وچ هډور سلطان په مرسته يو غل پيدا کړ. لنډکی ځوان و. له غټې ږيرې او سپين پټکي سره پوخ مولوي ښکارېده. ميوند پيسې ووېستلې چې کيلياني ورڅخه امانت واخلي. غل موسکی شو. وپسېد:

– ای انډيواله! که ښه شوړه وي ما ام بوځه!

ميوند د خندا په دود په پزه کې وپشېد. ويې ويل:

– منې زما بل کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل سر وښنده چې ګواکې باور يې نه شي. د ماسټر کيلي په نامه د مختلفو اندازو درې کيلیانې يې ورکړې. ويې ويل چې هره يوه د خپلې اندازې په قلف ننباسې په خپله ځان عياروي. سلطان غږ کړ:

–خیر دې وي.

غل د ميوند لاس ونيو:

–ای! مکوه ګوره! زه دې په کار يږمه.

ده کړې وکتلې. ترې روان شو.

ماښام په سرک يو نيم موټر تېرېده. ميوند ښادر په سر کړ. د مارکېټ د شا تنګې کوڅې ته ننوت. دوو موټرسايکل سپرو ولید. بریک ته یې پښه واچوله. غلې غلې کوڅې ته نژدې کېدل. شمال چیوه هار کاوه. د میوند زړه له ډاره درزېده. سترګې يې بې واره تاوېدلې. په احتیاط يې قدم اخېست. په لړزېدونکو لاسو يې ماسټر کیلي په قلف ننباسله. کړس خلاص شو. دننه لویه زینه وه. په زړه کې يې وویل «هه، منې په پېريانو خلک وېروي. اينجينر او کارګر د راز ساتلو قربانې شوي دي» موټرسايکل سپرو کوڅې ته وکتل. تښه وه. شاته يې منډه واخېستله:

–په ذالجلال چې امدا پیری و.

ميوند په تاکاوۍ کې وګرځېد. هر ډول سهولتونه يې لرل. د ناستې او ملاستې کوټې، تشناب، پخلنځی، لوښي، د خوړو ذخیره. خو څوک نه و. په سالون کې يې اوږه په نل ولګېدله. هغه له چته ځړېده. په خوله کې يې ګرده ښیښه وه. پوه شو چې د ښار دوربین دی. سترګه يې ور برابره کړه. تښه کوڅه يې ولیدله. شمال پکې کاغذ ځغلاوه. له تاکاوۍ څخه بېرته ووت. نیت يې وکړ چې کيلیانې د څه وخت لپاره وساتي، څو دوه نور پټنځي هم وګوري.

په سبا يې دکان خلاص کړ. دباندې د قمر اقبال د خاصو کسانو موټرو درېد. ده ته يې تروې تروې وکتلې. پروني په قهر وو. ميوند ته خندا ورغله. د لويې هنداري د پاسه په دېوال کې تلوېزون لګېدلی و. ده په رېموټ چالان کړ. هلته ملاصاحب په ترنم کې وويل:

–چې الله ورله په قار شي نو موبايل ښځې له ورکي اينټرنېټ پکې چالان کې عیاشیو باندې يې سر کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونو! دا نېټ چې ورله وايي، دا دسې شی دی چې ايکي يو هدف لري. فساد خورول. خلک د الله د لارې اړول. بله داچې فساد د ښځو د آزادۍ نه پيدا کېږي. شوکر دلته ښځې نه موبايل لري، نه آزادي. دا په اصل کې د يو مسلمان کومک دی د خپلو تورسرو سره. ځکه چې د اغوئ د اخبرت ګټه پکې ده.

د ملا د خبرو په منځ کې ویاند دمه واخېستله. په دمه کې دولت له خلکو څخه د کمال شاه د کورنۍ په پیدا کولو کې مرسته غوښتله. هاغه چاته يې د سختې سزا ګواښ کاوه چې په پټېدو کې ورسره مرسته وکړي. میوند له سوړ اسويلي سره تلوېزون بند کړ. سترګې يې تر سرک هاخوا د دويم منزل په کړکۍ کې په سپينې تختې ولګېدلې. ښه ځير شو. د هلک په لاس کې کاغذ و. د ټلېفون شمېره پکې غټه ښکارېدله. مخامخ نجلۍ په کتابچه کې وليکله. ژر پناه شوه.

میوند موسکی شو. شاهزادګۍ يې سترګو ته ودرېدله. نوکره به يې بازار ته ولېږله. خپله به يې له کورني ټليفون څخه ده ته زنګ وواهه. په ساعتونو به غږېدله. دواړه د يو بل په مجلس نه مړېدل. کله به چې نوکرې دروازه وټکوله هغې به وويل «غمازه راغله. د خدای پامان» پخوانيو يادونو يې سينه توده کړه. د دورازې ګړز شو. د میوند زړه وربږدېد. دا شېوه ګل دکان ته راغی. له خندا شين و. میوند يې په غېږ کې کلک ونيو. ويې ويل:

– ای خانه! ستا د خوښې شی مې راوړي.

هغه وړوکی کارتن له کڅوړې وویست. پر تکو سرو توتانو د کنګل ټوټې پرتې وې. میوند له خندا شين شو:

– واه واه! د کومه دې کړل؟

– د همکار د باغ دي. ښه ډېر مې بچیو ته امراوړل. خوره! چې تاوده شي خوند يې ځي.

میوند څو توتان خولې ته واچول. دومره تازه او خواږه وو چې په موټې يې خوړل پيل کړل. شېوه ګل کټ کټ وخندل:

– پام کوه! په ستوني کې دې بند نشي.

میوند په یوه شېبه کې کارتن تش کړ. شېوه ګل د شړومبو بوتل وویست:

– دا هم امغسې يخې دي.

دده سترګې بیا له خوشحالۍ وازې شوې. بوتل يې پر سر واړاوه. په پای کې يې وويل:

– منې په دا ټول کال امدا په خوراک ايساب که.

– د چا سره يې چې خواريې؟ ای خانه! خوشاله شوم چې کار دې پیل که! مقدسپال خو دې نه ځوروي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند نه غوښتل چې هغه په خپلو لانجو کې ښکېل کړي. سر یې وخنډه:

– ماسره څه کار لري؟ زه خو د کمال شاه دوښمن یم.

– ځه امدا به دې په خیر وه. رښتیا، سرتاجې درته ویلي چې کمال شاه چېرته دی؟

– نه. اغه څه خبره ده؟

– پرون مې ولید له. ماته شک پیدا شو.

د میوند سړي تنګ او د سا اخېستل سخت شول. شېوه ګل چې ووت، ده سمدلاسه زنګ وواهه. ویې پوښتل:

– اشرفه روکی! سرتاجه خو رشته؟

– نه، څه دې ویل؟

– لږ کار مې ورسره دی. ښه ځه، ما ویلې د کمال شاه نه به خبر نلرئ؟

– دغه حال دی. ته وایې زمو ږ پلار بلې دونیا ته ام ټلېفون کولی شي؟

هغه کړس کړس وخندل. خو د میوند د مخ یو رګ هم ونه خوځېد. بیا یې وپوښتل:

– سرتاجه چېرته ده؟

– نه پوېږم، نه وایي. ګوره کنه! او ته په قارېږې چې څه ورته مه وایه!

– ښه ځه، چې راغله ماته دې زنګ ووهي!

دا مهال سرتاجه په موټر کې وه. سترګې یې بې واره تاوېدلې. نری پزه یې په ګوتو کېکارله. موټروان ته یې کړ:

– امدلته ودروه! خدای شته زه لږ ځنډ کومه.

هغه د مستري خانو مخ ته روانه وه. د باغ د لوی او جګ دېوال تر څنګ په فرعي سرک تاوه شوه. سمدلاسه یې مخې ته

د زړو او خیرنو جامو ماشوم ودرېد. لاس یې د سوال لپاره اوږد کړ. وپسېد:

– تروري! پټ پولیس دي.

سرتاجه لا وارخطا شوه. د باغ د دروازې په سر زړې لوحې ته یې وکتل «شیشکباغ». ویې پوښتل:

– دننه شیشکباغ کې؟

– نه، دغه ګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی د باغ په کونج کې سګرېټ څکول. داسې يې ښودله چې چاته منتظر دی. ددوئ خوا ته څېر شو. سرتاجې ژر حرکت وکړ. د هغه تر څنګ تېره شوه. د عمومي سرک په غاړه په پلې لار روانه وه. د باغ د دېوال په پای کې بل تن شا لګولې وه. په موبايل کې يې کوم شی لټوه. دريم تن وړاندې د لوی پله کټارې ته تکيه کړې وه. د سرتاجې ټول بدن رېږدېده. نری پزه يې د حجاب دپاسه په ګوتو کېکاږله. په خپل بکس کې يې خوشې خوشې لاس وواهه. يودم بېرته وګرځېدله، چې ګواکې کوم شی رانه پاتې دی. کله چې سوالګر ماشوم ييا لاس اوږد کړ، هغې پيسې ورکړې. د مننې په دود يې غټې اوږدې سترګې کېکاږلې.

دا ورځ هم ميوند په دکان کې تر غرمې کار وکړ. وروسته يې ماسټر کيلياني واخېستلې، ووت. دا ځل د څارګرو د تېر ابستلو لپاره بس ته وخوت. د هغوئ موټر ورپسې شو. ميوند په تمځي کې کېوت. يودم په تنګه کوڅه وتښتېد. شېبه پس دوه منزله ودانۍ ته ودرېد. په سر يې غټ لېکل شوي وو «شاهي مکتب» جګ دېوال ترې راڅرخېد. ګرد چاپېر يې کوڅه وه. کورونه، زيارت او مارکېټ يې له مکتب څخه بېلول. دی په کوڅه کې تاو شو. مکتب ته نه بله دروازه وه، نه کړکۍ. د نلونو د چک کولو په پلمه ورننوت. بوډا چپړاسي ورسره و. مګر د پټ ځای نښه يې ونه موندله. په مارکېټ او زيارت کې هم وګرځېد. مازيګر شو. له ځان سره يې وويل «ددې مکتب لاندې خو دی. خو لاره يې چېرته ده؟ ځه، د شپې به مکتب ښه وګورم» سترې ستومانه د زيارت په وړوکي انګړ کې کېناست. يو تن له ښځې سره مقبرې ته ننوت. په کاغذ کې پېچلې خواړه يې په تاقچه کې کېښودل. شېبه پس بېرته ووت. ميوند سر ځوړند ونيو چې ښځې ته ونه ګوري. سړي غږ کړ:

– ای!

ميوند په زړه کې وويل «څه بې ادبه دی. ای څه مانا؟ نه ای وروره، نه ای ځوانه» سر يې جګ کړ. سړي وپوښتل:

– ته دلته څه کوې؟

ده ييا له ځان سره وويل «پردې ته سړی تاسې وايي. چې کېني ځان ورته اصيل ښکاري نور کم اصل. خبرو ته يې ګوره!» ځواب يې ورکړ:

– زيارت ته راغلی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه ډوډۍ ونه خورې! ملنګ کړی ورځ پټ وي. د شپې پيدا شي. ډوډۍ وخوري. زيارت پاک کي. بېرته پټ شي. که څوک دلته وي اغه نه راوځي. او سړی د خدای په لوی عذاب اخته کېږي.

ميوند ته د پيريانو د کوڅې دروغ وریاد شول «لکه چې خبره په امدغه زيارت کې ده» سر يې وخوځاوه:

– سمه ده ښاغليه. نه يې خورم.

هغوئ لاړل. ده ورپسې دروازه بنده کړه. زيارت يې کونج په کونج وکوت. په پای کې يې قبر ته پام شو. تر معمولي اندازې اوږد او سورور برېښېده. شين بخملي ټوکر يې ورڅخه کش کړ. قبر د لرګي پوښ درلود. ده يې د جګولو کوشش وکړ. کلک و. په منځه ملا کې يې په لنډو درز درلود. چپوراست پکې ښکارېده. د قبر شاوخوا يې ولټوله. د قلف په شان سوری يې وموند. کيلي يې ننوېستله. له کړس سره لرګين پوښ يوه ګوته پورته شو. ده پوره جګ کړ. دننه زينه وه. ورکېوت. څراغونه په خپل سر روښانه شول. دی وډار شو «د ملنګ خبره رښتيا ده څه بلا» په تونل کې يې د مکتب په لور په احتياط قدمونه واخېستل. هلته يې هم مکمل کورو موند. د لوی مارکېټ د تاکاوۍ غوندې سهولتونه يې لرل. نه ملنګ و، نه د کمال شاه کورنۍ.

سهار دکان ته روان و. آسمان غورېده. شمال د باران څاڅکي تر چترۍ لاندې په مخ ويشتل. نن يې د کمال شاه د وروستي پټنځي د کتلو هوډ درلود. زړه يې ناآرامه و. که شاهزادګۍ و موميې څه ورسره وکړي؟ او که هغه هلته نه وي بيا به يې چېرته لټوي؟ اوږد مخي څارګر يې نابېره لاره بنده کړه. او به يې له وېښتانو پر مخ بهېدلې. خو هغه سترګه هم نه رپوله. ميوند ته يې کلکه سپېره ورکړه. چترۍ شمال يوړه. د شهادت ګوته يې وښنډله:

– بيا پټ نشې!

دده ماغزه وخوټېدل. د حملې لپاره نېغ شو. خو باران يې تپ وو ېست. جنګ ګټه نه لرله. يوازې يې ځان ژوبلاوه. غلی دکان ته ننوت. په اورښت کې مشتريان نه وو. څابښت شو. وچ مخی ځوان لوند خيشت راغی. په ولاړو يې وويل:

– ای! وتړه دوکان! د يوسفزو د قومي مشر خيرات دی. پخلی وکه!

ځوان بېرته ووت. په ده يې امر بد ولګېد. خو دا ښه موقع وه چې د خلکو ترمنځ له آوازو خبر شي. له خدايه يې غوښتل د شاهزادګۍ په اړه کومه نښه ومومي. دکان يې قلف کړ. دواړه څارګر په موټر کې سره وښورېدل. دی يې تر څنګ تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. په لوېي مغازې ننوت. ځارګرو دروازې ته کتل. هغه ځنډ وکړ. ګردمخی پسې ورغی. میوند نه و. مغازې شا ته بل سرک ته هم لاره لرله. ګردمخي له قهره خپل ورون ته سپړه ورکړه.

د قومي مشر اته منزله کور په لس جریبه ځمکه کې و. د مېلمستون دوه منزله ودانۍ یې ځان ته لار لرله. دولسو پخلیګرو په تالار ډوله پخلنځي کې دیګونه باندې کړل. غلي بنګېدل چې ګواکې قومي مشر دولت وژلی، او اته ښځې ترې پاتې دي. غرمه زرګونه کسان خیرات ته راغلل. یوه ډله ځوانان هرکلي ته ولاړ وو. سوالګرېې دننه نه پرېښودل. هغوئ ته یې پاتې شوني او د دېګ د بېخ سوزېدلې وریجې په کوڅه کې کېښودلې. میوند د هرچا خبرو ته غوږ نیوه. هېچا د شاهزادګۍ او کمال شاه په باب څه ونه ویل. هغه په کوڅه کې روان و. تر باران وروسته د ماسپښین لمر خوږ لګېد. چورت یې واهه «ځارګر به بیا راته په قار وي» دکان ته له تګ څخه تېر شو. د کور لار یې ونیوله. له رسېدو سره سم هغوئ له کونجه راووتل. دی یې لاس ترلی ماښۍ ته بوت. په کوټه کې یې تر پښې وځړاوه. خلک ورته سرچپه ښکارېدل. زړه یې خولې ته راته. قمر اقبال لښتې ملا ته وروا ړولې. د میوند چیغې وختلې. ویې ویل:

– خو ګرځم ورپسې کنه. نور څه وکم؟

قمر اقبال سپېړه ورکړه. د میوند په ستر ګو کې پل شو. په کوټه کې یې سرچپه تال وخوړ. قمر اقبال غږ کړ:

– ته د سړي زوی نه یې نو یارو. زما کسانو نه پټېږې.

– تا خو نه وو ویلي چې ځان سره یې ګرځوه. منې اوس مې د شازادګۍ پل موندلی دی.

– چېرته ده؟

– د یو کور تاکاوي کې اوسي.

– چېرته، چېرته؟

– زه امدا پیدا کوم کنه.

قمر اقبال بیا لښتې وروا ړولې. د میوند زخمونو بې اندازه سوی کاوه. ورو ورو یې د زړه تبنتېدل شروع شول. کله چې یې کوز کړ، ځمکه یې نه احساسوله. لکه په سکروټو چې پروت وي. قمر اقبال وویل:

– بیا دروغ ونه وایې!

میوند مخ وروا ړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې دروغ ندي.

– ښه مالومه به شي. نور به دوئ درسره ګرځي.

میوند ژر ژر سر وخوځاوه. قمراقبال ووت. ده د پاڅېدو هڅه وکړه. پښې يې شخې وې. ټول ځان يې سوزېده. کچل کچل روان شو. څارګرو رپسې په موټر کې ورو ورو تلل. دی په درملتون ننوت. هغوئ هم ورغلل. ده دوا واخېستله. اوږدمخي ته يې د پيسو د ورکولو وويل. څو هغه اعتراض کاوه دی وتی و. اوږدمخي پيسې ورکړې. له قهره يې غاښونه چيچل. ميوند تر څلورو کوڅو وروسته رستورانت ته ننوت. اوږد مخي وپوښتل:

– دلته څه کوې؟

میوند زېړ مخ وړاندې کړ:

– ستا وظيفه ده چې ماسره وګرځې. نه چې پوښتنې وکې.

يو ګيلاس تودې شيدې يې ځان ته او يو يو ګيلاس د ميوو اوبه يې دواړو ته فرمايش ورکړ. له شيدو سره يې دوا وخوړله. هغوئ د مېوو اوبه په سر واړولې. اوږدمخي غږ کړ:

– دا وار د پيسو نه تېښتېدلی نشې.

د میوند پام خپل بدن ته و. دوا ورو ورو اغېز کوله. غلی يې د پيسو بنډل په لستوڼي ننوېست. کله چې د رستورانت د خاوند مخې ته ودرېدل ويې ويل:

– ورکه انډيواله! ماسره يوه روپۍ نشته.

د سړي اوږد مخ تک سور واوښت. دده جېبونه يې تلاشي کړل. د رستورانت خاوند په غټو غټو کتل. اوږدمخی مجبور شو چې پيسې ورکړي. دباندې يې ميوند له ستوني ونيو:

– ای احمقه! نور دسې ونکې! وژنم دې.

میوند غلی و. کله چې يې ستونی پرېښود. ده وويل:

– ماښام دی. ما کورته ورسوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښارګرترې په خندا لاړل. دی په ټکسي کې کورته راغی. د ښارګرو موټرېې د دروازې مخ ته ولاړ و. هغوئ موسکي موسکي کېدل. سبا سهار يې د بدن سوختلا زيات شوی و. خو د ګرځېدو قوت يې په ځان کې ليده. خوشې خوشې يې په پارکونو او سرکونو کې وخت تېراوه. ګردمخي ښارګرو پوښتل:

– ته څه کوې؟

– منې شازادګۍ لټوم.

– دلته؟

– چېرته يې ولټوم؟

ګردمخي سوړ اسويلی وکړ. ميوند بيا وخوځېد. غرمه وا وښتله. سيوري ورو ورو اوږدېدل. خو ميوند ګرځېدلو ته دوام ورکاوه. اوږد مخي له متې ونيو:

– موږ ډوډۍ خورو.

– منې زه ام وږی يم.

– بلا مې درپسې! زه درته ډوډۍ نه اخلمه.

– خپل دوکان ته به لاړ شم.

هغوئ يو بل ته په خپله ژبه څه وويل. وروسته ګردمخی وروګرځېد:

– ځه لاړ شه! موږ درځو. که نه وې د سر نه دې ځوړندوو.

ميوند د هغوئ په نيت کې هېڅ شک نه درلود. نور يې په ځان کې د ګرځېدو زورهم نه ليد. په دکان کې اوږد وغځېد. اشرف ته يې زنګ وواهه. هغه په کمپيوټر کې څه ليکل. د دفتر مخ ته يې خلک په بې پايه ليکه کې خپل وار ته ولاړ وو. يو پکې هاغه ماشوم و چې سرتاجه يې د شيشکباغ څنګ ته له پټو پوليسو خبره کړه. د پلار لاس يې نيولی و. د سرې په خيرنې او بې شيمې څېرې کې د ژوند د دروند پېټي پته لګېدله. اشرف شمېره وکتله. ټليفون يې ولاړې سرتاجې ته ورکړ. بېرته په کمپيوټر کې لګيا شو. ميوند وپوښتل:

– منې تر اوسه ستا زنګ ته منتظر وم.

د سرتاجې غټې اوږدې سترګې بې واره تاوېدلې. ژر يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، وبښه! خدای شته بېخي مې د یاده ووتل. نه نه، د اغوئ نه خبره نه یمه.

– رښتیا وایې؟

– نو دروغ وایمه؟

میوند ټلیفون بند کړ. په اړخ واوښت. هڅه وکړه چې سترګې ورکړي. بیا يې درد وکړ. زګېروی يې وخوت. هلته سرتاجه چورت یوړه. نرۍ پزه يې په ګوتو کېکاږله. اشرف سترګې ورپورته کړې:

– لکه چې ستا په خبره يې ام باور ونکه.

– امداسې ښکاري.

– دغه حال دی. ای ببو! کار مې پیدا که. چوکیداري ده.

سرتاجه تازه شوه. کاغذونه يې ورڅخه کش کړل. تېزه ووتله. د سوالګر ماشوم پلار ته يې ونیول:

– کاکا! هه، واخله! چوکیداري ده.

سړي په ډکو سترګو دعا وکړه. ماشوم یو دم سرتاجې ته غاړه واچوله. هغې هم په غېږ کې کلک کړ.

مازیګر میوند د ښار په نقشه کې د پاچا وروستي پټنځی کوت. شېوه ګل په بیړه ننوت. پرته له سلامه يې وویل:

– خبره نسکوره ده خانه. فاجعه ده.

هغه په چوکۍ ځان خوشې کړ. چوکۍ شاته په دېوال ولګېدله. میوند په وازو سترګو کتل. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ما د هوانه ولیدل. د طلاوو او الماسو کارخانې بندې ندي. کار کوي. ښه په درز کې.

– ښه ده کنه. زموږ حکومت خو په امدغو چلېږي. نور څه لرو؟ منې کاغذ او قلم ام د بل ستوري نه راوړو.

شېوه ګل په پېښو ودرېد:

– څه ښه ده؟ زموږ خلک يې شړلي. خبر يې ثوک پکې کار کوي؟ امروتینیان.

– بلا ورپسې! کېنه سر دې ببر دی چې جوړ يې کم!

هغه له کېناستو سره وویل:

– پوېږې طلا او الماس چېرته ځي؟ امروتین ته.

میوند وخندل. د ملګري په اوږه يې پیشبند واچاوه. شېوه ګل لا سور واوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ای خانه! دا ټوکې ندي. وطن اشغال شوی.

میوند دباندې د ښارګرو موټر ته وکتل. ملګري ته یې کړ:

– منې دا خو ماته په شاهي حصار کې مالومه شوه.

– اح وینې؟ دا به څنګه شي؟ وطن پردیو نیولی.

– نو څه؟ خو یو شی درته وایم. منې که خزانه رانه امروتین ته یوسي.

– خزانه په ټوپک وله! آزادي مو همه ده.

– چې مو همه ده مخالفین ورته شته کنه. د څه دپاره جنګیږي؟

شپوه ګل مخ بلې خواته واړاوه. د ژبې له سره یې چړک ووېست:

– نه کنه...

– څه شی نه کنه؟

شپوه ګل سر په دواړو لاسو ونیو. نژدې یې په بیاتي ګوته ژوبله شوې وه. میوند په څټ کې چوخ کړ:

– لېونی شوې؟ هی!

ملګري یې ژوره سا واخېستله. پاڅېد. ویې ویل:

– ای خانه! زما او ستا اول ځل اشنایي دې په یاده ده؟

– داسې مې په یاده ده لکه دا اوس. په رستورانت کې چې راغلې.

– امغه. ما ویل چې ستا د لارې جګې چوکۍ ته ورسېږمه. خو اوس وایم هر څه نه تېر. د آزادۍ دپاره.

– او منې ماته داسې یې لکه ورور.

شپوه ګل سر وښوراوه. د هغه لاس یې ونیو:

– هو کنه. زه د مخکې خبره کومه.

هغه بېرته کېناست. میوند یې په ویښتو کې ږمنځ ووهله. تېره زنه یې وخوځېدله:

– چې ورور مې ګڼې نو خبره مې ام ومنه! قرار دې په ځای کېنه!

– څنګه په ځای کېنمه؟ وطن اشغال شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورته ماغزه وخوتېدل. چوکۍ یې ټېل وهله. هغه وڅرخېدله. ده وویل:

–ځه! واخله ټوپک! ځه!

څارګرو ته یې لاس ونیو:

– اغه دي امروتینیان. وله یې!

هغوئ ته په کتو د شېوه ګل وینه په ایشېدو راغله. تک سور واوښت. لکه لیونی پاڅېد، بېرته کېناست. بیا پاڅېد.

میوند ورته اندېښمن شو. خبرې یې نرمې کړې:

– ته غوړ کېده! آزادي کلک هوډ، لویه سینه غواړي. هره سختي به زغمې! خو اینسانیت به ساتې! بیا کامیابېږې.

شېوه ګل ورځیر شو. میوند سر وخوځاوه:

– ته د وطن سره د زړه مینه لرې. دا مینه به سمه لاره درښیي. ته لږ صبر!

د مینې په یادولو یې شاهزادګۍ سترګو ته ودرېدله. څېره یې تروه شوه. د شېوه ګل غږ له چورتونو ووېست:

– کېنه مړه! بیا دې ګولۍ نده خوړلې. مینه څنګه لار ښیي؟

– په مینه کې نفساني غوښتنې صفر شي کنه. بیا نو ښه او بد داسې روښانه وي لکه سپینه ورځ.

په زړه کې یې وویل «تو لانت! دروغ ویل څونه اسانه دي» خو د شېوه ګل آرامېدو ته خوشحاله شو.

میوند د سهار څلور نیمې بجې ویښ شو. د څارګرو موټر د کور مخ ته نه و. پلې وخوځېد. یو ساعت وروسته شیشکباغ ته ورسېد. د شاهزادګۍ خبرې وریادې شوې «دلته باغوان نشته. نلونه لس ورځې پس خپله او به خوشې کوي. د سیند پلو دروازه خلاصېږي» میوند په ګڼو بوټو کې سیند ته ووت. پورې لوی ځنګل ښکارېده. دی په کونج کې چپ لاس ته وګرځېد. د سیند په غاړه له لوخو څخه د خوسا پاڼو بوی راته. لاسونه یې وربېږدېدل. تومانچه یې ووېستله. سترګې یې له لوخو څخه نه اړولې. دروازې ته ورسېد. په ماسټر کیلي یې خلاصه کړه. چټک ننوت. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ټول باغ په ناکاره بوټو پټ و. دی منځ ته په نرۍ لارې روان شو. هلته یې د شلو مترو په اندازه پوخ سرک ولید. تر ځمکې یو نیم متر جګ جوړ شوی و. وبنګېد «دا سرک د څه دپاره؟» په باغ کې وګرځېد. ترونو لاندې په دلۍ دلۍ چارمغزو او خوسا انارو وخوت. په پای کې سترۍ ستومانه د سرک پر ژۍ کېناست. پښې یې وځړولې. چورت یې واهه چې پټنځی نو چېرته دی. څپلۍ یې د جګو بوټو پر سرونو ولګېدلې. ټېل یې وهل. لاندې په دېوال کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلزي تخته وليدله. د زنګ ضد رنګ يې درلود. تازه شو. ور کېوت. قلف يې واز کړ. برابرې کوټې ته ننوت. په وينو لړلې وه. له ځان سره وبنګېد «خوشې خلک وېروي» دلته هم په دېوال کې فلزي تخته وه. په قلف يې کيلي ننوېستله. تونل ښکاره شو. په څراغونو روښانه و. دی پکې لوی دهلېز ته ووت. غږيې کړ:

- څوک شته؟

چا ځواب ورنه کړ. خو په فرش باندې د پښو پلونه ښکارېدل. چورتي شو چې اوسني دي که پخواني؟ د دهلېز په پای کې برقي منقل، مېز، ظرفشوی او د لوښو الماری وه. ميوند منقل وکوت. ګوته يې وسوزېدله. همدا شېبه ترې کار اخېستل شوی و. زړه يې لکه ډول درزيده. په ښويه وېښتانو يې لاس کش کړ. شنې سترګې يې په ډار شاته واړولې. په احتياط سالون ته ننوت. د کوچونو شاته يې کمال شاه او ملکې وليدلې. له ډاره غونج ناست وو. خو شاهزادګۍ دېوال ته آرامه ولاړه وه. د هغې ګرد سور کميس هم د عامو ښځو و. د ميوند ژامې ورپېردېدلې. ورخيز يې کړ. په يوې سپېړې يې د ملکو څنګ ته واره کړه. ښځې وسونګېدلې. ميوند چيغه کړه:

- تا زما مور کې ووژله. په اغې ته څونه ګرانه وې، خبره يې؟

د شاهزادګۍ له خولې اخ نه خوت. ژر ژر يې سا اخېستله. بېرته په پښو ودرېدله. ميوند بله حمله وکړه. هغه د کوټې د دروازې مخ ته واره شوه. ده بيا چيغه کړه:

- زه به ملامت وم زه. اغې در ته څه ويلي وو؟

شاهزادګۍ پاڅېدله. ميوند ټول رپېده. چپ لاس يې په ښويه وېښتانو څټ ته تېر کړ. په ښي لاس يې تومانچه راووېستله. بارکزۍ ملکه يو دم پښو ته ورپرېوتله. غومبرور مخ يې جګ کړ:

- زويه! خدای ته وګوره! اغه ملامته نده. ټوله ګونا زموږ ده.

ميوند چيغه کړه:

- زه ستا زوی نه يم. کم اصل د اصيلې ښځې زوی کېدی شي؟ آ؟

د ملکې ګرد مخ له ډاره ورپېردېد. شاهزادګۍ منډه کړه. مور يې له متې ونيوله:

- تانه وګرځمه. دا څه کوې؟ ويمه پاڅېږه!

ميوند ټېل وهله. هغه په شا ولوېدله. داځل کمال شاه زارۍ پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه خیر دی! لور مې پرېږده! ځو نه پیسې چې غوا ړې درکوم یې.

شاهزادګۍ پلار ته مخ کړ:

– پلار جانه! ویمه پرېږده یې! مړه به شمه. نور به څه وکي؟ زه نه وېرېږمه.

میوند تومانچه او سر همزمانه وځنډل:

– نه نه نه. بې غمه اوسه! زه تا مړه کومه نه. ته به امدا اوس ځې، د کم اصله ډم سره به واده کوې! بیا به دې ژوند داسې کم چې په مرګ شو کر وباسې. اغه ستا، دا زما.

سرتاجه له بهره راغله. رنګ یې تښتېدلی و. میوند په تومانچه شاهزادګۍ وتلو ته وبلله. کمال شاه یې مخ ته ودرېد:

– الکه! ته خبره واوره! اصل کې اغې ته بچ کړې.

میوند ته له قهره خندا ورغله. ډیکه یې کړ. د کمال شاه پلن بدن له درونددرب سره په ځمکه ولګېد. شاهزادګۍ په سختۍ بېرته پاڅاوه. هغه له لور څخه لاس کش کړ. برګ شو:

– پرې مې ده، ورکه شه! ما خو دا املته ختموه. تا ویلې مه یې وژنه. داسې یې باسمه چې بیا زما نوم وانخلي. دا دې باسل. تا په دغه پسې پټ پټ ژړل، کنه؟ په ورځو ورځو دې ډوډۍ نه خوړله. قمر اقبال غوندې شازاده سره دې واده ونکه. اغه ام تاته ښه مېړه و. ام یې ماته مقدسپال تسلیمول. اوس وخوره نو!

میوند هک پک شو. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغې سر ښکته اچولی و. په مخ یې د سپېرې ځای تک سور و. دده تټر کېکاږل شو. سترګې یې سرتاجې ته واړولې. هغې سر وښوراوه چې رښتیا وایي. بیا یې نظر شاهزادګۍ ته لاړ. هغې اوس ژر ژر سا اخېستله. زړه یې ورو ورو ډکېده. ده په سرتاجې چیغه کړه:

– تا مخکې ولې نه ویلې؟

هغې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. په آرامه یې ځواب ورکړ:

– خدای شته زه د اوله خبره ومه چې دوئ دلته دي. قسم یې راکه چې نه دا خبره درته وکمه او نه ځای وښیمه.

د میوند سترګې تاوېدلې راتاوېدلې. سا یې سوزېدله. یو دم یې تومانچه خپل سر ته ونیوله. د سرتاجې خوله وازه شوه. شاهزادګۍ سترګې جګې کړې:

– ته ځان وژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ککره وخوځوله. شاهزادګۍ بیا وپوښتل:

– ته زما ژوندی په کار یې که مړ؟

د میوند سترګې غټې غټې ووتلې. ځواب یې نه درلود. شاهزادګۍ غبرګه کړه:

– په ما تر تا ډېره سخته وه. خو ستا دپاره ژوندۍ یمه.

میوند په ګونډو شو. سلګۍ یې ووهلې. د تومانچې لاس یې وځړېد. سرتاجې یې په اوږه لاس کېښود:

– څه چې وشوه اغه وشوه. اوس په راتلونکي فیکر وکړ!

میوند د هغې لاس ټېل واهه. د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سر یې ښکته اچولی و. تېره زنه یې وخوځېدله:

– مانه بې اندازه بد شوي. منې ابخ لاره نشته چې دا جبران کم. زه...

کمال شاه تروه څېره ملکو ته واړوله. شاهزادګۍ د میوند خبره پرې کړه:

– لاره شته.

هغه سر پورته کړ. د شاهزادګۍ ګردې شونډې وریږدلې:

– ته دغې خبرې ته مه ځورېږه! زما زړه به ارام شي. دا یې جبران.

د میوند د اوښکو بهیر تېز شو. په سلګیو کې وپسېد:

– ته څونه ښه جینۍ یې؟

شاهزادګۍ خوله غوړېته ورنژدې کړه:

– خوشې خو راباندې مین شوی نه یې.

بېرته یې پزه جګه ونیوله. میوند پخ وهل. سرتاجې هم واورېدل. موسکۍ شوه. غږ یې کړ:

– موږ خو خاندو. خدای شته هره دیقه امکان لري دولت دا ځای پیدا کي.

میوند په ورغوي سترګې وسولولې، راوګرځېد:

– منې په ژوند رښتیا باور نشته. ډېر ترې د سبا په طمع ارمانجن تلي. زه غواړم امدا نن یو کار وکم.

د ټولو پام ور واوښت. هغه غبرګه کړه:

– دې سره به ام دوه زړونه خپل آرمان ته ورسېږي، ام به خزانه بچه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ پوه شوه. ځکه یې سترګې ښکته واچولې. میوند وویل:

– زه غواړم د عالي قدرې شازادګۍ سره واده وکم.

کمال شاه مخ بېرته را وګرځاوه. غږ یې کړ:

– دا نه کېږي. اصل کې پیسې وغواړه! هرڅونه چې غواړې.

میوند د چا خبرې نه اورېدلې. د شاهزادګۍ په موافقه ډاډمن و. له هغې یې وپوښتل:

– ستا څنګه خوښه ده؟ ته خو وو ایه کنه!

کمال شاه خپله لور په غېږ کې ونیوله. په غاړه کې ننوتې زنه یې وخوځېدله:

– لورې! پلار دې اوس بې وسه دی. هرڅوک یې په ځمکه غورځوي. ته خو یې مه غورځوه!

د شاهزادګۍ سترګې ډکې شوې:

– تانه وګرځمه پلاره! اغه مې هېرېږي؟ چې مریضه ومه تا او مور مې یوه هفته ډوډۍ نه خوړله. ټوله ورځ به په جومات کې ناست وئ. دوعا به مو راته کوله. اخېر زه جوړه شومه تاسې مریضان شوئ.

د کمال شاه سترګې هم ډکې شوې. د لور سر یې ټټر ته راکاږه. شاهزادګۍ په آرامه ګرد مخ میوند ته واړاوه:

– زه واده نه کوم.

پاچا د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ژر میوند ته وکتل چې اوس به بړک وهي. خو هغه د توقع خلاف غلی و.

شاهزادګۍ سر جګ ونیو. ویې ویل:

– ماته اوس د مور او پلار ژوند موهم دی. ته دوئ ناریالین ستورې ته ولېږه بیا به ګورو.

سرتاجې غږ کړ:

– ته صبر صبر! خدای شته دا خو د میوند په وس پېښې نده. څنګه به شي؟

شاهزادګۍ په ګرځېدو پیل وکړ. ویې ویل:

– بل کس به پیدا کمه. د خزانې دپاره هرڅوک دا کار کوي.

– وا! نه نو، سره د دونه خبرو بل چا سره واده کوې؟

– زما امدا شرط دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای شته ته نو بېخي...

شپېږ ملکې په سرتاجې برګې شوې. هغوئ دا شرط د ژوندي پاتې کېدو يوازينی چانس وباله. ميوند غږ کړ:

- زه يې ناريالين ته لېږم.

د ملکو په څېرو کې د کاميابۍ موسکا خپره شوه. سرتاجې سر وخنډه:

- نه نو، ته دا کار کولی شې؟

د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

- زما يې هرشرط قبول دی.

د شاهزادګۍ اوښکې وځلېدلې. سرتاجې شا واړوله. وبنګېدله «بيا يې وغولولې»

■■■■■

ميوند په رستورانت کې سترګې وګرځولې. دلته به په څانښت کې خلک تل کم وو. خو دومره هم نه. دوو تنو د تشو مېزونو په منځ کې چای څښنه. بل کس د اوږد تخت په پای کې د شوروا کاسه تشه کړې وه. ګوتې يې څټلې. ميوند ترې مخ واړاوه چې کانګې يې رانه شي. ګارسونانو له بې کارۍ نه په موبايل کې لوبه کوله. د رستورانت د ځوان او خپتور خاوند په څېرې کې مايوسۍ پخه اړولې وه. آن دده په ننوتلو هم کمه نه شوه. دی يې د تخت تر بله سره په سترګو بوت. ميوند د لويې کړکۍ څنګ ته پلتۍ ووهله. ګارسون په منډه ورغی. ده وويل:

- وړه چاينکه شين چای او دوه ګيلاسه!

د ګارسون په ېږته تګ کې مستي نه وه. مګر د ميوند زړه الوت غوښت. دنيا ورته بې حده ښکلې ښکارېدله. د غچ اخېستلو او زړه تنګوالي ځای اميدونو نيولی و. د شاهزادګۍ په ياد يې د مينې څپو د بدن غړي تخنول. بيا يې د مينې په جادو باور پيدا شوی و. په ځان کې يې د هر درون مسئوليت د اخېستلو قوت ليده. د رستورانت شاته په کوڅې کې غرهاريې پام واړاوه. شېوه ګل له ټکسي کېوت. ږيره يې ببره شوې وه. ده ته يې لاس جګ کړ. رستورانت ته ننوت. ميوند ګيلاس مخ ته ورکېښود. هغه وپوښتل:

- خانه! ولې دې وويلې حتمن د شا د لارې راشه؟

ميوند د رستورانت په مخ کې د ښارګرو سور موټر ته شنې سترګې ونيولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې د قمراقبال کسانو درته پام نشي. ماغوندې په لانجه وانه وړې.

– که دننه راشي؟

– نه راځي. د پيسو ورکولو نه وېرېږي.

دواړو پخ وهل. غبرګ سوالګر د کړکۍ ښيښه وډبوله. غږ يې کړ:

– خير وکئ! پرون نه مو ډوډۍ نده خوړلې. خدای مو له هرې بلا وساته! خدای دې...

شپوه ګل لسګون ورکړ. سوالګر دعاګانې وغځولې. ګارسون د مشتريانو د خوشحالولو لپاره پر سوالګر برګ شو:

– ځه ځه! الهاله! په خلکو چای مه خرابوه! الهاله!

هغه يې په ډيکو ډيکو د رستورانت له څنګه وشاړه. د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– د خدای لټ دی.

بيا غره هار شو. د خلاصې باډۍ موټر راغی. رستورانت ته يې مواد راوړل. غبرګ سوالګر وځغاستل چې جواليتوب يې وکړي. خو ګارسون بيا تېل واهه. خپلو کسانو ته يې د بوجيو د کوزولو اشاره وکړه. شپوه ګل وويل:

– ودې ليدل خانه؟

ګوته يې د ښارګرو له موټر څخه هاخوا ته ونيوله:

– کله دې د تناره مخ ته دونه سوالګر ليدلي؟ هره ورځ بې کاران زياتېږي.

نورو کسانو دېخوا ته وکتل. ميوند وپسېد:

– غلی غږېږه! ځان ته غم ګورې؟

شپوه ګل هم غږ ټيټ کړ:

– بلا ورپسې! ښه ځه، څه خبره دې کوله؟

– يو کار دی. منې ته يې کولی شې. خو خطر ام لري.

– د آزادۍ خبره ده؟

– نه، ته خو په تشه ګېډه نڅېږې.

– نو بل کوم کار خطر لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د زنې په ږيرې ګوتې وسولولې. ميوند سر وړاندې کړ:

- د کمال شاه کورنۍ بايد ناريالين ته ولېږو.

د شپوه ګل سترګې راوو تلې:

- وې، ښه؟ شازادګۍ دې پيدا کړه؟

ميوند سر وخوځاوه. د ملګري سترګې يې تېرې شوې:

- څه دې ورسره وکړل څه؟

ميوند کيسه پيل کړه. شپوه ګل به کله خوله ويته کړه، کله به يې ورو ځې واچولې. ميوند په پای کې وپوښتل:

- کېږي که نه؟

پيلوټ چورت يوړ. د ميوند پام تنکيو ځوانانو ته واوښت. ټوکې يې کولې. لاسونه يې اچول. په زوره يې خندل. تا به ويل په دنيا کې هېڅ غم نه شته. په ده ښه لګېدل. د شپوه ګل غږ جګ شو:

- زه وايم چې دولت ولې د الوتکو تلاشي سخته کړې ده. امم، کمال شاه لټوي.

- څنګه څنګه؟

- خاصه قطعه د الوتکو تلاشي کوي. زموږ د قوماندانانو يې د الوتنو د جدول صلاحيت اخېستی دی.

ميوند شونډې کېکاږلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

- منې دا کار د قمر اقبال دی.

غابنونه يې وچيچل:

- بې غيرته الله يار شاه ورته نه وايي چې زما وطن کې دې څه غوبل شرو کړی.

- هههههه، اغه چا ويلې چې پښتون په توپ ورځي، په ټانک ورځي. خو په پيسو نشي ورتلی؟

شپوه ګل غږ ښېخي ټيټ کړ:

- الله يار شاه د جاوېد اقبال بې ايجازې تشناب ته نشي تلی.

دباندې د مقدسپالو موټر راغی. تنکي ځوانان وتښتېدل. يو يې ګير کړ. دوه مره يې وواهه چې ګرېوان يې په وينو شو. ويې غورځاوه، ترې لاړل. هلک په ملاسته ژړل. د ميوند هم زړه ډک شو. شپوه ګل غابنونه وچيچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! وينې؟ پوهېږې ولې؟ چې خلک په خپل غم کې شي. چې آزادۍ ته يې پام نشي.

ميوند وليدل چې هلک پاڅېد. ګوډ ګوډ روان شو. په زړه کې يې وويل «څه شوکر بنه دی» شپوه ګل سر نژدې کړ:

– هرحکومت چې په خلکو ظلم کوي خانه، په دې پوه شه چې څه وراني پکې دی. اغه پټوي.

ميوند ته دا خوشې خبرې برېښېدې. لاس يې لکه سپېړه په هوا کې وښنده، چې دا پرېږده. ويې ويل:

– زما په خبره فکر وکه! منې يوه لاره خو ضرور شته.

– داه، کلی اوبو وړی و. ملنګ خپله لکړه يادوله.

ميوند موسکی شو. شپوه ګل په هماغې لارې ووت چې راغلی و. دی په فکر کې لاړ چې اوس څه وکړي؟ په طلايي رنګه موبايل کې يې دالوتکو د سوق او ادارې د مشر، ذاکر، په نوم پسې وکتل. پيدا يې نه کړ. اوږد مخي ګارګر له دروازې څخه غږ کړ:

– ای خانزاده! پاڅې! مور ته دې ناست يې؟

د ميوند ورته ماغزه وخوټېدل. خو ناچاري وه. موټر ته وخوت. ويې ويل:

– کور ته ځم.

ګردمخي وپوښتل:

– ته شازادګۍ لټوې که مېلې کوې؟

– امدا لټول دي کنه. منې ستا ککره په دې نه خلاصېږي.

هغه تروې وکتلې. ميوند مخ واړاوه. د موټر له ښيښې يې توتکۍ ته پام شو. لکه بلده مرغۍ له دوئ سره برابره په هوا کې روانه وه. ميوند دوه ځله ورته وروځې واچولې. دريم ځل يې مصنوعي موسکا وکړه. د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې ماموړينو کړس کړس وخندل. د ميوند په خيال کې هم نه راتلل چې دا د ارين بېړۍ کمره ده.

په کور کې چرمي بکس ته کېناست. ګردمخی ولاړ و. ده د يادداشت کتابچه وباسله. لوی لاس يې هره ټليفوني شمېره په دقت کتله. بيا بيا يې پاڼې شاته اړولې. د سرې زړه تنګ شو. بهر موټر ته لاړ. ميوند د ذاکر شمېره وختې موندلې وه. له سور موبايل څخه يې ټېلفون وکړ. زنګ نه تېرېده. د هغه کور د ښار په مرکز کې و. ورپسې ووت. شېبه پس يې اوږدمخي ته د موټر د درولو امر وکړ. هغه بريک ونيو. کړې يې وکتلې. ده له کېوتو سره بيا امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موټر پرېږدئ راځئ! لږ د پښو مزل دی.

اوږد مخی برګ شو:

– موږ ستا د پلار نوکران نه یو. بېرته به زر راځې!

میوند همدا غوښتل. په چوک کې بې شمېره خلک پر یو کس راتاو وو. هرچا یې مخ ځان ته اړاوه چې ما بوځه. زه ښه ختهګر یم. سړی تو به ګار شو. د وتلو لار یې نه موندله. میوند د ټېلماټېل ترڅنګ تېر شو. پنځوس متره به تللی نه و چې په شین سري کس یې سترګې ولګېدلې. د سرک په غاړه یې خیر ټولوه. دی تاو شو چې مخ یې وګوري. یو دم یې شنې سترګې راووتلې. دا ذاکر و. زړه یې سخت درد وکړ. تېز ورغی. هغه پاڅېد. غېږه یې ورکړه. ده وپوښتل:

– دا ولې دا؟

د هغه زړه ډک شو. د خلکو ټېلماټېل ته یې اشاره وکړه:

– دوه ورځې الته ودرېدلمه. چا کار ته نه بیولمه. ځوانان شته. ماځه کوي. مجبور شومه.

– ولې وظیفه؟

– ویې شړلمه. ویلې بودیجه نشته. معاش نشو درکولی.

میوند عمیق نفس واخېست. اوس نو د کمال شاه د انتقال لپاره بله هېڅ لاره نه وه. د ذاکر غږ جګ شو:

– ما خپله په ځان کړي. دوه ښځې مې د بچو سره ناریالین ته ولېږلې. څوارلس ویزې مې ولګولې. ایسته ټولې پیسې په کمېشنکارانو او ټکېټونو لاړې. لا قرضداره شوم. اوس رانه خوشاله ام ندي. دا ښځه وایي اغوئ درته ګرانې وې ودې لېږلې. اغوئ وایي دا درته ګرانه وه پرې دې ښودله. الته مې زامن کار کوي. یوه روپۍ نه رالېږي.

د میوند په زړه کې خپل بند دکان وګرځېد. وېرېده که نایېتوب وریاد کړي په قهر به شي. پوښتنه یې بل ډول وکړه:

– کوم کسب مسب دې یاد ندی؟

ذاکر کږې ورو کتلې. ځان یې نېغ کړ. سر یې شخ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه. قوم لرمه. عزیز لرمه. عزت لرمه.

میوند پوهېده چې د هغوئ په زړه کې هم نه ګرځي چې ده ته سپکاوی کوي. سر یې ښکته واچاوه. ذاکر وویل:

– ته دلته څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورته د کمال شاه د کورنۍ کیسه وکړه. ذاکر وپوښتل:

– کمال شاه څه غواړي؟ چې د ناریالین نه بېرته د مقدسپالو په ضد خلک پاڅوي؟

– هو نو. غلی خو نه کېني. څنګه؟ څوک نه پېژنې؟

– پېژنم. مګر ایڅوک دو نه خطر نه مني.

میوند سوړ اسویلی وکړ. ذاکر سر وخوځاوه:

– که زه په خپله وظیفه کې ومه ما دا کار کوه. د خپلو بچو د آیندې د پاره.

د میوند په مغزو کې کړنګ شو «منې چې امدا لاره ده» ویې ویل:

– زه درته وظیفه بېرته اخلم. خو چې خپلې وعدې نه په شا نشې!

ذاکر بیا سر جګ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه.

میوند له ډېرې خوشحالۍ د جېب تولې پیسې وو ښتلې. ذاکر سست مخالفت کاوه. ده په موټې ور ومنډلې. په بېرته تګ کې یې سرتاجې ته ټلیفون وکړ. ویې پوښتل:

– د پاچا ماما لور څنګه ده د پاچا ماما لور؟

– بلا نده وهلې مکاره.

میوند موسکی شو:

– ته د اغه شرط د پاره په قاره یې؟ اغه پوپېدله چې زه یې منم.

– خدای شته ځینې ښځې سرې داسې غولوې لکه ماشومان.

میوند کړس کړس وخندل:

– ته سبا د جوماتونو د کومک ادارې ته راشه! سترملا صیب ته به وو ایو چې یو کس ته کار بېرته ورکي.

– پلار مې؟ اغه چاته نه واسطه کېږي. که د اشرف په وس کې وي وبه یې کي.

میوند سبا دکان خلاص کړ. تر څه ځنډ وروسته یې شامپو او مخپاک په پلاستیکي کڅوړه کې واچول، ووت. دروازه یې قلفه نه کړه. په ښویه وښتانو یې لاس د څټ زخم ته یوړ. په موټر کې ناستو ښارګرو ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– يارانو! داسې وکئ! يو دوکان ته ګورئ! بل ماسره حمام ته لاړ شئ! شا به مې وسولوئ!

اوږد مخي ټېل واهه:

– ورک شه ډمه!

– غوصه کېږه خو مه!

ميوند دا وويل، ترې روان شو. د هغوئ له سترګو پناه يې ټکسي ونيوله. د جوماتونو د کمک ادارې په کوڅه کې ګڼه ګوڼه وه. د خيرنو بدنونو بوی يې په سږمو ولګېد. دوو تنو يو بل تر ګرېوان نيولي وو. هريو ويل زما وار مخکې دی. نورو د خلاصولو کوشش کاوه. ميوند يې شا ته تېر شو. لوی تالار ته ننوت. هلته شور کم او د عطرو بوی و. سترملا د ښيښو په کوټه کې له څو تنو سره مجلس درلود. په کړکيو کې ماموړينو له مراجعينو سره خبرې کولې. سرتاجه د دېوال څنګ ته له چوکۍ پاڅېدله. دواړه د اشرف مېز ته ودرېدل. هغه په کمپيوټر کې نومونه ليکل. ميوند د اشنايانو لېست ورکړ چې ثبت يې کړي. ويې پوښتل:

– ای انډيواله! هرچاته پخوانی کار بېرته ورکوئ؟

– پخوانی د کومه شي؟ زياتره د کسبونو شاګردي ده. چې استاذ شي، يا خپل دوکان خلاصوي. يا شريک کېږي.

ميوند شاته شو:

– نه ولا. زما اشنايان که ماموريت يا دېقاني وي کوي يې. جواليتوب ام کوي. خو کسب مسب نه کوي.

سرتاجې غږ کړ:

– ګدايي ام کوي.

هغه په سږمو کې وپشېدله. په کمپيوټر کې لېستونو ته يې ګوته ونيوله:

– دا ټول غيرتي دي. په خپل وطن کې په کسبونو شرمېږي. بل چېرته تشنابونه ام پاکوي.

اشرف کټ کټ وخندل. ميوند کوڅې ته وکتل. خلک شېبه په شېبه زياتېدل. بېرته يې اشرف ته مخ کړ:

– انډيواله! هرڅنګه چې کېږي زما يو اشنا ته به خپل کار بېرته ورکوئ!

– څه کار دی؟

– د الوتکو د سوق او ادارې مشري. نه کېږي به راته نه وايې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف پخ وهل:

– دغه حال دی. خلکو ته چپړاسي توب نه رسي.

د میوند ورته ماغزه سرچپه شول:

– ویت ویت مه کېږه! چې دونه نشئ کولی نو ستاسې کار څه دی؟

سرتاجه د هغه بې نزاکتۍ ته حیرانه شوه. د اشرف هم خندا وتښتېدله. ویې ویل:

– ته ولې په قار یې؟ راتلونکي کې به وشي. دونیا په امید خوړل شوې.

– امید خېټه نه مړوي. او راتلونکی څه مانا؟ سبا؟ بل سبا؟...

– دغه حال دی. په کال کې ام چې وشي ټوپی اسمان ته واچوه!

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– سم وو ایه نو چې نه یې کوم!

اشرف سرتاجې ته سر وخوځاوه چې دا څه وایي. خو میوند په خپله خبره کلک و:

– ستاسې خو په وس ده. که په حکومت فشار راوړئ سبا کارونه بېرته ورکوي.

اشرف ګردې وړې سترګې ور واړولې:

– هه، اغه وختونه باد یوړل.

میوند په ډېر امید راغلی و. مړاوی شو. په ټټر کې یې درونډوالی احساس کړ. بیا یې جموجوش ته وکتل. یو دم تېز روان شو. د شامپو او مخپاک کڅوړه یې زنګېدله. د پلاستیک شرپه هار خوت. سرتاجې او اشرف په سترګو بدرګه کاوه. هغه په کوڅه کې په دېوال جګ ودرېد. نارې یې کړې:

– ای ورونو ای! اورئ؟

ټولو مخونه ور وګرځول. سرتاجې او اشرف د کړکۍ نه کتل. سترملا یې هم ځنګ ته راغی. میوند وویل:

– تاسې غلي شئ! وایم سترملا صیب خو موږ او تاسې ته کوشش کوي. خو کارونه دونه ندي چې هر چا ته ورسېږي. منې چې چاته رسېږي ام، خدای خبر چې کله.

ډنګر ببر سري کس د چرسیانو په انداز غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ته څه زموږ په زخمونو مالګې دوړوې؟

میوند آواز لا جګ کړ، چې د کوڅې په پای کې هم واورېدل شي:

– زه وایم خلک د نن او سبا نلري. بچې یې وږي دي. کارونه باید زر پیدا شي. او کارونه تیار د دولت سره شته.

یو تن لاس وښوراوه. چیغه یې کړه:

– ته لېونی یې. کمپنۍ تړل شوې.

– ندي تړل شوي کنه. تاسې یې شړلي یئ. خلاص.

یو سراسري زوږ پورته شو. ده چیغه کړه:

– ای! منې چې وغواړئ په زوره خپل کارونه اخېستلی شئ! په رضا یې ګوره څوک نه درکوي.

چا ویل نه کېږي. چا ویل هسې لګیا دی. خو اکثرو پوښتل چې په زور کارونه څنګه واخلو؟ میوند وویل:

– راځئ ټول بېکاران خبر کو! سبا نه، بل سبا نه، دریم سبا مرکزي واټ ته راټول شو. ټولو ته وو وایئ څه چې لرئ درسره یې راوړئ! که حکومت د زوره کار اخېسته موږ تې څه کم یو.

د «ژوند ژوند» او «زنده باد» نارې شوې. میوند غوښتل لاړ شي. سرتاجه یې مخ ته ودرېدله:

– خدای شته ځان دې په بلا ککړ که.

– مکوه! یا به وخورو ککرې یا به کامران شو.

– په دولت دې زور نه رسي.

– ته به یې ګورې.

میوند روان شو. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. وربانده غږ یې کړ:

– اوس نو پټ ګرځه!

– منې که ایخ وشي. د اغوئ زه په کار یم. شازادګۍ ورته پیدا کوم.

کټ کټ یې وخندل. سرتاجې وویل:

– خیر دی! دا یوه خبره زما ومنه!

ده په تېر لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په سترګو.

میوند خوشحاله و. اول ځل يې د دومره خلکو مخې ته وينا وکړه. هغوئ هم ومنله. بله ورځ به د مظاهرې مشري کوي. د ټولنيزو اړيکو په پوهنځي کې يې لوستي وو چې رهبر همدا اسې وي. د غرور احساس يې کاوه.

دوو ځارګرو ساعت ته وکتل. ګردمخی له موټره ووت. دده دکان ته يې سر دننه کړ. تش و. ټليفون يې راواخيست. دده ځواب ورکړ:

– منې بل ښار کې عاجل کار پيدا شو. چې راغلم بيا غږېږو. خير دی اغه دوکان قولف که!

موبايل يې بند کړ. ګردمخي ځمکه په لغته ووهله. په خپله ژبه يې کنځلې وکړې. بيا بيا يې زنګونه ووهل. ميوند په بس موټر کې ناست و. ټليفون ته يې کتل. په شونډو يې موسکا ګرځېده.

هغه د ښار په بل سر کې د نايي دکان ته ننوت. ماما يې کلکه غېږه ورکړه. دی په پسخانې کې د زړو چوکيو تر څنګ په يوازينی نالۍ وغځېد. څه نايان چې يې پېژندل ټولو ته يې زنګ وواهه. ورځخه يې وغوښتل چې خلک له مظاهرې خبر کړي. وچ هډور سلطان له بياتي او ږمنځ سره د اوږد سري ځوان شا ته ولاړو. په ټليفون کې يې ميوند ته وويل:

– خير دې وي.

د موبايل د بندولو تڼۍ يې ووهله. سمدلاسه يې مشتري ته مخ کړ:

– خبر شوې؟ دريم سبا ټول بې کاره شوي خلک مرکزي واټ ته راوځي.

ځوان په هنداره کې خپل پيکی کوت، چې سم جوړ شوی که نه. ويې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– غواړي د دولت نه خپلې وظيفې په زوره واخلي.

– رښتيا وايې؟ زه ام ځمه.

د ښار په بل سر کې تورکي مسلم پاچا سپينږيري مشتري ته همدا خبره وکړه. مشتري برګ شو:

– الکه ته په دې خبرو نه پوېږې. غلی کېنه! دا ټولې دسيسې دي.

بل ځای رازق د ځان غوندې د چاغ هلک ږيره په برقي ماشين اخېستله. په نري غږ يې وويل:

– مظاهرې ته راځې ورور؟ خلک دولت نه خپلې وظيفې بېرته غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– يره زما پلار خو پېژني کنه. وګورمه چې اغه څه وايي.

د حمام د څنګ په دکان کې د شناوۍ پېري نايي د ګنجي مشتري وښنتان بياتي کول. ويې ويل:

– اغا صيب! د حق طرفدار خو يې کنه؟

ګنجي خپل غومبرور مخ ور واړاوه:

– کبير لالا شک لرې؟

د کبير شناوۍ پېره بيا وخوځېدله:

– ښه نو دوه ورځې پس دې يو ځای ته بيايمه.

تر سبا پورې د مظاهرې ګنګوسه په ټول ښار کې خپره شوه. ميوند په پسخانې کې پر نالۍ ناست و. په ټلېفون کې يې چاته د مايک او لوډسپيکر د بندو بست سپارښتنه کوله. پکولي ماما يې چای او پنير راوړ. له سګرېټه يې لوخړې وېستلې. دسترخان يې وغړاوه. توده ډوډۍ پکې وه. ميوند په ګيلاسونو کې چای واچاوه. ماما سپينې وروځې بره کش کړې. سپين برېتونه يې ورپېدل:

– الکه! دادې څه غوبل جوړ کړی. د مظايرې څه خبره ده؟

ميوند موسکی شو. د پنېر مړۍ يې په خوله ومنډله:

– مکوه ماما! منې چې ډب نه وي ادب نشته.

– داه! دی اوس خلکو ته ادب ښيي. ادې دې پېژندلی وې. ته رښتيا کمقل يې. تا پورې څه؟ خپله ګوزاره کوه!

د ميوند چورت خټه او زړه ډک شو. ګيلاس يې کېښود. ويې ويل:

– منې که اغه ژوندۍ وه امغسې مې کول.

– ښه د اغې دې منله زما نه منې؟ خفه دې کړمه.

ميوند د ماما مخ ځانته وګرځاوه. د شاهزادګۍ د شرط کيسه يې وکړه. ماما تر چورت وروسته سپين برېتونه ورپول:

– څه وخت مظايرې ته ځو؟

ميوند يو دم غاړۍ واچوله. لاسونه يې ورښکل کړل. په ټک کې يې وويل:

– تر بل سبا دونه کارونه دي چې ډوډۍ ته ام وخت نه پيدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمې ماښی کې قمر اقبال پر دواړو څارګرو برګ و. د امروتین په ژبه یې میوند میوند یادوه. هغوئ ځوړند سرونه ښورول. ده د دروازې له درز څخه تالار ته وکتل. د پولیسو افسرانو یو په بل پسې سرې چوکۍ ډکولې. اکثرو د مقدسپالو یونیفورم درلود. تلوېزوني کمرې په پای کې ولاړې وې. په دریځ کې سپینه لویه چوکۍ ښکارېدله. د کمال شاه طلایي او د سترملا شنه څېرې نه وه. هغه یې د امروتین ستوري پر لوی شتمن پلورلې وې. خو مقدسپالو ویل ددوئ پاچا ملنګ سړی دی. ډېر جړک او بړک یې نه خوښېږي. الله یار شاه له دروازې څخه راووت. ټول تیار سی ودرېدل. د پاچا وړوکی ځان په لویې چوکۍ کې ډوب شو. پر وړوکي مېز باندې مایکروفونونو ته یې خوله نژدې کړه:

–د غنمین غیرتي او خپلواک ولس ته سلام!

په تالار کې د تکبیر نارې شوې. الله یار شاه دوام ورکړ:

–ورونو! د اسلام دښمنان زموږ کامیابي نشي زغملی. اغوئ په کمپنیو حملې کوي چې مسلمانان بې کاره شي. دین ته سپکاوی کوي. اوس غواړي په مظاهرو مو ووېروي. دوئ دې په دې پوه شي چې موږ ولږه تېرولی شو. خپل ځانونه او اولادونه قربانولی شو. خو دین ته سپکاوی نشو زغملی. موږ به یې دسیسې شنډوو.

په تالار کې چکچکې شوې. پاچا ګوته وځنډوله:

–ټولو دښمنانو ته وواییئ چې دلته غیرتي قومونه دي. اڅکزي، اورکزي، وزیر، خټک، خوږیاڼي، خروټي، اندړ، پوپلزي او ډېر نور. د دوئ په یوه ناره جهان لړزېږي. دوئ د دین دپاره د سر او مال نه تېر دي. موږ به نن وي که سبا ستاسو ګوډاګیان ماتوو. او تاسې به هم ورسره د تاریخ تورې کندې ته غورځوو.

په تالار کې شور شو. د څنګ په کوټې کې پر چوکۍ ناست جنرال سر ښکته اچولی و. ګوته یې د غومبري او شونډې پر پخواني زخم سولوله. جاوید اقبال د ممپلي په شان وړه پزه ور نژدې کړه:

–تاسې مو ددې دپاره د کورنیو چارو وزیر ټاکلي نه یئ چې شخصي خواهشات پوره کئ. زموږ مالي زېرمې دومره ایضافه ندي چې بې باکانه یې باد ته وسپارو. کله چې زموږ له مالي ملاتړه برخمن یاستنو د قرار داد ټولې مادې به په بالقوه ډول په ځان تطبیقوئ!

وزیر شکېدلی مخ پورته کړ:

–بې غمه اوسئ! دا ډم به درته ټوټه ټوټه راوړمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تالار کې دوامداره چکچکو ددوئ پام واړاوه. هلته پاچا د لويو رهبرانو په شان د لاسونو په خوځولو په هماغه دروازه ووت چې راغلی و. ژورنالستان هم لکه پيريان ورک شول. د کورنيو چارو وزير په جگ سراو مضبوطو گامونو تالار ته راغی. شکېدلی مخ يې افسرانو ته واړاوه:

– زما دېرې ندې يادې. دونه وايمه چې دا مظايره چيان امغه د کمال شاه کافران دي. ددوئ وهل ثواب لري. گورئ رحم پې ونکئ! که نه په تاسې بيا نه خدای رحم کوي، نه دولت. ځئ نو خپلو کارو ته!

د ښار په بله برخه کې سرتاجه له موټره کېوتله. په ټيټ سر د مستري خانو له مخې تېره شوه. فرعي کوڅې ته وګرځېدله. سوالګر ماشوم ورته لېرې ولاړ بادام وښود. سرتاجې سترګې کېکاږلې چې خپل سړی دی. بادام هغه وليدله. باغ ته ورپسې ننوت. سرتاجې په ځمکه سترګې ګرځولې. په احتياط يې په نری لارې قدم اخېست. دی وپسېد:

– اخله نو. تا خو ويلې دلته شيشکې نشته.

هغې غټې سترګې شاته واړولې. په ملا نېغه شوه:

– دروازه بنده که! شيشکې د پېښو لاندې نه وي هو ښياره. لړمان مې کتل.

بادام پخ وهل. اوږده بېره يې ورپېدله. هغه جدي شوه:

– دې کې نو څه خندا ده، آ؟ چې وړه ومه د پلار مې انډيوال و. امدغسې باغ يې لره. زه پکې ګرده ګرځېدلمه. ګورمه لړم مې د کميس لاندې په ملا روان دی. وی، چې رایاد شي ولړزېږمه. څو ځله مې لاس که. منګولې ته رانغی. ما ځان وڅنډه. اغه ټک وهلمه. ايسته مې چيغې کړې. اغوئ هر څو نه ولټوه. پيدا نشو.

بادام بيا له خندا شين واوښت. سرتاجه برګه شوه:

– چې دا تا ټک وهي زړه به مې يخ شي.

له عمومي سرک څخه د پوليسو د موټر غږ راغی. د بادام خندا ورکه شوه. ويې ويل:

– په ما د لړم زهر نه ځي. چې پوليس مو ګير نکي.

سرتاجې غټې سترګې ور واړولې. د بادام اوږده بېره وخوځېدله:

– زه يې يو وار دونه وهلی ومه. يوه هفته بيستر ومه.

سرتاجې نری پزه په ګوتو کېکاږله. په سترګو کې يې اندېښنه وبرېښېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کړي وو؟

بادام پخ وهل:

– اوس په کوز دې پښېمانه نشې.

– کېږمه.

– اخله نو. اسې خبره نه وه. یو الک سره مې جنګ کړی و. ورور یې پولیس و.

سرتاجې د هوسایۍ سا واخېستله. سر یې جګ ونیو. تېزه روانه شوه. ویې ویل:

– خدای شته تاسره د لږم نه ام نه ویرېږمه.

بادام خوږې خوږې ورپسې کتلې. دواړه د کمال شاه پټنځي ته ننوتل. کله چې بېرته ووتل، بادام وپوښتل:

– په ما مو څنګه باور وکه؟

– دېخواته راځه! لاره د قطارو ونو منځ کې ده. دا میوند ویلې بادام د رسره بوځه.

– او ته؟

– ما څه کوې؟ خدای شته د ځانه په تا زیاته ډاډه یمه. خو د اشرف لېوني نه وېرېږمه.

– ولې نو راسره واده نه کوې؟ وېره به ام ختمه شي.

سرتاجه په نرۍ لاره کې ودرېدله. ګرد مخ یې ورتاو کړ:

– بس دغه دې ورانه وکړه.

هغه د باغ د دروازې په لور تېزه روانه شوه. د بادام مړاوی غږ جګ شو:

– اخله نو.

د ښار مرکزي واټ د موټرو په مخ بند شو. یو ازې یو بارو ړونکی ګاډی د سرک منځ ته راغی. په خلاصه باډۍ کې یې د وینا لپاره درېځ ښکارېده. ډله ډله خلک مخامخ درېدل. د چا په لاس کې سوټی و، د چا چاړه. یو نیم تومانچه اړوله رااړوله. مست مست کېدل. په څو دقیقو کې پر سرک د پښې اېښودلو ځای نه و. له نژدې و دانۍ څخه میوند رااووت. چکچکې شوې. هغه د موټر باډۍ ته وخوت. درېځ ته ودرېد. په واټ کې یو ازې سرونه ښکارېدل. هوا توده او د خولو بوی و. ده د جیګرې کمیس تنۍ خلاصه کړه. تر سلام وروسته یې په مایکروفون کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو! موږ د مجبوریته راغلي یو. منې که د ایچا سره بدي لرو. زموږ دوښمن ولږه ده. تنکي ماشومان راته ژاړي. څه نشته چې ورېي کو. مجبوریو سوال وکو. ښه چې ټول سوالگر شو څوک به خیرات راکي؟

ځینو وخندل. یو تن غږ کړ «دولت امدې ته ایښې ده» میوند ورته سر وخوځاوه. آوازیې لوړ کړ:

– چاروا کي دې دا خبره په خلاصو غوږو واوري! موږ کمزوري نه یو. هرڅه کولی شو. چانه ایضافه شی نه غواړو. موږ ته دې خپلې وظیفې بېرته راکي! امدا نن! او اخلو یې. که په زور وي که په رضا.

له یوه سره تر بله سره یو بې ساری شور جگ شو. ټولو یې خبره تایید کړه. د واټ د دواړو خواوو د ودانیو پر بامونو پولیس پیدا شول. د ماشیندارو خولې یې د مظاهره چیانو په لور واړولې. میوند هغوئ ته لاس ونیو:

– دوئ موږ په ټوپکو ډاروي. که دونه نران دي راکته دې شي!

د خندا زوږ ټوله فضا ونیوله. خو د ماشیندارو ضربو خندا په کریکو بدله کړه. هرې خوا ته منډې شوې. یو نیم کس پر پولیسو ډزې وکړې. هرچا د ژغورنې لار لټوله. زخمیان تر پښو لاندې شول. مرمیو دریځ سوری سوری کړ. د میوند ماما ولوېد. ټټر یې په وینو شو. ده ژر پورته کړ. ماما زگیروي کول. سپین برېتونه یې وخوځېدل:

– ما پرېده! تښته!

خو میوند کله پرېښود. په شا یې کړ. ماما د ځان ټینگولو لپاره دده مخ ونیو. د میوند په دماغ د وینې بوی ولگېد. سر یې وڅنډه چې لاره ووینې. ماما خپلې منگولې د خوریه غاړې ته وښویولې. دده مخ په وینو لړل شوی و. مخامخ روغتون ته یې منډه واخېستله. له رسېدو سره یې نارې کړې:

– اله کومک وکئ! زخمي دی. کومک وکئ!

څوک نه و. نور مظاهره چیان هم ننوتل. د شا له دروازې وتښتېدل. میوند خپل ماما په چوکۍ کوږ کېناوه چې ډاکټر راولي. پر زینه دوه تنه مقدسپال کوز شول. پر دوئ یې ډزې وکړې. میوند د ستنې شا ته پټ شو. ماما یې بیا ولگېد. بې روحه جسد یې سوړ له چوکۍ پرېوت. ده ورته وژړل. تومانچه یې وویستله. په مقدسپالو یې ډزې وکړې. هغوئ د دېوال پناه ودرېدل. ده د ودانۍ د شا دروازې ته منډه واخېستله. په کوڅه کې تاو شو. په وینو لانده لستوڼي یې ښه وهل. سرک ته ووت. پولیسو مظاهره چیان موټرته اچول. ده په پلې لار د گوتو په څوکو منډه واخېستله. چې د پښو دربهار یې جگ نه شي. د دوو ودانیو ترمنځ لارې ته ننوت. یو دم ودرېد. څلور مقدسپال په بل سر کې ولاړ وو. مشر ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اشاره وکړه. دی له ځایه ونه خوځېد. یوتن د ټوپک خوله ورواړوله. ورسره سم شاته د به شکله موټر د کوټې خوله بنده کړه. د تېښتې هېڅ لار نه وه. د میوند سا سوزېدله. تومانچه یې په لاس کې کېکاږله. غوښتل یې کار ترې واخلي.

د موټر دروازه خلاصه شوه. موټروان د مقدسپالو په یونیفورم کې و. د کوټې د بل سر کسانو ته یې غږ کړ:

– الکه! دا خپل سړی دی.

هغوئ په شک وکتل. میوند هم حیران شو. موټروان سپین پکول لېرې کړ. ببر سر یې ښکاره شو. ده ته یې کړ:

– راپورته شه! کېنه!

دا هماغه سپینږیری و چې دوئ په ماښی کې له اعدامه بچ کړ. میوند وخوت. موټر د ټایرونو له خرپس سره حرکت وکړ.

سپینږیري وویل:

– زه چې خبر شو مه ما ویلې الک دی، نه پوهېږې. ځو مې ځان در رساوه مظایره شرو شوې وه. پولیسو چې ضربې وکړې ما دوربین کې کتل. ته د بخوا ته راغلې. په ککړ مخ کې دې خیر و. چا ونه پېژندلې.

میوند په هنداره کې وکتل. لستوڼی یې په مخ وسولاوه. په مغزو کې یې لا هم د زې او چیغې وې. یو مهال سړي موټر ودراوه. ویې پوښتل:

– چېرته دې بو ځمه؟ زړوایه چې دا موټر مې تښتولی دی.

– منې د ښاره مې وباسه!

موټر بیا وخوځېد. میوند ترې په ځنګله کې کېوت. مننه یې وکړه. سړی موسکی شو:

– اوله نیکي تا کړې. یوځل ام نه، دوه ځلې. زه چې لس واره وکم ایله سر په سر شو. یوولسم وار په مننې ارزي.

هغه کټ کټ وخندل. میوند سر وڅنډه:

– نه ماما. په یاد دې دي؟ اته لس کاله مخکې یو کس موټر وهلی و. چا وینه نه ورکوله. تا ورکړه.

د سړي سترګې تنګې شوې. میوند غبرګه کړه:

– اغه زما پلار و. او ماشوم چې ورسره و، زه وم. نو زه ستا پوروړی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خندا تندي ته ټس ورکړ. موټر روان شو. میوند ټلیفون را واخیست. زنګونه یې ووهل. سلطان، رازق، مسلم پاچا او کبیر ژوندي وو. ماسپښین برابره ډله جوړه شوه. د مخالفینو سمڅو ته پلې وخوځېدله. په لاره کې رازق وویل:

– ما مې بچو ته پیسې پرې نښودې. څنګه به شي ورور؟

میوند غږ کړ:

– خپل خپلوان به لرې کنه؟

– اېڅوک نلرم.

د هغه ستونی ډک شو. ماښام سمڅو ته ورسېدل. جګ او غبرګ شیخ کلام په تورو جامو کې ور ووت. هر یو ته یې غاړه ورکړه. د نرۍ فیشني لونګۍ شمله یې د میوند په مخ ولګېدله. د پاچاهانو عطر یې وهلي وو. هغه مخامخ ودرېد. د غولک لاستي په شان ږیره یې ورپېدله:

– زما مسلمانو ورونو! د دین خدمت ته په خیر راغلئ! ما ته خلیفه رازق ستاسې د مظاهرې ویلي وو.

رازق سر وخوځاوه. میوند وویل:

– منې ډېر بې رحمه یې ووژلو شیخ صیب. اینسان او مسلمان داسې نه کوي.

– غم مکوئ شابه! ستاسې د شهیدانو غچ به اخلو. دین او وطن به هم ګټو.

دوئ ستړي وو. ځانته سمڅه یې ورکړه. په برق روښانه وه. د پلاستیکي فرش شاوخوا پر نالیو وغځېدل. شېبه پس کبابونه او کړایانې راغلې. میوند پا نه څېد. زړه یې له خفګانه پړسېدلی و. هم یې د شاهزادګۍ د شرط د پوره کولو پلان سر وخوړ، هم نژدې کسان لاړل. سهار یې ورته جامې، لونګۍ او کاغذپېچه وسلې راوړې. میوند دومره ژر باور حیران کړ. رازق په نري غږ وویل:

– تا اوس هر څوک پېژني ورور. او دوئ خو زما مشتریان ام دي.

په دنګو ونو پټ میدان ته راغلل. د تسمه اندامونو استاد د وسلو د چلولو او د لاس د جنګ چلونه ورښودل. تر غرمې ښه ستړي شول. لندې جامې وریسې نښتې وې. په خوړ کې یې مخ او لاس تازه کړ. پر پلاستیکي فرشونو وغځېدل. چاغ رازق وبنګېد «له شلومبو یې پرېز کړو ورور» ټولو هررر وخندل. ببر ږیرې ټیټکی ځوان راغی. غږ یې کړ:

– ستړي مشئ زما ورونو، ستړي مشئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بېرته کېناستل. رازق پا نه څېد. ځوان د سپينې لونګۍ شمله له غاړې تاوه کړه. موسکی شو:

– ورونو! امدا اوس ملايکې الله پاک ته ستاسې صفتونه کوي. وايي دا دې د ټولو نه ښه بندګان دي.

هغه يو دم په ژړا شو:

– الله ناراضه دی. په دين يې خپله مسلمانان ملنډې وهي. ته دې ته ګوره! مقدسپال عياشي روا ګڼي عياشي.

سلګۍ يې ووهلې. ميوند غوښتل تسلي ورکړي. مګر هغه يو دم غلی شو. سترګې يې په شمله پاکې کړې:

– ورونو! زموږ وظيفه بې حده سخته ده. خلک کافران مسلمانوي. موږ مسلمانان مسلمانوو. کافران تې ښه دي. په اسانۍ دعوت مني. دوئ وايي زه تانه ښه پوهېږم. نو ام ددوئ په مسلمانولو کې ثواب ډېر دی، ام وژلو کې.

غږ شو چې غرمنۍ تياره ده. مګر ميوند چورت وړی و «دا سړي موږ ته څه ويل غوښتل؟»

سوالګر هلک د شيشکباغ څنګ ته پر خپل ځای ولاړ و. په فرعي کوڅه کې په سپينه ورځ چوپه چوپتيا وه. نابېره د پوليسو موټر دا چوپتيا دړې وړې کړه. د باغ د دروازې مخ ته ودرېد. هلک هم ور روان شو. د پوليسو قوماندان له موټره ووت. په خلاصه باډۍ کې ناستو ملګرو ته يې غږ کړ:

– راځئ کنه! تاسې بايد مانه زړور اوسئ. زه نوی يم.

ملګري يې يو په بل کې ننوتل. يو هم کې نه وت. قوماندان برګ شو:

– هی بې غيرتو! په تاسې به يې ام ډزې کړې وي چې زوی مې پيدا شو.

هغه کټ کټ وخندل. دروازې ته ورغی. ماشوم د سرک بلې غاړې ته ودرېد. لاسونه يې د لويانو غوندې د چليپا په ډول پر ټټر ونيول. قوماندان پاس د شيشکباغ لوحې ته وکتل. خپلو ملګرو ته يې مخ کړ:

– هه، اوس به درته ثابته کم چې شيشکه ميشکه نشته.

زړور يې کيلي د قلف سوري ته برابره کړه. يو دم ګړبه هار شو. دروازه ورېږدېدله. د ښځينه غږ په شان سونګس جګ شو. قوماندان شا ته ټوپ کړ. په ځمکه ولوېد. رنګ يې پک والوت. په منډه موټر ته وخوت. پوليس لاړل. ماشوم هم وتښتېد. دننه په تاکاوۍ کې کمال شاه له دوربين څخه سترګه لېرې کړه. موسکی مخ يې بادام ته واړاوه:

– خير و خيريت دی. اصل کې ماشين اوس ام کار کوي. دروازه يې ښه ولړزوله.

د بادام زړه هم آرام شو. د ميوند د مظاهرې کيسه يې وکړه. د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راوتې وې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. له سیاست سره یې نه لګېدله. ولې یې داسې وکړل؟

– اخله نو. ستاسو د شرط دپاره کنه. چې خپل اشنا په دولت په زوره مقرر کې.

کمال شاه سر وخوځاوه. د غاړې پوستکی یې وشړېده:

–آفرین! چې اغه ونشو، پرېده چې مخالفینو سره په دولت حملې وکي! چې شاهي حصار ښېرته ونیسو. ورته وایه جنګ مه پرېږده! پیسې زه درکومه.

ملکو سرونه په تایید وښورول. شاهزادګۍ بادام ته کړ:

– ته راځه! د چای پیالې راوړو!

په پخلنځي کې له چاینکې تېوونه ختل. هغې برقي منقل بند کړ. وچ چای یې له الماری‌ واخېست. ویې پوښتل:

– میوند التهپاتې کېږي که ښېرته راځي؟

– پاتې یې وبوله.

– سمځو کې ماران نشته؟

– اخله نو. سمڅه خو وي د مارانو او ځناورو ځای.

– اوح زما ربه! ورته ووایه راځه! خدای به بلهلار پیدا کې.

– سرتاجې ورته ویلي. نه یې مني. وایي بلهلاره نشته.

– ته خو زما د خوا ورته ووایه!

دواړو پتنوسان سالون ته راوړل. شاهزادګۍ ځان ته چای وانه چاوه. په کونج کې په نفلونو ودرېدله.

ماسخوتن میوند د ډک موټر څنګ ته ولاړو. زړه یې نا ارامه و. جګ شیخ د موټر د څراغونو په رڼا کې ورته وویل:

– بختور یې. نن شپه سپوږمۍ نشته. وارخطا نشې شابه! دولتې ژرنده ده. ساتونکي یې کم دي.

میوند د ماما او ملګرو د غچ لمبو پارولی و. د موټر سیټ ته وخوت. حرکت یې وکړ. شاته باډۍ کې یې ملګري غلي ناست وو. نیم ساعت وروسته له ځنګله څخه سرک ته ووتل. څراغونه یې مړه کړل. سرک د غنمو د پټیو په منځ کې غځېدلی و. یو مهال لویه کلا ښکاره شوه. کونج په کونج یې برجونه لرل. په هرو څو مترو کې څراغونه لګېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه جګه ودانۍ وه. کړکۍ یې نه لرلې. میوند موټروان ته د درېدو امر وکړ. په تیاره کې د لوېې ویالې په غاړه پلې وخوځېدل. تر شرشرې تېر شول. میوند ملګرو ته مخ کړ:

– ټیک لس باندې دولس حمله کوو. په ویالې کې ځان خوشې کئ! اوبه مو خپله تر کلا تاووي.

هغوئ دوه دوه ویالې ته کېوتل. مګر میوند او رازق په وچه کې روان شول. رازق وپسېد:

– نن خوشاله یم ورور. ښځې ته مې زنګ وهلی و. ویلې یو کس راته د دوو میاشتو د خرچې پیسې راوړې.

– څوک و؟

– ویلې ګردکی ځوان و. ږیره یې لرله. لونګۍ یې وهلې وه. شیخ صیب دې خیر ویسي. دستي یې سړی لېږلی.

میوند پوه شو چې اشرف پیسې ورورې دي. غږ یې ونه کړ. برج ته مخامخ په ډنډو او بو کې لوخو ته ورسېدل. میوند پښنه ونیوله. رازق وپسېد:

– ولې ورور؟

د میوند په تندي خولې راغلې. بیا یې مخته قدمونه واخېستل. مګر د دې په ځای چې برج وڅارې لوخو ته یې کتل. په زېم والا چمن کې په ګونډو شول. د میوند ساسوزېدله. په برج کې ساتونکی له وسلې سره ګرځېد. یودم ودرېد.

مخامخ یې ددوئ په لور کتل. په مخابره کې یې وویل:

– امر صیب! ما په لوخو کې شړپ شړپ واورېد.

دوئ یې خبرې سمې اورېدلې. امر لکه چې مېله کوله. له خندا ډک غږ یې راغی:

– دا سترګې دې د ښځو غوندې تورولو ته دي که د نر غوندې کتلو ته؟ خو وګوره کنه!

– ګورمه. څه شی نه ښکاري.

– خوار شې ډارنه! ګیدړه به مرغاوۍ پسې ګرځي.

عسکر بیا په ګرځېدو شو. میوند په رازق پسې په ګونډو وخوځېد. ټول پام یې شاوخوا لوخو ته و. رازق وپسېد:

– څه کوې ورور؟ وخت پوره دی. راکیټ برج ته برابر که!

نهه باندې دولس وې. ساتونکي ګازرې خوړلې. خرپی یې اورېدل کېده. میوند د راکیټ نښه ونیوله. د تندي خولې یې په سترګو راغلې. په لوخو کې شړپه هار شو. ده وسله وغورځوله. شاته یې ټوپ کړ. ورسره سم په نورو برجونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکیټونه ولګېدل. د دوئ د برج عسکر دوه شول. په لوخو یې ضربې وکړې. میوند په اوبو کې ولوېد. رازق ځان ورساوه. هغه لګېدلی نه و. میوند غوښتل وتښتي. رازق کلک ونیو. د ډزو په شور کې یې چیغه کړه:

– چېرې ځې؟ برج وولہ!

خو میوند زورونه وهل. ډزې غلې شوې. د کلا شاوخوا د دوئ کسان له مورچلو راووتل. غوښتل یې بېرته راوګرځي.

د میوند دوئ د برج یو ساتونکی په دېوال تېر شو. د دوئ په ملګرو یې ضربې وکړې. هغوئ بېرته ځانونه پټ کړل.

سلطان تک سپین اوښتی و. په مخابره کې یې وویل:

– میونده! میونده! تاسې چېرته یئ؟ پای.

دلته رازق راکېټ په اوږه کړ. برج یې وویشت. وړاندې ورغی. په بام باندې ساتونکي پسې یې لاسي بمونه واچول. د هغه ډزې هم غلې شوې. له میوند څخه یې مخابره واخېستله. خولې ته یې ونیوله. په نري غږ یې وویل:

– کار وشو! وځو! پای.

موټر بېرته سمڅو ته ورسېد. جګ غبرګ شیخ یې مخې ته ووت. خوشحاله او پارېدلی و. ویې پوښتل:

– د شهادت عالي مقام د چا په نصیب شو که نه؟

میوند په لندو جامو کې غلی ولاړ و. رازق له متې ونیوه:

– تاته وایي ورور!

ده شیخ کلام ته پاس وکتل. وبنګېد:

– نه، زخمي ام نلرو.

– خیر دی. مه خفه کېږئ شابه! دا ځل به مو قسمت کې نه و.

شیخ ورته د استراحت وویل. میوند په سمڅه کې غلی پرېوت. رازق ورباندې برګ شو:

– چې جنګ نشې کولی مه ځه! ستا دلاسه نزدې ټول مړه وو.

ملګري یې حیران شول. رازق هغوئ ته مخ کړ:

– د وېرې رېږده. ډزې یې کولی نشو. اخېر ما راکېټ واخېست.

ټولو قهرجنې سترګې میوند ته واړولې. د سلطان د غاړې تو تکه پورته ښکته لاړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دې وي. دی چې ډارن دی مشر به بل څوک کو.

میوند غږ کړ:

– مشري موهمه نده. التـه لوخې وې.

هغوئ په کرکه په سرمو کې وپشېدل. دی کېناست. سر یې ځوړند و. په ټیټ غږ یې وویل:

– موږ واړه وو. مشرورور مې په لینده مرغۍ وویشتله. اغه ګوډه ګوډه لوخو ته ننوتله. پسې ورغلو. اخوا دېخوا مو لټوله. شړپه هار شو. منډه مې کړه. ګورم چې د ورور نه مې دستک غوندې مارتاو دی. اغه اخ نه کاوه. مار غټه خوله وازه کړه. منې زما په مخ کې یې ژوندی تېر که.

د میوند ستونی ډک شو. ژوره سا یې واخېستله. خبره یې وغځوله:

– ما ضوف کړی و. بیا ناوخته مې پلار پیدا کړی وم.

د ملګرو څېرې یې له خواخوږۍ ډکې شوې. دعاوې یې وکړې. شایې واړوله. ویده شول. سبا څاښت یې وسلې په ګریسو غوړولې. راډیو وویل چې تېره شپه د مخالفینو د حملې له امله دولتي ژرنده وتړل شوه. شپېته کسه بې کاره شول. چاغ رازق غږ کړ:

– موږ خو یوازې د ساتونکو برجونه وویشتل ورور. او بنده یې ژرنده کړه؟

میوند په څانګه کې ځوړند راډیو بند کړ. روان شو. په سمڅه کې پر نالۍ وغځېد. بله شپه په لویې کمپنۍ ورغلل. سهار په دسترخان یې بیا راډیو اورېد. هاغه کمپنۍ هم وتړل شوه. میوند وغومبېد. ډوډۍ یې پرېښودله. د سمڅې مخ ته په تیږه کېناست. رازق ورپسې ورغی. ویې پوښتل:

– ولې ورور؟

میوند اسویلی وکړ. سترګې یې ورواړولې:

– منې موږ ښه کار نه کوو.

– کوم کار؟

– امدا په کمپنیو حملې.

د رازق تندی ګونجې شو. میوند ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ مظایره د څه دپاره وکړه؟

– چې خلکو ته کار پیدا کو.

– هو کنه. پیدا خو مو نه که، اوس لا کارونه تې اخلو.

– جنګ کې خو دا وي ورور.

– منې دا غوښ د وړو بچو پوښتنه به خدای موږ نه کوي.

– ته څه لګیا یې؟ موږ یې ساتونکي ولو...

میوند یې خبره پرې کړه:

– خو دولت کمپنۍ تړي. زموږ د لاسه یې تړي کنه. ستا خپلو بچیو ته څونه سودا وه. په هرچا ګران دي.

رازق حیران و. بېرته سمڅې ته لاړ. میوند چورت واهه چې څه وکړي. موبایل ته یې زنګ راغی. اشرف له بدلې شمېرې نه په بدل غږ خبرې کولې. شاهزادګۍ یې روغه رمټه وبلله. د ښار په اړه یې وویل:

– تر اوسه خو خیرو خیریت دی. یوازې د امروتین کسانو د ښار عمومي تلاشي شرو کړې ده.

د میوند وروځې بره لاړې:

– دا لا خیریت دی؟

– ځه ښه دی چې ته روغ یې. ټلیفون بندوم چې دولت مو پیدا نکي.

میوند غږ کړ چې مه بندوه. په ټلیفون کې رڼا شوه. ده د بېرته تماس نیولو کوشش وکړ. نه کېدل. ناراحته شو «منې قمراقبال په شیشکو باور نلري. شازادګۍ په شیشکباغ کې دستي پیدا کوي» چټک پاڅېد. په خام سرک ښکته لاړ. د تړې شاته تاو شو. په لوی غار کې موټر ولاړ و. یو سړی لکه پېری له تیارې راووت. ده وویل شیخ ته ځم. سړي په مخابره کې تماس ونیو. وروسته یې اجازه ورکړه. سمڅه نه وه، سمه شاهي ماڼۍ وه. میوند د کریستالي قندیلانو په رڼا کې په وربښمینې غالۍ روان و. تر زینتي الماري او قیمتي کوچونو تېر شو. د اوږد مېز مخې ته تیارسۍ ودرېد. شیخ کلام په ښویه فولادي لونګۍ کې لوی کمپیوټر ته ناست و. لاس یې ورکړ. میوند وویل:

– شیخ صیب ماویل زه خبر شوم چې په ښار کې امروتینیانو تلاشي شرو کړې ده. ما...

– چا خبر کړې شابه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوستان دې خدای لري.

– څه نو مېږي؟

میوند په دوو کې شو. که وو ایي سرتاجې او اشرف ته تاوان ونه رسېږي. که نه وایي بیا خو صداقت نه شو. ویې ویل:

– منې چې نوم یې وانه خېسته. غږیې بدل و.

شیخ په څېړونکي نظر وکتل. بیا یې وروځې واچولې. میوند بېرته خپلې خبرې ته راغی:

– ما ویلې که ستاسې ایجازه وي. موږ به ورباندې حمله وکو. منې ښه موقع ده.

شیخ د ږیرې نرۍ څوکه په ګوتو کې ومروړله. له مېز څخه راتاو شو. لکه خبره چې ډېره مهمه وي. ویې ویل:

– زموږ اصلي دوښمنان مقدسپال دي. پوه شوې شابه؟

– نه شیخ صیب. مقدسپال خو زموږ خپل خلک دي. مسلمانان هم دي.

– نه کنه. امروتینیان ددوئ په زور دلته دي. پوه شوې شابه؟ په مقدسپالو حملې وکئ چې د امروتینیانو پښې سستې شي. بیا ګوره چې څنګه تښتي؟

– منې حکومت په اغوئ باندې زموږ حمله بانه کي. کمپنۍ وتړي.

– بانه مانه نشته. موږیې مجبوروو.

– ولې؟ خلک بې کاره کېږي کنه.

– امدا د حکومت د تنګولو ښه لاره ده. دین او وطن په رحم نه ګټل کېږي.

میوند غلی شو. شیخ د مېز له سره کاغذ راواخېست. ده ته یې ونیو:

– هه! په مخابراتي کمپنۍ د حملې نقشه ده.

میوند چورت واهه چې څنګه ددې حملې مخه ونیسي. شیخ یې پر جرئت وروستۍ ګوزار وکړ:

– او تولو ته وو ایه شابه! د امر نه سرغړونه د مرګ سزا لري.

میوند ووت. ملګرو یې په راډیو کې خبرونه اورېدل. ده ته یې بل ډول وکتل. پوه شو چې رازق ورته ویلي چې د خلکو له بې کاره کېدو سره مخالف دی. میوند د نوې حملې له پلان څخه خبر کړل. هغوئ یو بل ته سترګې واړولې. موسکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول. هېڅا مخالفت ونه ښود. د خبرونو اورېدلو ته يې دوام ورکړ. دی پر خپلې نالۍ پرېوت. زړه يې تنګ و. خبرونه خلاص شول. ملګري يې هم په خپلو ځايونو کې وغځېدل. يو مهال غږ شو:

- قوماندان صيب ميوند خانه!

دی نېغ کېناست. څو کسه له صندقانو سره ننوتل. يو تن د کاغذ پاڼې ورکړې. پکې د صندقانو تعداد او په هريو کې د مرميو، لاسي بمونو او راکټونو اندازه ليکل شوې وه. ده لاسليک وکړ. خو سترګې يې په لېبلونو کې ننښتې وې. دا هاغه صندقان وو چې مخکې امروتين ستوري مقدسپالو ته په پټه رالېږل. چورتي شو «اوس خو پاچايي د امروتينيانو په لاس کې ده. نو وسلې ولې مخالفينو ته رالېږي؟» ميوند ښويه ووت چې دا خبره له شيخ سره شريکه کړي. د هغه ساتونکي په موبايل کې د برېنډو ښځو عکسونه کتل. وارخطا شو. ده د وسلو رسيد وښود:

- منې دا يې امدا اوس راکه. خبرې ورباندې کوو.

هغه ژړلار پرېښوده چې د عکسونو په باب ونه پوښتي. دی دننه د اوږد مېز مخ ته تيارسۍ ودرېد. شيخ په خړرنګي لپټاپ کې غرق و. ده يې سکرين د الماری په هنداره کې وليد. شيخ نګه عددونه ليکل. ميوند له دغو شيفرونو سره اشنا و. له ځان سره يې وژباړل «*اوس موږ او حکومت کولی شو لسګونه کاله جنګ ته دوام ورکړو. څو موجوده شتمني امروتين ته انتقاله او په راتلونکي کې غنمين د امروتين دايمي برخه شي*» ميوند هک پک کتل. خولې ورباندې راماتې شوې. غوښتل يې غلی بېرته ووځي. شيخ سترګې پورته کړې. حيران شو:

- ته څه رنګه دننه راغلې؟

- په دروازه. ولې؟

شيخ تومانچه واخېستله، ووت. دږ شو. بېرته راغی. ګوته يې وځنډله:

- ته زموږ د قانون نه يې خبر. بيا چې ما ايجازه نه وي کړې دننه رانشې! ښه وايه شابه!

ميوند ژر ژر په زړه کې نوې خبره جوړه کړه. ژبه يې تېکنۍ شوه:

- منې موږ ويلې، که اغه، که کمپنۍ کې، چې موږ حمله کوو، که مامورين مخ ته راشي ويې ولو که نه؟

- خو مې ويلې چې دېر وراني زموږ کاميابي ده. تا ته دين موهم دی که اينسان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سر وخوځاوه، ووت. د سمڅې مخې ته نوی ساتونکی شخ ولاړو. یو تن په بېلچه کې خاوره راوړه. د مخکيني ساتونکي په وينه يې واچوله. دی تېز تېر شو. ټول فکر يې په شيفر کې و. چورت يې واهه چې ملګرو ته وايي که نه؟ ډارېده چې رازق به له پخوانه خبر وي. نورو به هم ورسره د مخالفينو دا پلانونه منلي وي. زړه يې ډک شو «کاش چې شازادګۍ ماسره مينه نه لرله. بيا که زموږ واده نه کېده ام غم به نه و. اغه خو به نه ځورېدله. نه نه، ځورېدو ته يې نه پرېږدم. بله لاره پيدا کوم». ملګرو ته يې مخ کړ:

– منې شيخ صيب زما په خاطر ښايسته ځوان وواژه.

وچ هډور سلطان غږ کړ:

– خير دې وي. ولې؟

– زه يې د اغه د اجازې بغير دننه پرېښی وم.

– التبه موهم شيان وي نو. څوک يې بايد ونه ويني.

– داح! زه پردی يم؟ نه ولا، دا بل ډول خلک دي.

رازق نري غږ وويست:

– سم خلک دي. په سخته کې يې ځای راکه. نمک حرامي به نه کوو ورور!

ميوند برند برند کتل. دا باور يې لا پخېده چې ملګري يې له شيخ کلام سره دي، نه له ده سره.

په مانۍ کې قمراقبال تېز روان و. دروازه يې په زور ټېل وهله. د مشر ورور د مېز مخ ته ودرېد:

– دا ډم موږ وغولولو. شازادګۍ يې پيدا کړې ده.

جاوېد اقبال په پيسته يي کوچونو ناستې ته وباله. دی کېنناست. د الماری هنداري ته يې ګډ وډ وېښتان سم کړ.

جاوېد اقبال موسکی و. د ممپلي په شان وړه پزه يې لا شخه ښکارېدله. ويې ويل:

– آيا ستا کسانو د شازادګۍ د موندلو په هلکه کره شواهدو ته لاسرسي پيدا کړی؟

– نه، اغه څه لتوګان دي. زه وايمه زه.

– اوصولن په اټکل اغه وخت د تاييد ټاپه لګېږي چې د شواهدو ملاتړ ورسره وي.

– داح. د اغې لټول يې پرېښي کنه. زه وايم تيار په لاس کې دی. رابه يې ولو. شازادګۍ او خزانه به ترلاسه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باندې څخه د چا په زوره خندا راغله. جاوېد اقبال له کړکۍ څخه د ماڼۍ حويلۍ ته وکتل. دوو تنو مقدسپالو په چمن کې غېږه نيوله. نور ترې راتاو وو. دی هم موسکی شو. مخ يې بېرته راوګرځاوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– متاسفانه په اټکلونو تکيه د مالي منابعو د ضايع سبب کېږي! سالم عقل وايي چې نغدې ګټې ته اولويت ورکول په اکثرو مواردو کې مثبته پايله لري. په ذکر شوې قضيه کې ډمزموږ د اهدافو د پلې کولو ښه وسيله ده. که په مناسبه طريقه يې مديريت وشي په ټول هېواد کې به د نايانو بشري قوه زموږ په خدمت کې وي.

د قمر اقبال څېره تروه شوه:

– ولې سم نه وايې چې اټکل مه کوه. ډمزموږ دپاره جنګېږي.

وروريې له خندا شين شو:

– پښتنو ته په جدي قواره سربېره د هوښيارۍ بله لويه نښه د شخص په وينا کې د پېچلي متن اورېدل دي. په دغه تمرين د وخت لګول په مناسب ځای کې پانګونه ده.

– مړه ماسره خو سم غږېږه! زړه دې راخوړين که.

– د لېوني خوله هم د غږېدو جوګه ده. په دې اساس د عاقل او کم عقل ترمنځ فرق د مسايلو د څرګندولو په بڼه کې دی.

قمراقبال ژوره سا واخېستله. سترګې يې چت ته کړې:

– وه خدايه! په لالا مې څه شوي؟

جاويد اقبال موسکی و. ده سترګې وروا ړولې:

– ښه ځه، زه به ثابته کم چې شازادګۍ يې په رښتيا موندلې. بيا نو ستا وروري څه شوه؟

– د سياسي ماحول مسلطه فضا ددې ايجاب کوي چې د خپلوۍ تر مجازي اړيکو ملي ګټو ته ترجيح ورکړه شي.

قمر اقبال تندي ته تس ورکړ. په تېښته ووت. جاوېد اقبال يې تر شا کړس کړس وخندل.

ميوند تر تمرين وروسته په خوړ کې مخ او لاس ومينځه. دسترخان ته کېناست. نا آرامه و. هر ملګري ته بېل بېل ځير کېده. تر پاڼو تېرېدونکي لمر يې تندی وسوزاوه. څنګ ته شو. چورت يې واهه چې خبرې له څه شي پيل کړي؟ شاوخوا يې وکتل. نورې ډلې بېلې بېلې په دسترخانونو راتاوې وې. له ډوډۍ يې خوند اخېست. ده له وريجو مړۍ جوړه کړه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منې په امروتین کې داسې پلو پخېږي چې ګوتې به ورسره وچیچې.

ټولو کړې ورو کتلې. د وچ هډوړ سلطان تو تکه له مړي، ټېرولو سره ښکته پورته لاړه. غږ یې کړ:

- خیر دې وي. خوګ ام خدای پیدا کړی. یو صفت خو به لري کنه.

ملګرو یې هررر و خندل. میوند غوښتل د شیخ کلام او امروتین تر منځ اړیکو ته راشي. ویې ویل:

- منې چې اغه اینسانان دي. خوګ ورته مه وایه!

رازق په نري آواز ملګرو ته کړ:

- رښتیا وایي ورور. خوګان خو دونه مردار مخي نه وي.

بیا د ټولو خندا شوه. هر یو همداسې عکس العمل وښود. یوازې د شناوي ږیرې کبیر غلی و. میوند غږ کړ:

- ته پکې څه وایي کبیر لالا؟

هغه د لاس مړي، بېرته کېښودله، پاڅېد:

- څه ورک یې که! د خبیثانو صفت زما ایشتیا په لغته ووهله.

- ته صبر صبر! کېنه! سرونه وړاندې کئ! منې کار مې دی.

هغوئ یې په مقصد پوه نه شول. زړه نازړه یې غوږ کېښود. ده په ټیټ غږ وپوښتل:

- ما ویلې که دا مخالفین د مقدسپالو سره یو لاس وي بیا څه کوئ؟

ټول شاته شول. چاغ رازق غږ کړ:

- دې وختو کې بې سُره غږېږې ورور.

میوند ټینګار وکړ:

- مثال وایم. ښه که امداسې وي بیا؟

مسلم پاچا کټ کټ وخندل:

- بیا خو به موږ د مار په سوړه کې د مار نه پټ یو.

ټولو هررر وهل. سلطان په ملنډو وویل:

- خیر دې وي، بیا نو اول امدوئ ختموو. د دوئ د پلار کپری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نري سپينکي ځوان پخ وهل. ميوند سر جگ کړ چې څوک خو يې نه اوري. وپسېد :

– منې چې کيسه بوينه شوه. دوئ او مقدسپال د سيکې دوه مخه دي. غواړي غنمين ستوری د امروتين حصه کي.

ټولو ملګرو يې سرونه وښنډل. باور يې نه کاوه. نري سپينکي هلک سترګې غټې کړې:

– چې نه مرې لا به يې واورې.

د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– منې چې په دغو ګوناکارو سترګو مې وليدل. زه ناخبره ورغلم. شيخ په کمپيوټر کې امدغسې ليکل.

هغه له جېبه د وسلو د صندق لېبل راوويست:

– دا د مرميو صوندقان امغه دي چې مقدسپالو ته راتلل. او تاسې کله ليدلي چې دولت په دې ځای بمبار وکي؟

ميوند په چورت کې ډوبو ملګرو ته کتل. د هغوئ عکس العمل يې څېړه. کبير سر ته ټکان ورکړ:

– نالت په شيطان! زه ام شکي ومه چې ولې مو په امروتينيانو حملې ته نه پرېدي؟

د ميوند په زړه لړه هوسايي راغله. ځه يو تن خو ورسره ومنله. رازق وپسېد :

– بيا خو نو موږ بايد د خولو نه لوډسپيکر جوړ کو ورور. چې خلک خبر شي.

د ميوند زړه بېخي ولګېد. اوس يې چورت واهه چې پس له دې څه وکړي. غټ سری ځوان په رازق برګ شو :

– ځان خپله د بلا خولې ته ورکوو؟ سلطان سم وايي. ختم به يې کو. بيا به امدې ځای نه سم جنګ وکو.

نري سپينکي بيا سترګې غټې کړې:

– او هو. ښکر دې ورسره برابر دی؟ اغوئ په زرګونو دي.

کلسري ځوان نورو ډلو ته وکتل. هغوئ ټوکې کولې. خندل يې. دی وپسېد :

– دا نه کوو، اغه نه کوو، نو څه کوو؟

د ميوند شنې سترګې د دسترخان په يو ټکي کې نښتې وې. په زړه کې يې ګرځېدل چې کاش په ښار کې پاتې وای.

اوس به يې د شاهزادګۍ د شرط پوره کولو ته يوه لاره پيدا کړې وه. سر يې جګ کړ. تېره زنه يې وخوځېدله:

– کېدای شي موږ د آزادي پالو په نامه ځان ته ډله جوړه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ته یې نظر بنه وبرېښېد. ماسخوتن یې د ورکړل شوې نقشې خلاف د امروتینیانو په قطعې حمله وکړه. خو هغوئ ته ونه رسېدل. مقدسپالو یې مخه ونیوله. یو ساعت وروسته بېرته سمڅو ته ستانه شول.

په ماښې کې د دواړو څارګرو مخونه له قهره پړسېدلي وو. جاوېد اقبال ته یې د همدې حملې په اړه معلومات ورکول. کله چې هغوئ ووتل قمر اقبال غابنونه چیچل. د جګې پزې څوکه یې وګروله. خپل ورور ته یې تېره وکتل:

– ما درته نه ویلې؟

جاوېد اقبال په مخ لاس کش کړ. د ممپلي په شان وړه پزه یې چنګه شوه. پېړې شونډې یې ورپېدلې:

– موږ تر اوسه د خوندي چاپېریال له مزایاوو برخمن یو. که مقدسپال له ژوند سره مقاطعه کوي، که مخالفین، دواړه غنمینیان دي. ددوئ ترمنځ د کړکېچ د امپیر لوړېدل د داخلي خصومتونو د ګراف د لوړېدو سره مستقیمن متناسب دي. چې په وروستي تحلیل کې زموږ هدف ته د رسېدو لپاره بنه زمینه برابروي.

قمر اقبال مخ په ناخوښۍ واړاوه. ویې ویل:

– اوس خو ددې مزایاوو برخمن یې. خو بل ځل یې لاس د امروتینیانو ګرېوان ته ام‌رسي.

– زه ستاسو د فکر له دغې زاویې سره مخالف...

د قمر اقبال زغم ختم شو. پر مشر ورور یې برګ وهل:

– بس که نو! دا مه هېروه چې مقدسپال زما په نوښت کامیابه شوي دي.

ورور یې وخندل چې ګواکې باتې ولي. ده ته لا قهر ورغی:

– حي حي حي دې پرېده! تا ته موفته په لاس درغلې ده. د اصلي موضوع نه خبر نه یې. زه چې د خزانې نه خبر شوم، د پلار مخ ته مې د اغې د ترلاسه کولو پلان کېښود. په پلان کې له مقدسپالو سره د کومک زیاتول ام شامل وو.

ورور یې په منګولو په غوږ پراته وېښتان شاته واړول. برګ شو:

– په قبله ګاه صاحب باندې د عقل له دایرې وتلي تورونه تپل د خپلې کم عقلۍ ثبوت وړاندې کول دي.

– ته غوږ کېده فلسفي! پلار و منله. بیا زه د پلان مطابق دلته راغلم. چې ناریالین ته د کمال شاه د تېښتې مخه ونیسمه. چې خزانه په اسانه واخلمه. پلار چې تا ته اسناد درکول اساسي پلان په شنه دوسیه کې و. اغه ما جوړ کړی. وګوره! د هرې پاڼې په پای کې قاف او الف لیکل شوي. قمر، اقبال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوید اقبال د مېز له جعبې دوسیه راواخېستله. په غټو غټو یې کتل. سر یې وخوځاوه:

– امدا اوس شیخ ته وایمه چې میوند ونیسي.

– دادی وینې یارو؟ چې وغواړې سمې خبرې ام کولی شې. ماته یې راتسلیم که. زه د اغه په مذب ښه پوهېږمه.

شیخ کلام له ځوانې نجلۍ سره نیم بربنډ پر تخت پروت و. ټلیفون یې د پیغام خبر ورکړ. دواړه نېغ کېناستل. په پیغام کې تش شمېره وه. دواړه بلې کوټې ته لاړل. په دېوال کې پټ خړرنګی لپټاپ یې وکوت. د امروتین په ژبه لیکنه یې ولوستله. شیخ کلام نجلۍ ته په کوناټو سپېره ورکړه. په پښتو یې وویل:

– ای زما نیکاح شوې کډې! ځه سمله! د تشویش خبره نده.

نجلۍ په ناز ماته راماته شوه:

– سمه ده زما ګرانه نیکاح شوی خاونده!

دواړو یخ وهل. شیخ کلام جامې واغوستلې. تېز ووت. د میوند سمڅې ته یې وکتل. له لېرې تور غار ښکارېده. زنګ یې وواهه. په بلې سمڅې کې د اوږدې ږیرې قوماندان ویښ شو. له خپلې ډلې سره دده څنګ ته راغی. شیخ وویل:

– ای د الله د دین ساتونکو! میوند د امروتیني کفارو جاسوس دی. ویې نیسئ! څوک چې پې درېږي ویې وژنئ!

قوماندان او ملګري یې دومره وپارېدل چې صبر یې نه کېده. په تیارسۍ حالت کې هم ښورېدل. د هریو په سترګو کې د میوند د وژلو تلوسه له ورایه ښکارېدله. قوماندان تر ټولو مخکې د سمڅې خولې ته ورسېد. دننه تیاره وه. دوئ څراغونه ونه لګول. یودم یې هجوم وروړ. پښې یې په تارونو کې بندې شوې. بمونه وچوېدل. میوند له ځنګله څخه لمبې ته وکتل. خپلو کسانو ته یې کړ:

– زموږ تلک کار وکه. ځئ نو تیت شئ! څوک چې مخکې ورسېد، املته ودرېږئ!

د سهار آذان وشو. میوند د پېریانو کوڅې ته ننوت. اته تنه ملګري یې منتظر وو. ده د مارکېټ د تاکاوۍ دروازه خلاصه پرېښوده. دننه د نم بوی و. ورو ورو ټول راغلل. میوند ساعت ته وکتل. د سهار پینځه بجې وې. ویې ویل:

– منې امدا ځای ښه دی. د ورځې به خوب کوو. د شپې حملې. اوس سملئ!

ماښام میوند په کوټو کې ګرځېد چې وګوري څه لري. تورکي مسلم‌پاچا د شپې ډوډۍ تیاروله. میوند رازق ته کړ:

– ته په دوربین کې وګوره! زه وځم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازق سترګه له چته ځوړند نل ته برابره کړه. کوڅه تشه وه. میوند ووت. د احتیاط لپاره یې له مغازې څخه نوی سیمکارت واخیست. سرتاجه او شپوګل یې له خپل راتګه خبر کړل. سرتاجې بادام ته ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ته سبا باغ ته ډوډۍ یوسه! زه به میوند ورور وګورمه.

د بادام اوریده ږیره وخوځېدله:

– اخله نو. اغه خطرناک ځای ته خپله ځې؟

– نه نه، تا نه پرېږدمه.

– ولې؟

– بس نو.

سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. بادام سر وڅنډه. ټلیفون ته یې خوله نژدې کړه:

– ستا خوښه! زما په ښځه پام کوه! اغه په ما د ځانه ګرانه ده. زه خپل امانت سلامت غواړمه.

د هغې سترګې له موسکا سره ډکې شوې. سبا بادام د خوړو له کڅوړې سره شیشکباغ ته ورسېد. کمال شاه په دوربین کې کتل، چې تعقیب شوی نه وي. شاهزادګۍ مطالعه بنده کړه. کتاب یې په کوچ پرېښود. ویې پوښتل:

– سرتاجه رانغله؟

بادام کڅوړه د پخلنځي په مېز کېښوده. د سالون له دروازې یې وویل:

– میوند د مخالفینو نه راتښتېدلی. اوس د لوی مارکېټ تاکاوۍ کې دی. اغه الته لاړه.

کمال شاه له پلن او دروند ځان سره سره چټک پاڅېد. برګ شو:

– اغه ځای ورته چا ښودلی؟

بادام خوله ویته کړه. کمال شاه تروه تندېه شاهزادګۍ ته واړوله. هغه چورتي ولاړه وه. ویې پوښتل:

– وروره! کوم مشکل خو پېښ شوی ندی؟

بادم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. احمدزۍ ملکې پیکي ته څنډ ورکړ. پر سپین تندي یې هم د زنې غوندې شین خال څرګند شو. په کوچ کې تاوه شوه. بارکزۍ ملکې ته یې سترګې واړولې:

– ستا شازاده زوم خو سمه مشاده ده. موږ ته الوتکه کله سمڅو کې لټوي کله تاکاوۍ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ملکو ورسره هررر وهل. بارکزۍ ملکې غومبرور مخ خپلو طرفدارانو ته واړاوه:

– دا ځینې خولې لکه د تشناب سوړې، همېشه تې بوی ځي.

یو دم درې ملکې یوې خواته شوې درې بلې خواته. ګوزارونه یې پیل کړل. کمال شاه په منځ کې چیغې وهلې:

– غلې شئ! اصل کې د دغه الک نه وشرمېږئ!

د ملکو ټیکري په پښو کې تاوېدل. شاهزادګۍ د مور ساتنه کوله. خو زور یې نه رسېد. بادام لاس نه کاوه. پوهېده چې په هر حالت کې پردیو ښځو ته لاس وروړل د چا ناموس ته بد کتل دي. کمال شاه امر وکړ:

– څه ته ګورې مړتا؟ کومک وکه!

اوس نو هغه هم ورګډ شو. یوه ملکه یې کشه کړه. نرۍ ټوکر وشکېده. د ملا خرۍ خرۍ غوښې یې راووتلې. هغې د کوچونو شاته ځان پټ کړ. بادام بله او بڼو راکاږله. هغه په شا ولوېدله. کنځلې یې وکړې. په پای کې ښځې غلې شوې. د کمال شاه مخ شکېدلی و. سا یې سوزېدله. پر کوچ کېناست. ویې ویل:

– اصل کې ښځې لکه د ډاکټر ګولۍ، که دې یوه وخوړه جوړېږې، که دې ډېرې وخوړې بتربېږې.

شینخالې احمدزۍ ملکې غبرکړ:

– په تا یوه ښځه ام دوه خوراکه ایضافه ده.

ملکو کټ کټ وخندل. د بادام له خولې بې واکه ووتل:

– اخله نو.

هاخوا میوند له سلطان او مسلم پاچا سره د مارکېټ د دویم منزل د سپورتي سامان په ځانګه کې منتظر وو. خوشې خوشې یې کله د فوټبال توپ رااخیست، کله د کرېکېټ بیټ. شا یې پلورونکي ته اړولې وه چې ویې نه پېژني. سرتاجه او شبوه ګل ورسېدل. میوند ورته د مخالفینو کیسه وکړه. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. وپسېدله:

– شوکر. که اغه تصادف نه وای مو ږ به ټول عمر فکر کاوه چې مخالفین سم خلک دي.

میوند سر وښوراوه. ویې پوښتل:

– شازادګۍ څنګه ده؟

– ټوله ورځ تا ته دوعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې يو ځل مې ليدلې وه.

سلطان يې په خبرو کې ودانګل:

– خير دې وي، ته دې يارانې پرېده! اوس د وطن ازادي موهمه ده.

دوه کسه راغلل. د کرېکېټ بيټونه يې کتل. ميوند شا کړه. کرمچې يې ملګرو ته وښودلې:

– منې زما دا خوښې دي. سپکې دي. واليبال پې ښه کېږي. څو جوړې په کارې دي؟ شل جوړې...

دوو تنو بيټ واخېست. د پلورنکي څنګ ته لاړل. ميوند بېرته ملګرو ته تاو شو. وپسېد:

– منې ما د ازادي لاره ام د شازادګۍ سره د واده دپاره نيولې.

ملګري يې اندېښمن وو چې دده له لاسه به پټنځۍ رسوا شي. سرتاجې وويل:

– وروره! موږ ام امدا وايو. واده به د وطن د آزادۍ نه پس وکې.

ميوند د اعتراض په توګه په سرمو کې وپشېد. خپلو دوو ملګرو ته يې لاس ونيو:

– په موږ شپږ ويشتو کسو وطن آزادوئ؟ کېنئ نو!

– موږ دوه نه ايسابوئ؟ خداى شته نور به راولو. ډېر به شي. که شازادګۍ ناريالين ته ولېږو...

ميوند برګ شو:

– اغه ايچېرته نه ځي! ما خپل سر د څه دپاره په لاس کې نيولی؟

شېوه ګل د سرتاجې په غوږ کې وپسېد:

– د سترملا صيب د خولې ورته وو ايه!

سرتاجه اول پوه نه شوه. وروسته يې مخ ميوند ته کړ:

– خداى شته دا زه نه وايم. پلار ته مې کيسه وکړه. اغه ويل شازادګۍ دې ام ناريالين ته ولېږي. ما ويل اغه کس شرط د واده دپاره قبول کړی. پلار مې ويلې اوس دې واده نه کوي. دا يې په خير ده.

ميوند بيا سر وځنډه. مسلم پاچا تېرې وکتلې:

– ته د سترملاصيب خبره نه منې؟ توبه توبه! د خداى په عذاب به مو اخته کې ګوره.

دواړه ملګري يې داسې پشېدل لکه اوس چې به يې وخوري. ميوند وډار شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما يې کله خبره نده منلې؟ وايم زه به اغوئ ونشم لېږلی. نو واده به ام نه کوم؟ دا خو...

شېوه ګل يې خبره پرې کړه:

– وبه شي خانه.

د ټولو سترګې ورواوښتلې. هغه غبرګه کړه:

– الوتکه به وتښتومه. خپل بچي به ام بوځمه. که وشوه زه به پټ بېرته راشمه.

دا ځل ميوند برګ شو:

– دا دونه وخت په ما مېچنې وګرځېدلې. او ته غلی لکه خښه تېره.

– نه کنه. ايله مې مشرانو سره انډيوالي اچولې. ای خانه! د جومې ماښام ښه دی. اغوئ په کور وي.

پلورونکي غبرګ کړ:

– ای وروره! که څه شی اخلئ واخلئ، که نه ځئ! دا د مجلس ځای ندی.

سبا سرتاجې کمال شاه د تګ له پلان څخه خبر کړ. ملکو د خوښۍ ټوپونه ووهل. شاهزادګۍ خيالونو په مخه کړه. په سختۍ يې خوشحالي پټوله. سرتاجه يې کوټې ته بوتله. دواړه په تخت کېناستلې. شاهزادګۍ پزه جګه ونيوله:

– ميوند خو خراب شوی ندی؟

– نه. التـه يې ښه ډوډۍ ورکوله.

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. سرتاجې ته يې د شيانو لېست ورکړ چې له بازاره يې راوړي. هغې وپوښتل:

– دا د څه دپاره؟

– چې پلار او مور مې لاړ شي موږ واده کوو.

– اغوئ به پکې نه وي؟ خدای شته سم کار ندی.

– هيله کوم. ته مداخله مکوه! ماته يې روغ صورت موهم دي. واده کې دې نه وي کنه.

د جمعې په ماښام ميوند او سرتاجه شيشکباغ ته ننوتل. شاهزادګۍ د سالون په منځ کې لکه بُت ولاړه وه. نظر يې په ميوند کې نښتی و. له ډېرې خوشحالۍ يې سترې مشي هېره شوه. مګر دده د زړه مراندې سستې وې. د بې وسۍ احساس يې کاوه. سرتاجې وښوروه. ميوند بيدار شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! اوس الوتکه راځي. پینځو دیقو کې بېرته الوځي.

کمال شاه ترملکو مخکې باغ ته ووت. میوند د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. د څټ په زخم یې وسولاوه. په شنو سترګو یې روغبړ وکړ. شاهزادګۍ د کوټې دروازه پرانیسته. دېوالونه او چت په ګلانو رنګین وو. پر تخت د نقره یي لیکو سپینه سرتختي پرته وه. په منځ کې یې دوه تک سره زړونه ښکارېدل. د پاسه د ګلابي ګلانو سپینې جالۍ څپره وهلې وه. میوند وپوښتل:

– دا چا؟

– ما خپله ګنډلي.

ده برند برند کتل. د ویلو یې څه نه لرل. شاهزادګۍ تکه سره شوه. سترګې یې ښکته واچولې. وپسېدله:

– زه ام په خپله وعده ولاړه یمه.

د میوند ستونی تنګ او تڼېر کېکاږل شو. ټلېفون ته یې زنګ راغی. د پیلوټ غږو:

– دا دی در رسېږم خانه!

میوند او شاهزادګۍ باغ ته منډه واخېستله. وړه الوتکه پر لنډ پوخ سرک کېناسته. نیمه د شېوه ګل په پینځه لسو بچیانو او دریو ښځو ډکه وه. په کمال شاه پسې ملکې هم وختلې. شاهزادګۍ ورسره له دروازې څخه خدای پاماني وکړه. کمال شاه له قهره په چوکۍ کې سور او شین شو. چیغه کړه چې وخېږه. هغې په موسکا رد کړه. سرتاجه میوند ته په غوږ کې وبنګېدله. دی د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سترګې یې ځمکې ته واړولې. ویې ویل:

– ته ام ورسره ځې!

هغې اول سرتاجې ته تروې وکتلې. وروسته یې سترګې میوند ته واړولې:

– زه نه ځمه. اغې درته څه وویل؟

– اغه څه کوې؟ منې تاته دلته خطر دی.

شاهزادګۍ په شا لاړه:

– څه پروا کوي؟ تاته چې دی؟

د میوند په سترګو کې نم وځلېد. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کلکېږه مه! بله لاره نشته.

له متې يې ونيوله. هغې شاته زورونه وهل. تاکاوۍ ته يې سترګې اړولې وې:

– وه زما کوټه. زما زيامت.

سرتاجې يې بله متبه کلکه کړه. په زوره يې وخېږوله. د ميوند او ښکې وڅڅېدلې.

■■■■■

کمال شاه د الوتکې له کړکۍ لاندې کتل. د ښار په څېره کې ډار او غريبي له ورايه ښکارېدله. په زياتره کورونو کې تياره وه. که جبري نه وای د کور د مخ څراغ يې هم نه لګاوه. سر له ماښامه کوڅې تشې وې. خلکو د چکر تنده د کورونو له بامونو څخه په سيل ماتوله. يو نيم دولتي موټر په سرک تېرېده. هغه بارکزۍ ملکې ته مخ کړ:

– اصل کې دغو کمقلانو امدا غوښتل. اوس وخورئ! خدای مو ددې نه ام بدتر که!

هغې سوړ اسويلی وکړ. الوتکه په مړو څراغونو د ودانيو له پاسه روانه وه. خلکو په بامونو کې سرونه ټيټول. کمال شاه غږ کړ:

– الکه! ارتفاع ونيسه! د برق له خادې سره ونه لګېږو.

شېوه ګل په دقت مخامخ کتل. ويې ويل:

– بيا مې رادارويني.

کړس شو. د جګ کور په سر يې د تلوېزيون انتن ووهه. کمال شاه په قهر وبنګېد. شېبه پس له ښاره ووتل. کورونه په فاصلو کې مخې ته راتلل. الوتکه د ناريالين ستوري په لور سيخه شوه. ټولو د هوسايۍ سا واخېستله. شېوه ګل تنۍ ووهله. په سالون کې رڼا شوه. کمال شاه غږ کړ:

– لور مې څه شوه لور مې؟

ټول حيران شول. بارکزۍ ملکې په چيغو پيل وکړ:

– اله لورمې غورځېدلې ده. وه خدايه مړه شوه!...

شېوه ګل وويل:

– نه نه، ما دروازې بندې کړې بيا والوتمه. تشناب کې به وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارکزۍ ملکې او د شپوه ګل تورکۍ ښځې ټول کونجونه ولټول. هغه نه وه. کمال شاه د بېرته ګرځېدو امر وکړ. نابېره د پروژکتور رڼا د دوئ سترګې وبرېښولې. د ملکو چیغې وختلې. د شپوه ګل سورمخې ښځې غږ کړ:

– وه مورې ې ې!!!

د دوئ هرې خواته جېټ الوتکې روانې وې. شپوه ګل خپلو ښځو ته کړ:

– تاسې چیغې پرېدئ! د بچو د چوکۍ پټې کلکې کئ!

په یوې جیټ الوتکې کې قمر اقبال و. شپوه ګل یې تسلیمېدو ته باله. د جزا د نه ورکولو ژمنه یې کوله. خو ځواب یې وانهورېد. څنګ ته یې د مقدسپالو چاغ جنرال وویل:

– خدای دې وبښه! څه ته ګورې؟ ډزتې جیګ که!

قمر اقبال سترګې تېرې کړې:

– تا نه به ډز جیګ کم. الته شازادګۍ ده.

شپوه ګل لیدل چې یوازې لاندې خوا تشه ده. څراغونه یې مړه کړل. ویې ویل:

– دلته ځنګل دی. ما پکې ښکار کړی. توکل په خدای! ځانونه کلک کئ!

الوتکه یودم د ونو تر سرونو پورې ټیټه شوه. د ښځو او ماشومانو چیغې وختلې. شپوه ګل مخامخ چنارونه ولیدل. بیا یې ناڅاپه ارتفاع کمه کړه. د ونو لاندې روان شو. شاتنۍ الوتکه په چنار کې ولګېدله. له چاودنې سره سپینه رڼا شوه. نور ملګري یې په ونو واوښتل. قمر اقبال د ټکر ځای ته راوګرځېد. د الوتکې له ټوټو او له ونې لمبې ختلې. د پروژکتور رڼا یې وګرځوله. د شپوه ګل الوتکه نه وه. ټولو ته یې امر وکړ چې تیت شي. شپوه ګل د خوړ د پاسه پټ روان و. یو مهال مخامخ جیټ پیدا شوه. دی ژر د څنګ په ونو ننوت. شاخونه یې ووهل. الوتکه کږه وږه شوه. په ځمکه وښوېېدله. پوزه یې له خاورینې پښتې سره ولګید. کږه پرېوتله. جیټ تېره شوه. ماشومانو ژړل. شپوه ګل دوه ډک بیکونه په اوږو کړل. تور ځنګله ته ووت. نوره ډله ورپسې وه. په فضا کې د جیټانو وحشتناک غږونه تاوېدل.

قمر اقبال ایله سبا غرمه د شپوه ګل الوتکه وموندله. هېڅوک پکې نه و. ویې ویل:

– بل ډول نه کېږي. ځنګل به له یو سره کونج په کونج ولټوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېوه ګل په ځنګله کې روان و. په لاس کې يې څلور غټې مرغاوۍ ځړېدلې. لنډ او تنګ خوړ ته ورسېد. د چينې دپاسه د غټو ګټونو ترمنځ تنګې لارې ته يې ځان برابر کړ. ښه وړاندې لاړ. په رڼې پلاستيکي پردې طبيعي کوډلې ته ننوت. غشي، لينده او مرغاوۍ يې په ښويه تيږه کېښودلې. په کوډله کې له پخوا څخه ښکاريانو ټول سوري کانکرېټ کړي او دېوالونه سپين کړي وو. دده واړه بچيان د لرګيو په وړو چوکيو اوښتل را اوښتل. خندا يې کوله. غټانو په کونج کې ګرده کرښه اېستلې وه. وړې تيږې يې په ګوتو ويشتلې. چې له کرښې يې وباسي. تورکۍ ښځې يې له فلزي نغري څخه سور دېګ واخېست. ماشومانو ته يې نارې کړې چې ډوډۍ وخورئ. په يوه شېبه کې د دېګ بېخ تک سپين واوښت. پاچا له شپږ واړه ملکو سره پر وچ لرګين تخت ناست و. په غټو غټو يې کتل. وبنګېد:

- اصل کې دا اينسانان دي که ځناور؟

د ټولو ماشومانو سترګې ور واوښتلې. د احمدزۍ ملکې د شين خال زنه وخوځېدله:

- که سبا وږي شي او خواړه نه وي؟ وه خدايه ومو ساتې!

هغه له ډاره ولړزېدله. د پيلوټ په مېرمنو ښه ونه لګېدله. مېړه ته يې وکتل. هغه لکه بېخي چې اورېدلې نه وي. په بيکونو کې يې لاس واهه. فلزي ډبې يې اړولې را اړولې. ويې ويل:

- دوه ورځې نور ام کنسروا لرو.

د بارکزۍ ملکې غومبرور مخ تک سور واوښت. غږ يې کړ:

- دوه ورځو نه مخکې د وتلو لاره وګوره! وه خدايه! لور ته مې خير کې!

شېوه ګل سر وښوراوه:

- زه پوهېږم. تاسې ته سخته ده. زما بچي ام د پولادو نه ندي جوړ.

ملکې سترګې برګې کړې:

- ستا دلايل زده دي که کار ام کولی شې؟

د شېوه ګل سورکۍ ښځه وبنګېدله «اوس خو دې پاچايي نده» شينخالې احمدزۍ ملکې واورېدل. غږ يې کړ:

- الماس په هرځای کې الماس وي.

شېوه ګل سوړ اسويلې وکړ. په چوکۍ ډوله تيږې کېناست. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ځای ښه دی. اغه دی عسکر تېر شول، ویې نه لېدلو. چې اغوئ د ځنګله نه لاړل، بیا وځو.

ماشومانو ښغ ښغ کتل. احمدزی ملکه وبنګېدله:

– څو چې عسکر د ځنګله نه ځي موږ به د دوئ په خېټو کې یو.

کمال شاه غبږ کړ:

– غلې شه ورکه شه! خپله ورته چل ښیې.

دوه ورځې نورې هم تېرې شوې. په ځنګله کې شرپ شرپ و. د عسکرانو اوږده لیکه د بوټو له منځه د لوی ډنډ غاړې ته ووتله. مرغاوی والوتلې. شېوه ګل تر بوټو لاندې ځان غلی کړ. د مقدسپالو چاغ جنرال نور حوصله له لاسه ورکړې وه. قمر اقبال ته یې کړ:

– عالي قدره! خدای دې وبښه! اغوئ د سپین ساحل ښار ته اوښتي دي. عسکر به دلته ګرځي. موږ به الته لاړ شو.

قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. کږې یې وکتلې:

– اغوئ تا غوندې په شا درانده دي. په غره کله ختلی شي؟ څه خیر. ته یې دلته لټوه! زه الته ځمه.

هغه روان شو. جنرال غاښونه جینګ کړل. په سږمو کې وبنګېد. قمراقبال شاته وکتل. جنرال ژر ځان نورمال کړ. کله چې قمراقبال له سترګو پناه شو، دی په تیږه کېناست. ببرږیري افسر ته یې کړ:

– څه لکه بلدي سپی رانه تاوېږې؟ وګرځه! شاوخوا وګوره!

پینځه ورځې پس د شېوه ګل په اوږدې شوې ږیرې د باران اوبه روانې وې. له یو غبږ سابو سره په کوډله ننوت. کمال شاه او ملکې پر تخت بې حاله پرتې وې. ماشومانو د میندو په غېږ کې ژړل. دده تورکی ښځې وپوښتل:

– وی خدایه! دادې بیا ولې راوړل؟

– څنګه وکمه؟ د ښکار په ځای کې عسکر دي؟ او مېوې نشته. ونیسه په اوبو کې یې وایشوه!

– څه ګټه؟ د ټولو پې کانګې راځي. درې ورځې یې خوړلي دي.

– څه پروا لري؟ وچه ډوډی سروکال خورو. کانګې خو مو نه راځي.

نابېره عسکر په کوډله ننوتل. چیغې یې کړې «ونه خوځېږئ! لاسونه پورته کئ!» ببرږیري افسر په مخابره کې چاغ جنرال خبر کړ. شېبه پس هغه راورسېد. کمال شاه یې له غومبري کش کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چېرته تښتې پاچاګله؟

ماښومان له ډاره د میندو په غېږ کې ننوتي وو. جنرال سترګې په کوډله کې وګرځولې. د ملکو مخونه تک زېړ او ښتې وو. غلې غلې سونګېدلې. دده څېره تروه شوه. شېبه ګل یې له ګرېوانه ونیو:

– شازادګۍ چېرته ده شازادګۍ؟

– نه پوهېږم. اغه موږ سره رانغله.

جنرال چورتي شو. د مقدسپالو بېربېري افسر وویل:

– زه به په عالي قدر شازاده زېرى وکم، هه؟

جنرال هغه له لاسه ونیو. کونج ته یې کش کړ. په غوږ کې یې وپسېد:

– دوئ چېرته پټ که! په قمر اقبال به یې خرڅ کو.

افسر له تعجب سره موسکی شو. سترګه یې ووهله.

شاهزادګۍ په ښار کې د څلورم منزل کړکۍ ته ودرېده. په دوربین کې یې وکتل. لاندې سپین موټر له پارکېنګ څخه سرک ته ووت. په پلې لار کې اکثرو ځوانانو د مقدسپالو تورې جامې اچولې وې. دا وبنګېدله «ټول سړي د وخت سره پوستکی بدلوي» دوربین یې د سرک هاخوا د دېوال په غېږه کې لوېې ساحې ته برابر کړ. په ټولو چمنونو کې نلونو د فوارې په شان اوبه شیندلې. دوو باغوانانو د ګلانو په پټیو کې خېشاوه کوله. ډله ډله خلک سپینې لس منزله ودانۍ ته تلل راتلل. په سر کې پر شنې ګمبدۍ لیکل شوي وو «د ستر ملا دفتر» شاهزادګۍ دوربین احاطوي دېوال ته څېرمه شیرچایي کور ته واړاوه. څلور منزله یې لرل. په انګړ کې یې ماشومانو ټال خوړ، ښوینده کې یې کوله، په لرګینو الوتکو سپرېدل. دوو نوکرو یې پالنه کوله. څنګ ته د سپینې یو منزله ودانۍ په حویلۍ کې سرتاجه وه. نوکرې ته یې له تناب څخه دځینو جامو د ټولولو ویل. شاهزادګۍ دوربین د کړکۍ مخ ته کېښود. هنداري ته ودرېدله. طلایي وېښتان یې په ګوتو د غوږ شاته بند کړل. خپل تور ګرد کمیس او سپین پرتوګ یې له هرې خوا وڅېړه. د سرتاجې عکس یې له هنداري سره ونیو. اول یې ځان ته وکتل، بیا هغې ته. په بل لاس یې د میوند عکس راپورته کړ. ویې پوښتل:

– ښه ګرانه! په دې ملاګۍ کې مانه څه شی زیات دي؟ مرداري غوښې؟ آ؟

غاښونه یې وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستا غوښې دې ته ورکم، ددې تاته. پوه شوې؟ ويمه چې يو په بل ماړه شئ.

دروازه وټکېدله. هغې څادر په سر کړ. ورغله. پخې ښځې په پتنوس کې ډوډۍ راوړې وه. وپسېدله:

– الا سړی دې کله راځي؟ پوليس ګرځي. د هوټل خاوند وېرېږي. مجردې ښځې ته دلته ايجازه نشته کنه.

شاهزادګۍ پتنوس واخېست. پزه يې جګه ونيوله:

– رابه شي. ورور يې مريض دی.

– الا ته يې څنګه بو نه تلې؟

– زه ښه نه يمه.

ښځې سر وړاندې او غږ ټيټ کړ:

– د هوټل خاوند ويلې اسې نه چې خطرناکه ښځه وي. تا ښيي. وايي سوالګر ته به يې پيسې ورکړې وي چې ووايه زه يې مېړه يم. چې کوټه ونيسي. ما ويلې نه نه. مېړه يې بند پاتې دی. ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه.

شاهزادګۍ پيسې په لاس ورچوخې کړې. ويې ويل:

– خير يو سې!

دروازه يې وتړله. دخولې سازيې وواهه «ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه. چاغومبۍ، روې. ښه پوهېږي»

د تاکاوۍ په سالون کې د ميوند نيمو ملګرو په خپلو بيکونو کې وسلې او جامې کېښودلې. نيمو نورو ورسره مرسته کوله. په څېرو کې يې ناراحتي وه. ميوند له کوټې څخه راغی. ټولو ته يې يو يو کاغذ ورکړ. ويې ويل:

– ښه يې وګورئ!

خپله يوه شېبه غلی کوز او بر وګرځېد. ملګرو يې کاغذونه وکتل. ده وربانديې بيا غږ کړ:

– ما چې څه ليکلي روښانه دي؟

هغوئ سرونه وښورول. ده دوربين ته سترګه برابره کړه. په تنګه کوڅه کې تياره وه. ويې ويل:

– کراره کراري ده.

نيمو ملګرو يې بيکونه اوږو ته واچول. رازق يو دم ميوند ته غېږه ورکړه. دی حيران شو. هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مرګ او ژوند دی ورور. چې پاتې نشي. ما فیکر کوه چې زما بچیانو ته پیسې شیخ لېږلي. اغه ته وې. خیر ویسې! ستا ښه به ایځکله هېر نه کم.

– غلی خوار شې! موږ یو بل ته له سره تېر یو. پیسې څه شی دي؟

میوند حرکت وکړ. نور وروپسې شول. نیم ملګري یې ولاړ وو. ده مخ ور واړاوه:

– دوعا کوئ!

دوئ لکه پېریان ښویه ښویه له کوڅې ووتل. دوو ټکسیانو ته وختل. پینځه لس دقیقې پس رنګارنګو څراغونو ته نارسېده کېوتل. دوه دوه هوټل ته ننوتل. نیمه شپه د پینځم منزل له شاتنیو کړکیو رسۍ ځوړندې شوې. دوئ د پولیسو په برګو جامو کې د خاصې قطعې بام ته وښوېدل. په لاسونو کې یې چړې پړکېدلې. د ګوتو په څوکو د بام پهردار خانې ته ننوتل. د چا غږ جګ نه شو. وروسته په زینه کېوتل. میوند اشاره وکړه چې نیم د دهلېز برې او نیم کوزې خوا ته لاړ شئ. په کوټو کې دروند دربه هار و. رازق په دهلېز کې بلې کوټې ته تېرېده. شاته یې یو مقدسپال له برچې سره غلی غلی نژدې کېده. اخ شو. رازق شاته وکتل. میوند نیمژواندی مقدسپال غلی په ځمکه پرې اېست. رازق خوله لکه شپېلۍ کړه. سا یې د شمال له غږ سره وېستله. نیم ساعت پس بېرته د هوټل کړکیو ته وختل.

سبا یې په تاکاوۍ کې تلویزون کوت. ویاند ویل چې مخالفینو پر خاصې قطعې حمله کړې. دولت ورځېرمه هوټل او روغتون وتړل. لوی شمېر خلک بیا بې کاره شول. میوند مېز ته سوک ورکړ:

– د ګورګټې زامن. اوس چې په عسکري قطعو حمله کوو ام کمپنۍ تړي.

کبیر غږ کړ:

– دوئ ام اغه ځای کېکاږي چې درد کوي.

– منې دا ځل په مرکزي قرارګاه ورځو. چې دا مشر جنرال ته جزا ورکو.

دوه ورځې پس جنرال هم ووژل شو. خو بیا په تلوېزیون کې د کمپنیو د تړل کېدو خبر راغی. میوند سر وښنده:

– نه، بله لاره باید وسنجوو.

زخمي ملګري یې زګېروي کول. سلطان یې ملا په نوې لتې وتړله. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. چې بېګا غوندې ګوزارونه زیات کو، د پښو نه غورځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلوېزون کې يې ويل د ستورو شورا د غنمين د امنيتي وضعيت په هکله اندېښمنه ده. ميوند مخ ملګرو ته کړ:

- منې د ستورو شورا يو کار کولی شي.

ملګري يې پوه نه شول. ده ټليفون راواخېست. هاخوا اشرف موبايل سرتاجې ته ورکړ. ميوند وويل:

- د ښځو د بازار شاته ميدان دی. ټيک يوولس بجې التّه راشه!

په هوټل کې شاهزادګۍ په کوچ کې په ناستو ويده وه. شټ يې وهل. په منډه تشناب ته ننوتله. د لوند کميس له جيبه يې د ميوند عکس ووېست. پر ټټر يې وچ کړ. د هغه پر مخ يې ګوتې نرمې ووهلې. د بالښت لاندې يې کېښود. په دوربين کې يې وکتل. سرتاجه له دوو نوکرو سره ووتله. دې هم حجاب واغوست. د هغوئ موټر د ښځو د بازار مخ ته ودرېد. دا له رکشا کېوتله. د بازار په ټېلماټېل ورګډه شوه. زياتره ښځې د ساعت تېرۍ لپاره راتللې. د سرتاجې دوه نوکرې د بازار شاتنۍ دروازې ته ودرېدلې. خپله لوی ميدان ته ووتله. ډله ډله هلکانو کرکېټ او فوټبال کاوه. سرتاجه دختهو د زړو کورونو په اوږدو روانه وه. شاهزادګۍ هم ميدان ته راغله. سترګې يې وګرځولې. هغه يې وليدله چې ړنګ دېوال ته ودرېدله. بلې خواته ميوند و. شاهزادګۍ له لېرې راتاوه شوه. ميوند سرتاجې ته کړ:

- تاويلې نور کسان به راولو. کومه دې؟ امغه زړه په زړه ده.

- خدای شته په چا باور سخت دی.

- خلک زمونږ د جنګ په باب څه وايي؟

- خلک مختلف دي. نظريات يې ام مختلف. ستا ملګري ښه دي؟

- څلور زخميان ګوزاره کوي. د يو حالت ښه ندی. مرمۍ يې نس کې بنده ده.

- زه ډاکټر ته وايمه. نن شپه يې بوځئ!

شاهزادګۍ په داسې ځای کې ښکاره شوه چې دواړه يې ليدل. ميوند وويل:

- يوه خبره مې کوله... اوهو... اغه ښځه زمونږ پلو را روانه ده.

شاهزادګۍ تومانچه ووېستله. دوئ وتښتېدل. ډزې شوې. هلکانو لوبې پرېښودلې. سرتاجه په بازار ننوتله. هلته هم ښځو منډې وهلې. شاهزادګۍ په کوڅه کې په ميوند پسې وه. په تنګو لارو کې ترې ورک شو. بېرته راغله. د سرتاجې موټر هم تللی و. پوليس د تش بازار په دروازه ننوتل. شاهزادګۍ رکشا ته وختله. حرکت يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا غرمه سرتاجې دوو نوکرو ته په دروازه کې د درېدو وویل. خپله په میوند پسې د لېوني پیر زیارت ته ننوتله. د شنې چپنې ملنګ د ګلانو پتې ته د لښتي او به سیخولې. سرتاجې او میوند په خپل سیوري پښې اېښودلې. پر پخې لارې د مقبرې په لور روان وو. یوه کورنۍ له مقبرې راووتله. د دوئ تر څنګ تېره شوه. میوند د وسله والې ښځې په باب وپوښتل. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ویې ویل:

– خدای شته ایڅ مې سر کار نه کوي. چې مو بړنه څه غواړي؟ ای وروره! اغه زخمي څنګه شو؟

– خیر ویسې! د مرګه بچ دی.

– څه شوکر. ته دې خبره ولې په ټلېفون کې نه کوې؟

– منې دا اسې خبره نده. څوک یې وانه وري.

سرتاجه یې شنو سترګو ته ځیر شوه. د هغه تېره زنه وریېدله:

– ما ویل زموږ د کاره خو څه جوړ نشوه. که ستر ملا صیب د ستورو شورا ته اریضه وکي.

سرتاجه ودرېدله. غټې اوږدې سترګې یې تېرې شوې:

– ولې په تنګ شوې؟ او پلار مې د څه دپاره اریضه وکي؟

– ددې دپاره چې امروتین زموږ وطن اشغال کړی.

– خدای شته اغه له سیاسي مسایلو ځان لرې ساتي.

– نشي کېدی. له ټولنیز ژوند سره سیاست تړلی دی. بل دا یو ازې سیاسي مسله نده. بشري ام ده.

– سیاسي ده. او د ستورو شورا چې پوځي اشغال وي مداخله کوي. دلته خو کورنی جنګ دی.

– تاته خو مالومه ده. د پردې ترشا دواړه ډلې د امروتین عسکر دي.

– خو امروتینیان ندي. خدای شته زما دې سودا کړه. د ازادي پالو غورځنګ د منځه لاړ نشي.

– غورځنګ کومه دی؟ ټول سر او پښې دوه کسه دي. غورځنګ.

دباندې شاهزادګۍ راغله. د سرتاجې نوکرو خلک درولي وو. ددې مخې ته یې هم لاس ونیو:

– لږ صبر وکه خورکۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ له حجابه تومانچه راوویستله. ښځې په کریکو وتښتېدلې. ولاړ خلک هم له زیارت کولو تېر شول. دننه میوند او سرتاجې غږونه واورېدل. پښه یې تېزه کړه. په مقبرې ننوتل. څوتنو قبر ته دعا کوله. مشر ملنګ پر تخت پلتۍ سمه ووهله. تسبېح یې واړولې. سرتاجې یې په کچکول کې پیسې واچولې. میوند داسې ودرېد چې دروازه ووینې. هک حیران شو. بیا هماغه ښځه وه. ده تومانچه وویستله. سرتاجې یې لاس ونیو. وپسېدله:

– زیارت دی.

دعاکوونکي تېز ووتل. ملنګ د ځنګ دروازه نرمه تېل وهله. دوئ د مقبرې شاته پټ شول. شاهزادګۍ مقبرې ته ننوتله. سترګې یې ګرځولې. ملنګ په لوړ غږ وویل:

– لورې دوعا وکه چې خدای دې خپل مراد ته ورسوي!

میوند او سرتاجه د ګوتو په څوکو د حویلۍ دروازې ته روان شول. شاهزادګۍ وپوښتل:

– ملنګ بابا! څه شول، عاشقان څه شول؟

ملنګ په چورت کې وکتل. لکه د هغې غږ چې اشنا وي. د شاهزادګۍ نظر په میوند ولګېد. ورپسې وځغاسته. ډزې یې وکړې. میوند له زیارته ووت. دروازه یې په ځان پسې بنده کړه. له سرتاجې سره موټر ته وخوت. شاهزادګۍ اول په دروازه زور وواهه. وروسته په دېوال واوښتله. خو هغوئ ډېر لېرې وو. د پولیسو موټر زیارت ته روان و. د شاهزادګۍ تر ځنګ تېر شو.

د سرتاجې سودا د ازادي پالو غور ځنګ ته وه. مازیګر له وړو سره د میوند پټنځي ته لاړه. هغوئ تلوېزون ته ځیر وو. هلته الله یار شاه غونډې ته په کاغذ لیکلې وینا اوروله. هغه په نري غږ خبرې کشولې:

– ورونو! پر وطن سخت حالت دی. له یوې خوا داړه مار مخالفین هر څه له منځه وړي. له بلې خوا د میوند وحشي ډله بې ګونا خلک وژني. چور کوي. زموږ د خلکو پر ناموس تېری کوي. له عبادت څخه یې منع کوي. زه د ستورو د شورا څخه غواړم چې موږ سره په دغه سخت حالت کې مرسته زیاته کړي.

میوند چوست پاڅېد:

– داح، خدای وهلی داسې مکار دی.

سرتاجې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته اول باید د اغې ښځې غمه وخورئ! لکه پېری هرچېرته راشنه شي.

تورکي مسلم پاچا میوند ته وویل:

– فکر کوم دولت په تا پوه شوی دی. ښځه یې درپسې اچولې.

سرتاجې نری، پزه په ګوتو کېکاږله. لاس یې وښوراوه:

– نه نه، دا ښځه د بلې خوانه ده. یوازې ګرځي.

میوند شنې سترګې وروا ړولې:

– منې اغه خطرناکه نده. که نه، وختي به یې دا ځای پیدا کړی و.

په تلوېزون کې نطاق د لېوني پیر په زیارت کې د ډزو وویل. میوند مخ ملګرو ته کړ:

– ما ویل څه وکو چې ام دولت زموږ د کار نه ګټه وانخلي، ام خلک بې کاره نشي؟

سرتاجې غږ کړ:

–آزادي. بله لاره نشته.

ټولو تایید کړه. سرتاجې میوند ته کتل چې څه وایي. هغه سر وخوځاوه:

– اغه خو ده. خو آزادی ته رسېدل ام په بېلابېلو لارو کېږي.

ټول ورځیر شول. ده هم خبره وغوځوله:

– منې جنګ د امروتین په ګټه دی. اغوئ پې ام موږ وهي ام د ستورو د شورا نه مالي کومک اخلي.

اشرف غږ کړ:

– بالکل بالکل.

د سرتاجې سترګې په چورت کې تنګې شوې. وچ هډور سلطان میوند ته مخ کړ:

– نو ته څه وایې؟

– زه وایم راځئ خلک وپوهوو. یو لاس یې کو. بیا د سوله یز پاڅون د لارې آزادي واخلو.

سرتاجې ککره وخوځوله:

– خدای شته یو ځل دې وکه. د یاده دې ووتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه ځل مو د زور ناري وهلې. وسلې راسره وې. اغوئ په امدې بانه زموږ وسلې د ستورو شورا ته وښودلې.

د کبير شناوي ږيره ورپېدله:

– نه کېږي. آزادي او د خلکو غريبي چا ته مانا نلري. مدا چې خپل کار يې جوړوي. او بل، خلک دو نه ډار يږي چې ولاکه په پړي يې ميدان ته وباسې.

ميوند وګرځېد. ويې ويل:

– منې زموږ جنګ اشغال ته مشروعيت ورکوي. داسې کار بايد وکو چې زموږ کار مشروع شي د دوئ نامشروع.

مسلم پاچا برګ شو:

– سم وو ايه چې تسليم شئ نو.

ميوند سوړ اسويلی وکړ:

– ما کله ويلي؟ زه وايم جنګ مه کوئ! اسې ام په زور کې ورسره برابر نه يو.

رازق سترګې تنګې کړې. په نري آواز يې وويل:

– نو بيا څه شی شو ورور؟ ته يې اخېستی يې. جاسوس يې.

د ميوند رنګ سور واوښت. هغه يې ټپل واهه. چيغه يې کړه:

– ته دې په خبره پوهېږې کندو؟ زما ترمخه وشو، زما د مور مېړه شو. راکه وسله!

يو د م سلطان د ټوپک خوله ميوند ته واړوله:

– دا رښتيا جاسوس دی.

ټولو وسلې واخېستلې. سرتاجه د سلطان مخې ته ودرېدله. لاسونه يې وازونيول:

– خدای شته، که تاسې ډزې وکئ پاس مارکېټ خبرېږي. هرڅه به ختم شي.

د دروازې ګړز شو. دا ميوند وتښتېد. رازق چټک په دوربين کې وکتل. خپل ورون ته يې سپېړه ورکړه:

– لاړ، دا ځای افشا شو. اله زر ځانونه باسئ ورور!

سرتاجې لاس او ککره وښورول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه نه، غور ځنګ وساتئ! دا د آزادۍ یوازینی امید دی. میوند دې نه وي کنه. مورې خو یو. خدای شته زما زړه وایي اغه به دسې ونکي. خو تاسې بیا هم تیت شئ! مورې ګورو. که ستونزه وه خبر درکوو.

خورا و وروړ په تیارې کې میوند د مور پر قبر پروت وموند. د خپل کور د مېلمنو برخې ته یې بوت. اشرف ورته یوازینۍ کوټه او تشناب وښودل. په پای کې د سالون پر جیګرې کوچونو کېناستل. څو سرتاجې خبره کوله سترملا لکه طوفان دروازه خلاصه کړه. دوئ یې په احترام پا څېدل. هغه پر لور برګ شو:

– دا دلته څه کوې؟ ته نه پوهېږې چې حکومت ماته بانه لټوي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» د سرتاجې رنګ سپین واوښت. څو یې خبره جوړوله میوند وویل:

– عالي قدر سترملا صیب! تاسې دې خدای زمونږ له سره نه کموي. چې بل ځای پیدا کم خپله وځم.

– نو صاحبه مهربانه تراغو به ددې ځایه جنګ کوې؟

– نه نه، منې جنګ د آزادۍ د اخېستلو لار نده.

سرتاجې د هغه بې منطقۍ ته سر وڅنډه. سترملا وروځې بره کش کړې. د میوند تېره زنه بیا وخوځېدله:

– سوله ییز پاڅون په کار دی. او د اغه دپاره د خلکو پوهاوی او یو والی ضرور دی.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. سر یې وڅنډه:

– زه په دې کارو کې نه یم. او دلته بل چاته ام ایجازه نه ورکوم.

میوند په احترام سر وخوځاوه. څه یې ویلی شول؟ دا د هغه کور، او هغه سترملا و. مګر غلی هم نه کېناسته. له شاهزادګۍ څخه د لېرې توب هره شېبه ورته قیامت و. بل پلو یې د جنګې ډلو له خوا د خلکو ځورول هم زغملی نه شو. او د دواړو دردونو علاج آزادي وه. چورت یې واهه چې اوس څه وکړي. سترملا روان شو. له دروازې څخه یې غږ کړ:

– څوک باید پوه نشي چې ته دلته یې!

دوئ درېواړو د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ګرد مخ میوند ته کړ:

– خدای شته ته په غلطه یې. ټول خلک یو کول ناممکن دي.

– هر څه چې په ذهن کې ممکن وي په عمل کې هم دي.

سرتاجې سوړ اسویلی وکړ. میوند کېناست. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه که یو کس ستا مخالف ام وي، او ته په حقه یې. قانع کولی یې شې؟ یوازې یو کس.

سرتاجه یې په مقصد پوه نه شوه. ګرد کې اشرف غږ کړ:

– چې حق منلو ته تیار وي.

– هرڅوک حق منلو ته تیار دی. د حق لیدلو لارې یې بېلې دي.

سرتاجې وویل:

– بیا نو ولې نه. یو کس دی. لاره یې سړی پیدا کولی شي.

– منې امدا یو یو کس نه میلون جوړېږي کنه. زه وایم ټول قانع کېږي. فکر او زیامت غواړي.

– مقدسپال هم؟

– مقدسپال هم، مخالفین هم. ټول زموږ خلک دي. تنها موږ باید په آزادۍ کې د اغوئ ګټه وروښیو.

سرتاجې سروڅنډه:

– خدای شته، باور مې نشي. تا خپل ملګري قانع نه کړل.

میوند پوهېده چې هغه رښتیا وایي. خو دا یې د نظریې کمزوري نه، بلکې د ځان کمزوري بلله. سبا یې د موبایل له لارې د سلو نایانو غونډه تنظیم کړه. ماښام ټولو په کورونو کې ټلیفونونه غوږ ته نیولي وو. میوند وویل:

– ورونو! امروتین ستوري زموږ وطن اشغال کړی. زموږ طلا او الماس خپل هېواد ته وړي. کمپنۍ او دفترونه تړي. څو خلک وږي شي. د معاش دپاره مقدسپالو او مخالفینو ته لاړ شي. دواړه ډلې دوئ جوړې کړې دي. چې دوامداره یې وجنګوي. څو لا زیات خلک مړه شي، معیوبه شي، احتیاج شي. او دونه په تنګ شي چې د ژوندي پاتې کېدو دپاره هرڅه و مني. دوئ به د بشري حقونو د تامین په پلمه د ستورو له شورا ایجازه واخلي، څو غنمین له امروتین سره یوځای کي. زه باورلرم چې تاسې خلک له بدبختیو او وطن له اشغاله ژغورلی شئ. ځکه چې ټول خلک تاسې ته راځي. اغوئ د دوښمن په دغه چل وپوهوئ! له سوله یزې لارې یې له امروتین څخه د آزادۍ اخېستلو ته وهڅوئ! که تاسې ټول یو یو کس د آزادي پالو شبکې ته راولئ، نو بل ځل به دوه سوه کسان شي.

مګر د اټکل خلاف په دویمې غونډې کې اته سوه کسان وو. آن سرتاجې د دغه کار په کامیابۍ باور پیدا کړ. له کوره ووتله. شاهزادګۍ په ټکسي کې وریسې وه. سرتاجې د مدرسې په یو صنف کې ښځې راټولې کړې. د وطن د اشغال

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سوله يزې مبارزې له لارې د آزادۍ په اړه غږېدله. شاهزادګۍ په تور حجاب کې له ښيښې غلې کتل. بېرته وګرځېدله. په هوټل کې بيا هنداري ته ودرېدله. د ميوند او سرتاجې عکسونه يې سترګو ته ونيول. ويې پوښتل:

– ميونده زړګيه! ماشوقه دې ولې قانون ماتوي؟ ولې ملايانې په سياست ګډوې؟

د سرتاجې په عکس کې يې سترګې خنبې کړې. غاښونه يې وچيچل:

– مرداره! ورور ورور يې ويل، اخېر يې رانه واخېستلې. دا بايد مړه شي، خو تاسره يوځای.

بېرته يې نظر د ميوند عکس ته لاړ. سترګې يې ډکې شوې. ويې ويل:

– ای ګرانه! تا رانه مخ وګرځاوه. خو زه دې نه پرېږدم. لاس نيولی به دې خدای ته بيايم.

دوه اونۍ واوښتلې. د آزادې پالو په شبکه کې خلک لکونو ته ورسېدل. مګر د مقدسپالو له ډاره پکې مظاهرې ته د وتلو جرئت نه ليدل کېده. ميوند د موبايل له غونډو تېر شو. له خلکو سره د مخامخ کتو نيت يې وکړ. احتياط يې کاوه چې څوک يې د اوسېدو ځای ونه مومي. ږيره يې اوږده کړه. د ځان ښودو ملايانو په شان به يې سپين څادر د لونګۍ له پاسه په مخ راوځړاوه. ټيټ سر به ووت. شاهزادګۍ څو ځله په دوربين کې وليد. خو ويې نه پېژاند.

هاخوا د سرک په غاړه بېرېږيري افسر شپه په شپه ساعت ته کتل. دوه د تورو ښيښو موټر راغلل. افسر ورو وخوت. قمراقبال او د هغه دوو خاصو کسانو ته يې لاس ورکړ. موټر روان شول. قمراقبال وويل:

– وروره مننه. ته او جنرال صيب راسره په ځنګله کې سترې شوئ. تاويلې ماته د کمال شاه ځای مالوم دی؟

افسر سر وښنډه:

– عالي قدره! ماته چې مالوم وای غم به څه و؟ دسې ګونګوسې مې اورېدلې. ما ويلې که ستاسې ايجازت وي. زه به کوشش وکمه. خو خرچه راځي. غټه خرچه. ماسره دونه نشته. غريب خلک يو.

– څونه؟

– سل ميلونه.

– دا خو دونه پيسې ندي. زه به يې نن تيارې کمه. مقصد ته امدا نن د کمال شاه کورنۍ راوله.

د افسر له وازو سترګو برېښېده چې پارېدلی دی. ويې ويل:

– نن خو نه کېږي. ددې هفتې تر اخيره يې پيدا کومه. خو پيسې به نن واخلمه. په کار ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمراقبال او ملګرو يې معنادار وکتل. موټر د نظامي قطعې دروازې ته ودرېد. افسر قمراقبال ته کړ:

– عالي قدره! زه نو ځمه.

– ته ودرې! پيسې واخله کنه!

افسر موسکی شو. دوئ بې فرشه او بې کړکۍ کوټې ته ننوتل. قمراقبال ورته مخامخ ودرېد:

– ښه وايه يارو! د کمال شاه کورنۍ چېرته ده؟

افسر سترګې بندې دروازې ته واړولې. ويې ويل:

– څه خبر يمه؟ پيسې چې وي زه يې پيدا کومه. بې غمه اوسه!

قمراقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. هغوئ لښتې ورواړولې. افسر چيغې وهلې. په پای کې يې غبرګ کړ:

– وايمه وايمه.

هغه له جنرال سره په ځنګله کې د کمال شاه د کورنۍ د پيدا کولو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

– کمال شاه د جنرال صيب د زاړه کور په تاکاوۍ کې دی.

هغوئ د افسر لاس او پښې وتړلې. درېواړه ووتل.

سهار طوفاني شمال ونې خوځولې. ميوند ته زنګ راغی. سپينږيري نايي ژړل. ويل يې دده ملګري په چوک کې ځړېدلي دي. يو پکې د هغه زوی دی. دده هم او ښکې لکه چينه وبهېدلې. له کوټې ووت. اشرف ګرد مخ وځنډه:

– کېدای شي تاته يې دام ايښی وي.

خو ميوند ته ځان د هغوئ په نه ژغورلو کې ملامت ښکارېده. فکر يې کاوه که وروستی ديدن يې ونه کړي دا به يې په زړه کې بل داغ شي. اشرف سپين پټکی په سر کړ. شترينګ ته کېناست. په چوک کې يو تن مقدسپال خلکو ته د اعدام شوو په اړه معلومات ورکول. ميوند له تورې ښيښې کتل. شمال د دوو کرېڼونو ترمنځ په او سپنيزې ميلې پسې ځوړند او ويشت جسدونه زنګول. پينځه ويشت دده ملګري، يو د مقدسپالو چاغ جنرال او بل ببرږيری افسر و. د ځينو ملګرو څېرې يې دومره بدلې وې چې په سختۍ پېژندل کېدې. سرتاجې خوله د ټيکري په پلو پټه کړې وه، چې ژړا يې ونه وځي. بدن يې غورځېده. ميوند هم سلګۍ وهلې. له دغه درد څخه يې زړه د مور په غېږه کې پټېدل غوښتل. خو هغه نه وه. په لاره کې جومات ته کېوت. سر يې په سجده کېښود. ډېر يې وژړل. ماسپښين درېواړه د سرتاجې انګړ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل. د میوند زړه تنګ و. څادر او لونګۍ ورباندې داړې لګولې. ویې غورځول. لاس یې د څټ زخم ته تېر کړ.

شاهزادګۍ په دوربین کې د هغه شالیدله. سر یې د ونې څانګې پټ کړی و. شکې شوه. په غږ یې وویل:

– دا سړی ملا نه ښکاري؟

ترناوخته یې څار ته دوام ورکړ. مګر سړی ونه وت. میوند پر مخې پر تخت پروت و. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړه. سرتاجه یې څو ځله پوښتنې ته راغله. اشرف ویل هغه ویښ پروت دی. هغې مزاحمت ونه کړ. شاهزادګۍ سهار وختي له دوربین سره کړکۍ ته ناسته وه. تر غرمې هېڅ پېښ نه شول. ماسپښین اشرف سرتاجې ته په حویلۍ کې وویل:

– داسې نو نه کېږي. ته مه راځه! زه ورته وایم چې ته سخته ژوبله شوې یې.

هغه د مېلمنو برخې ته لاړ. میوند وارخطا حویلۍ ته ووت. د خور او ورور په خندا یې ماغزه وخوټېدل. لاس یې د څټ زخم ته تېر کړ. اشرف ته برګ شو:

– تا ته زه مسخره ښکارم؟ داسې ټوکې بیا اېځکله ونکې!

هغه بېرته کوټې ته روان شو. سرتاجې غږ کړ:

– ته په موږ خفه کېږې موږ په تا نه خفه کېږو؟

میوند شاته وکتل. زړه یې ډک شو. په دروازې ننوت. دلته د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راووتلې:

– اووو مرګ مرګ! ای ګرانه! پوستکی دې څنګه ښه بدل کړی دی؟

سمدلاسه یې د ښځینه ملایانو تور حجاب وکړ. ووتله. د ستر ملا د دفتر ساتونکې ښځې ورڅخه وپوښتل:

– خورې! چاسره دې کار دی؟

– د سرتاجې بي بي نه سبق وایمه.

هغې تلاشي کړه. شاهزادګۍ تومانچه د کتاب شاته جګه نیولې وه. د سرتاجې انګړ ته ننوتله. تر حجاب لاندې کرېچې شو. مرمۍ یې تېره کړه. نه یې منډه کړې وه، نه یې اوږده لاره وهلې وه. مګر سا یې سوزېدله. د سالون له جیګرې کوچونو تېره شوه. له کوټې څخه د ښځینه خنداګانو غږ راته. حجاب یې وغورځاوه. طلایي وښتان یې په اوږو خواره شول. په ټول زور یې دروازه ټېل وهله. میوند پر تخت پروت و. سرتاجې په مېز باندې کاغذونه لوستل او اشرف کمپیوټر ته رسول. د شاهزادګۍ په لاس کې تومانچې ټول حیران کړل. دې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې زما د مرګه اورېدلي وو؟ آ؟

سرتاجې په طلايي وېښتانو کې وپېژندله. غږ يې کړ:

- عالي قدرې...

شاهزادګۍ چيغه کړه:

- چوپ! چوپ مردارې! ام يارانې کوې ام مکارې؟

ټولو شېټ وهل. بيا ښځينه خندا جګه شوه. شاهزادګۍ مخ تاو کړ چې بله ښځه څوک ده؟ مګر دا يې خپل غږ و. ميوند هاغه وېډيو کتله چې دوا ړو د واورې جنګ کاوه. شاهزادګۍ په کوټې کې سترګې وګرځولې. په هر دېوال باندې سکرين و. پکې ددې د مختلفو وختونو وېډيو ګانې چالانې وې. دا ځل خپله هکه حيرانه شوه. سرتاجې غږ کړ:

- لېونۍ! خداى شته ميوند يوه شېبه بې تا تېره کړې نده.

د شاهزادګۍ لاسونه يودم ځوړند شول. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. په چوکۍ کېناستله. سر يې په مېز کېښود. سلګۍ يې ووهلې. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې وځو. له دروازې څخه يې ميوند ته مخ کړ:

- يو څو نومه د لېست نه پاتې شول.

هغه، لکه دم شوی، په غټو غټو يې کتل. خو سر يې کار نه کاوه. يودم تېز ووت. په سالون کې له سرتاجې او اشرف څخه تېر شو. په حويلۍ کې يې لويې دروازې ته وکتل. بېرته تېز راغی. په شاهزادګۍ برګ شو:

- ته ولې ناريالين کې نه يې؟ خبره يې دا څونه خطرناکه ده؟

شاهزادګۍ سر پورته کړ. اوښکې يې روانې وې. ويې ويل:

- اسې مې نشو کولی.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس تېر کړ. د څټ زخم يې وسولاوه. ټول رېږدېده. د مېز بلې خوا ته مخامخ کېناست. سر يې وځنډه:

- منې ښه دې ونکړه. صبر به دې کړی و، چې حالات ښه شوي وه. اوس... اوس که په تا څه وشي...

سينه يې کېکاږل شوه. آن د بد حالت له ويلو وېرېده. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې:

- نور بس که! زه ستا په تشويش نه ارزمه. تا زما د آرامۍ فکر کاوه، او ما ستا د مرګ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميوند ورځير شو. هغې په ګرځېدو پيل وکړ. ګردې شونډې يې وخوځېدلې:

– زما د اوله په تا او سرتاجې شک و. خو اغه ورځ چې تا ته نزدې نزدې شوه، په غوږ کې دې وبنګېدله، شک مې په يقين بدل شو. بيا چې دې راته وويلې ناريالين ته لاړه شه، سمه لمبه شومه.

ميوند ورته خفه شو، چې څومره ځورېدلې ده. نژدې ورغی. موسکی شو:

– کېنه لېونۍ! منې ته چې په يو ميليون سړيو کې يې. زه په تا باور لرم.

هغې په سلګيو کې يو دم غاړې ورواچوله. وپسېدله:

– زه نو تا ته رسېدلی شمه؟

د هغې نازک بدن په ميوند لکه په زخم مرهم ولګېد. په غاړه يې د هغې د پوست مخ او د تنفس د شمال احساس سم د جنت وږم و. زړه يې تخنېده چې کاش نوره هم نژدې شي. لاپسې نژدې شي. څو دواړه يو وجود شي. خو خپل لاسونه يې ورڅخه نه تاوول. ډارېده چې پام يې نه شي. ځان به لېرې کړي. هغه له سلګيو سره ټوله ښورېدله. وروسته آرامه شوه.

ميوند يې خوشې کړ. غاښونه يې وچيچل:

– دغه مردار زړه ته مې هرڅو نه ويلې چې داسې نده. نه يې منله. اورپې لګېدلی و.

هغه د ميوند وازې خولې ته متوجه شوه. له شرمه تکه سره واوښتله. وپسېدله:

– وبښه!

د ميوند خوله هماغسې خلاصه وه. هغه بيا وپسېدله:

– زما دين په دونيا مېړه يې. يو نيکاح ده. وبه شي.

د ميوند ستونی ډک شو. سر يې وښوراوه. ويې ويل:

– پروا نه کوي. موږ ام خدای لرو.

د مېز دواړو خواوو ته مخامخ کېناستل. ميوند يې طلايي وېښتانو ته ځير شو:

– ته خو سمه پېژندل کېږې. ښه دی چې په ميدان کې يې نيولې نه يې.

– نه کنه. زه بېخي ناريالين ته تلې نه يمه. اغه شپه په تياره کې ټول د چوکۍ د پټی په ترلو لګيا وو. زه غلې د الوتکې نه کېوتلمه. ددغه مخامخ هوټل نه مې د سرتاجې څارشروکه. د ښځينه بازار شاته او زيارت کې زه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کټ کټ وخندل. هغې حیرانې وکتلې. ده وویل:

- منې ته خو سمه بدماشه یې. داسې په دېوالونو اوښتلې.

شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. سر یې وښوراوه:

- زه په ځان نه پوهېږدلمه.

هغه کمپیوټر ته کېناستله. چې لېست ته د پاتې نومونو په رسولو کې مرسته وکړي. مګر د میوند ټول فکر او پام په هغې کې و. ګرد ورځخه تاوېده. ځمکه یې نه احساسوله. لکه په هوا کې چې ګرځي. د هغې د خوشحاله ساتلو لارې چارې یې لټولې. په تشناب کې یې ږیره وخریېله. ماسخوتن دواړه په بام ناست وو. د څراغتته رڼا د شاهزادګۍ په مخ لګېدله. میوند یې په سیل نه مړېده. هغې یې په اوږه لاس کېښود. د میوند په بدن خوږه ځپه تېره شوه. هغې د بل لاس ګوته جګه ونیوله:

- هر اینسان په آسمان کې ستوری لري.

میوند غبرګه کړه:

- د عاشقانو ستوري څنګ په څنګ وي.

- هو. کله چې اینسان خوشاله وي ستوری یې ډېر ځلېږي.

میوند لاس اوږد کړ:

- منې اوغه به زما وي.

- نه نه، زما دی.

- ولې؟

- ځکه چې ټولو نه ډېر ځلېږي. اغه څنګ ته ستا دی. ته زما په راتګ خفه شوې.

- ته څه خبره یې؟ زما ستوری به د ډېرو ځلېدو نه سوزېدلی وي.

دواړو کټ کټ وخندل. میوند د هغې څېرې ته دوامداره کتل. خوند یې ترې اخېست. شاهزادګۍ وروځې واچولې چې څه خبره ده. میوند سر وښوراوه. وروسته یې سترګې ښکته کړې:

- راځه چې واده وکو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– امدا اوس؟

– منې امدا اوس.

شاهزادګۍ له خندا شنه واوښتله. ویې ویل:

– لېونیه!

میوند له موسکا سره سوړ اسویلی وکړ:

– زموږ نصیب خراب دی. آبل ځل ام ښېخې نزدې شوې وو. ونه شو.

شاهزادګۍ ورباندې برګه شوه:

– ستا دلاسه.

زړه یې ډک شو:

– اغه زما کوټه. واده املته کوم.

– زه څه خبروم چې ته پاتې کېږې. که نه، تیار دې مور او پلار ام وو.

شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– اغوئ ته مې ام سودا ده. ناریالین ته د رسېدو خبر یې نشته.

د میوند ایله اوس پام شو. ټول ور وګرځېد:

– شېوه ګل ام ویل بېرته راځم. رانغی.

دا وخت سرتاجې له لاندې څخه غږ کړ:

– خدای شته بس مو دی نو. ما عالې قدرې ته په خپله کوټه کې ځای جوړ کړی.

د دوئ سینې له هوا ډکې او تشې شوې. شاهزادګۍ لاړه. خو د بدن خوږ بوی یې د میوند په دماغو کې و.

قمر اقبال په ډنډ کې لامبو کوله. لمر یې د کوپړۍ د ګردا ړې پوستکی ځلاوه. اوږد مخی کس راغی. د کاغذ پاڼه یې ورکړه. هغه لانده وښتان شاته واړول. د کاغذ تر لوستلو وروسته تېز ووت. جاوېد اقبال له الله یار شاه سره په باغ کې له میوو ډک میز ته ناست و. وزیرانو د خپلو کارونو راپور ورکاوه. قمر اقبال خپل ورور لېرې بوت. ویې ویل:

– پوېږې لالا؟ شازادګۍ ام پیدا شوه. د ستر خبیث په دفتر کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروریې حیران شو:

- کېدای شي وضاحت راکړې چې د دغه عالي لقب مستحق څوک ګڼې؟

- سترملا یادومه. زه یې په زوره تې راباسمه. دا به ثبوت ام شي چې ملا د دولت دښمنان ساتي.

وروریې ومنله. قمراقبال د ښار نوی قوماندان راوغوښت. ډنګر لکه یونیفورم چې په لرګي واغوندې. ده امروکړ:

- ته دې یو موټر تکړه عسکر راوله! د عدالت واړې ته ځو.

قوماندان عسکري تعظیم وکړ، لاړ. په څو شېبو کې له پولیسو ډک موټر له شاهي حصار څخه روان شو. نیم ساعت بعد د عدالت واړې ته ننوتل. قمر اقبال له ځان سره په خندا شو. د قوماندان په خواره اوږه یې لاس کېښود:

- ویم چې شازادګۍ ورنه راوباسو، د سترملا خوله به سخته جینګه شي.

موټروان بریک ته پښه واچوله. ټولو جیټکه وخوړه. عسکر له مخې کېوتل. ټوپکان یې په ځمکه کېښودل. قمر اقبال حیران شو. قوماندان په خواره بیره لاس تېر کړ. ویې ویل:

- عالي قدره! دوی د سترملا په دفتر نه ورځي.

- ولې؟

قمر اقبال هغوی ته مخ وګرځاوه. یو تن په ټیټو سترګو ځواب ورکړ:

- سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. اغه ته بد کتل خدای ته بد کتل دي.

د قمر اقبال مخ له قهره وپړسېد:

- اغه تا غوندې سړی دی، احمقه!

- نه صیب. اغه د خدای نازولی دی. که چا ته ښېرا وکي ایره کېږي.

قمر اقبال له حیرانتیا ډک مخ قوماندان ته واړاوه:

- ته ام امداسې فکر کوې؟

قوماندان غټې غټې کتلې. خو ځواب یې نه ورکاوه. قمر اقبال ځمکه په لغته ووهله:

- وه ستاسې بېخ شین شه! تاسې پښتانه د خدای نه زیات په ملا ایمان لرئ. ورک شئ! یو ازې ځم.

سترملا د اوږد مېز په سر کې ناست و. څېره یې د تل په شان جدي وه. د مېز په پای کې بوډا ته یې کتل. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خپلو زومانو ته ووایه! د کافرانو پېښبې مه کوئ! زموږ په کتاب کې لور د پلار په مال کې حق نه لري.

بوډا مننه وکړه. کچل کچل له دروازې ووت. سترملا د بل کس د بللو لپاره د زنګ تڼۍ کېکاږله. ډنګر سړی راغی. سر یې ټیټ نیولی و. دده لاس یې ښکل کړ. خپلې سترګې یې ورباندې ولګولې. د مېز په پای کې کېناست. ویې ویل:

– عالي قدره! زما په ځمکه چا دعوه کړې. جرګې فیصله وکړه چې نیمه شي. قاضي وایي جرګه چې څه کوي ښه کوي. ستا مشوره غواړم چې خدای مکه د ګونا کار رانه ونشي.

سترملا وپوښتل:

– تا جرګې ته واک ورکړی و؟

– هو. ما ویلې اغه کس خو ناحقه دعوه کړې. جرګه به جزا ورکي. زه نو څه خبر...

– بیانو مه پسې ګرځه! د جرګې فیصله سمه ده. د دونیا دپاره دې اخرت مه خرابوه!

سړي په ټټر لاس ونیو، ووت. دروازه له ګرز سره پرانېستل شوه. قمراقبال دده مخ ته ودرېد. پرته له سلامه یې وویل:

– ای غوږ کېده! زه خبر یمه شازادګۍ دلته ده. تاته پته ام نشته چې ځونه په مرداری کې خښ یې.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. ژوره سا یې واخېستله:

– که تاسې د خبرو طریقه بدله کئ ښه به وي.

قمراقبال کټ کټ وخندل:

– خبره مه اړوه! تا د خپلو مذهبي اصولو نه سرغړونه کړې.

– اشتباه کوئ! په اصولو کې باید مېلمه ته احترام وشي. تاسې د مملکت مېلمه یئ. اغه مې د کور مېلمنه ده.

– زه دې باداریم یارو. او اغه ام مېلمنه نده. سیاسي مخالفه ده.

د سترملا سترګه بیا ورپېدله:

– ما ته ټول انسانان د خدای بنده ګان دي. زما کره اېځوک سیاسي فعالیت نشي کولی.

– ځه خیر! ددې ایساب بېل کوو. شازادګۍ ته ووایه! په خپله خوښه ماڼۍ ته راشه! ماسره واده وکه!

د سترملا تندی ګونجې شو. قمراقبال د جګې پزې ځوکه وګروله. د کمپیوټر چیپ یې په لاس ورکړ:

– که داسې ونکې، څلرویشت ساعته پس یې ټوله کورنۍ وژنمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې او اشرف پر مېز نقشه خلاصه کړه. میوند له پخلنځي څخه په قاب کې د غنمو نینې راوړې. دوئ ته یې ست هم ونه کړ. د شاهزادګۍ څنګ ته پر تخت کېناست. هغې له ډېرې خوشحالۍ سترګې غټې کړې. سمدلاسه یې په خوړلو پیل وکړ. میوند ورته په هوس کتل. اشرف هم موسکی و. خو د سرتاجې تندی تریو شو:

– وروره! لرې مه کېنه! راشه ووایه چې بله غونډه چېرته ونیسو؟

میوند لاس په هوا کې وڅنډه:

– ته دا پرېده! زموږد واده غمه وخوره!

– راشه نو. خدای شته بیا دې یوې خوا ته مخه شوه.

میوند کټ کټ وخندل. اشرف مخ ور واړاوه:

– بختور یې. خلکو ته عادي جونې څوک نه ورکوي. تا ته د پاچا ماما لور مفته په لاس درغلې.

شاهزادګۍ له موسکا سره سترګې ښکته واچولې. سرتاجه په ورور بر ګه شوه:

– غلی کېنه! زه څه وایم ته څه وایې؟ سړیانو ببخي مرداره کړه. ټول فیکر یې امدا یوې خبرې کې دی.

دواړو هلکانو هررر وهل. میوند وویل:

– منې تاسې شاهدان شئ کنه! او نیکاح به سترملا صیب وتړي. ثواب یې لا ډېر دی.

– ودې خوړله! خدای شته چې اعلی حضرت نه وي اغه دا کار نه کوي.

اشرف غږ کړ:

– دغه حال دی.

شاهزادګۍ په ټیټ سر وبنګېدله:

– زه به ورته ووایمه. زما منې.

دا ځل درېواړو په زوره وخندل. شاهزادګۍ له شرمه تکه سره واوښتله. دا وخت سترملا ننوت. ټول ودرېدل. یو بل ته یې وکتل چې دا دی راغی. میوند شاهزادګۍ ته په سترګو کې اشاره وکړه چې ورته ووایه. سترملا یوه شېبه کوټه له نظره تېره کړه. وروسته یې وویل:

– کمال شاه او ملکې د قمر اقبال رذیل لاس کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاهزادګۍ مخ له ډېرې وارخطايۍ اوړد شو. ميوند سترګې له هغې څخه سترملا ته واړولې. ويې پوښتل:

– تاسې چا خبر کړئ؟

– دا چيپ کې شته.

د شاهزادګۍ ګوتې لړزېدلې. چيپ يې کمپيوټر ته واچاوه. په ويډيو کې ټول د کوټې په کونج کې ناست وو. د کمال شاه بارخوګان شنه او پړسېدلي ښکارېدل. د سترګو شاوخوا يې تورې کړۍ تاوې وې. سترملا وويل:

– اغه ملحد غواړي چې شازادګۍ په څلرويشتو ساعتو کې شاهي حصار ته حاضره شي. که نه ټول وژني.

شاهزادګۍ سمدلاسه بوټونه پښو کړل. ګردې شونډې يې ورېږدېدلې:

– زه ځمه.

د ميوند زړه سست او ټټر کېکاږل شو. لکه وجود ته راغلې سا چې يې بېرته وځي. د سترملا غږ بيا د ټولو پام واړاوه:

– ګوره جينۍ! ونه وايې چې ستاسې نايي دلته دی!

مخ يې ميوند ته کړ:

– او ته صاحبه مهربانه! امدا اوس دا ځای ترک که!

ميوند د هغه خبرې بېخي وا نهورېدلې. يو قرار يې شاهزادګۍ ته کتل. سترملا خپل څلور منزله کور ته روان وو. لور او زوي يې ځان ورساوه. سرتاجې وويل:

– پلاره! خدای شته ميوند لوی مشر دی. ډېرش سلنه خلک ورپسې دي. چې پاڅېږي پاچايي چپه کوي.

اشرف د سر په خوځولو تاييدوله. سترملا برګ شو:

– لاحولو! دا تاسې وايئ؟ تا چېرې ليدلي چې د سترملا اولادونه ډم ته مشر وو ايي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» پلار يې غاښونه وچيچل:

– دا ډم مې دلته ځکه پرېښی چې زموږ دپاره کار وکي. نه چې مشر شي. چې دېرش سلنه خلک ورسره دي نو زر دې پاچايي چپه کي! که نه، زما د کوره دې ووځي!

دننه شاهزادګۍ خپلې جامې په بکس کې اچولې. د ميوند سپېرې شونډې ورپېدلې:

– منې ته لږ فکر وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پزه جګه ونيوله:

– دې کې د فکر کولو ځای چېرته دی؟ زما قسمت به د قمر اقبال سره وي.

د ميوند شنې سترګې بوتې راووتلې:

– ته څه وايې؟

– پلار مې رښتيا ويل. تاسره ما څه لاس ته راوړل؟ آ؟ بدبختي، غم او درد. که د اوله مې د قمراقبال سره واده کړی و، ام به مو پاچايي وه، ام به دونه خلک نه تبا کېدل.

د ميوند سر وګرځېد. پښې يې سستې شوې. له درب سره په ځمکه کېناست. له خولې يې ووتل:

– او زموږ مينه؟

– کومه مينه؟ دا ټول خلک مينه کوي؟

سرتاجې او اشرف له دروازې څخه غټې غټې کتلې. شاهزادګۍ بکس واخېست ووتله. لکه د ميوند روح چې هم ورسره وتی وي. شايې چوکۍ ته ولګوله. هغه ونښوېېدله. دی په ځمکه پرېوت. اشرف او سرتاجې له دواړو مټو ونيو. تخت ته يې ورساوه. پښې او لاسونه يې ور وسولول.

قمر اقبال د اولې ماڼۍ په دروازې کې هرکلي ته ولاړ و. شاهزادګۍ ورسېدله. دی له خندا شين شو. په زينه کېوت. د موټر دروازه يې خلاصه کړه. سر يې په احترام ټيټ کړ:

– په خير راغلې عالي قدرې شازادګۍ!

هغې د سترګو په اشاره سترې مشي وکړه. شاوخوا يې نظر واچاوه. د قمراقبال موسکۍ شونډې ورپېدلې:

– دونه تغير ندی راغلی. او ستا د لاس نښې خو مې امغسې ساتلي يارو.

هغه هم ورته موسکۍ شوه:

– زه يارو يمه؟

قمر اقبال کټ کټ وخندل:

– هو رښتيا. مېرمن خو تر يارو نزدې وي. راځه چې خسر جي ته ځو!

قمراقبال لاس اوږد کړ چې شاهزادګۍ له منګولې ونيسي. هغې ځان لېرې کړ. پزه يې جګه ونيوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د نیکاح نه مخکې ګونا لري.

قمراقبال بیا وخندل. په خپلو متهو یې ورغوي وسولول. هغه یې لویې کوټې ته بوتلله. خپله دباندې پاتې شو. دننه کمال شاه او ملکې له کوچونو پاڅېدلې. شاهزادګۍ له هر یو سره غاړې واچوله. پلار یې وپسېد:

– اصل کې ته خوشې راغلې لورې! اغه چې خزانه واخلي مووړ ټول وژني.

د ملکو سترګې ډکې وې. شاهزادګۍ د پلار په شین مخ لاس تېر کړ:

– اندېښنه مکوه پلاره! نه مو وژني.

– ته یې نه پېژنې لورکۍ.

– زه یې ښه پېژنم.

کمال شاه ورځیر شو. هغې پزه جګه ونیوله. قمراقبال له دروازې غږ کړ:

– عالي قدرې! ژورنالیستان راغلي.

– زه ورسره نه غږېږمه.

– مه غږېږه! د لرې نه څو تصویره اخلي.

ماښام میوند په تلوېزیون کې دواړه ولیدل. د شاهي حصار په باغ کې له خندا شنه ګرځېدل. پر سکرین عاجل خبرو «د روانې میاشتې پر شلمه د شاهزاده او شاهزادګۍ واده» د میوند وینه وایشېدله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– خدایه نو. څه ووایم؟

وروسته یې تلوېزون ته غاښونه وچیچل:

– زه به مرم، تاسې به واده کوئ؟ په خوشالۍ خو یې منې که رانه وکئ!

■■■■■

کارګرو د څلورواړه ماڼیو تر جګو څوکو د څراغونو پړې کشول. په حویلۍ کې یې له اسپنیزو لکړو د ودانیو شکلونه جوړ کړي وو. اوس یې په څراغونو پټول. دننه په لوی سالون کې یې د شاه او ناوې پر ستېج کار کاوه. پر دېوالونو یې ګلان لګول. لکه لوی جشن ته چې تیاری روان وي. ځوان کارګر له پوخ سړي څخه وپوښتل:

– اورې ماما! شازادګۍ به خوشاله وي که خفه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره! خولۍ دې اسمان ته واچوي. بېرته شازادګۍ شوه. اغه ام د امروتين.

قمر اقبال د مشر ورور دفتر ته راغی. خوله يې له خندا ځخه نه راټوليدله. کمال شاه او وزيران د اوږد مېز له چوکيو پاڅېدل. ده ته يې په واده کې د مرستې ټېر وواهه. قمر اقبال وويل:

– سمه ده. په تاسو يو جانانه اتڼ کوم يارو.

هغوئ يو بل ته وکتل. په خندا ووتل. ده د مېلمنو لېست د ورور مخ ته کېښود. هغه وويل:

– په دې کې د ناريالين د ماليې د وزير او د ملي بانک د ريس د نومونو مشاهده د پوښتنې وړ ده.

قمر اقبال په زوره زوره وخندل. پېړې شونډې يې وريږدلې:

– پرېده! چې د خزانې په راکولو کې ځنډ ونکي.

جاويد اقبال سر وښنده:

– د غنمين سره د اغوئ د دوستۍ له مخې اټکل کېږي چې تر خپلې وسې به د خنډونو د موندلو هڅه وکي.

– نه کنه، آزاد يې نه پرېدو. چېرته چې موږ وايو الته به ځي.

– فکر کوم چې اغوئ به اصولن او اخلاقن مکلف نه وي چې زموږ د سپارښتنو پلې کولو ته غاړه کېدي.

– داسې غاړه کېدي لکه حلال سوخندر. د مخالفينو په نوم دوه خطايي ډزې وکه! بيا ګوره!

له موسکا سره د جاوېد اقبال غومبري وپړسېدل. خو د ممپلي په شان وړه پزه يې په خپل حال وه. ويې ويل:

– ستا پلان سنجونه د ستايلو ارزښت لري.

– ای لالا! ته اوس ام زما په لياقت شک لرې؟ هههههه.

بله خوا ميوند تر پخوا ډېر جدي و. خبرې يې کمې کولې. شپه او ورځ په کارونو پسې ورک و. ستړيا يې نه پېژندله. يو ماښام سرتاجې د تېرې غونډې په اړه پوښتنه وکړه. ده ځمکې ته کتل ځواب يې ورکړ:

– خلک ميدان کې نه ځايېدل. بامو ته ختلي وو. په منځ کې پوليس راغلل. ښه و، پالوانانو دستي غېږه ونيوله.

سرتاجې سر وښوراوه:

– د لوبو په پلمه جلسې کول ښه چل دی. خدای شته زړه مې وايي دا حکومت دوه مياشتې نه پاتې کېږي.

ميوند سترګې جګې کړې. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د شلم تاریخ نه چې واورې بیا یې څه کوم؟

– شلم ولې؟

– زه دا منډې ناحقه وهم؟ په شلم د شازادګۍ او قمر اقبال واده دی.

سرتاجې مخ بلې خواته واړاوه:

– زه وایمه تېر هېر که!

میوند غابښونه وچیچل. زړه یې له درده وپړسېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

– څنګه یې هېر کم؟ زما په زړه یې چړې خښې دي.

– خدای شته ته اوس لوی مشر یې. په دې وړو خبرو پسې مه ګرځه!

– دا وړه خبره ده؟ منې تر دې لویه خبره نشته.

– خدای شته، که په تا څه وشي د آزادي پالو غورځنګ به ام ختم شي.

– چې په ما شوه دونیا تېره خدای دې نکي دونیا ډېره. غورځنګ ما ته څه کړي؟

د میوند شنې سترګې ډکې وې. سرتاجې حیرانې وکتلې:

– ګوره! ته دستي بدل شوې. خپلې خبرې دې د یاده ووتلې؟ غورځنګ شخص ته نه، ملت ته کار کوي.

– چې ما ته کار نه کوی بیا دې ما نه ام څه نه غواړي.

– وه دا څه...؟ وروره ځان مه بایله! زه درسره یمه. خدای شته په ژوند کې هرڅه پېښېدی شي.

– هرڅه پېښېدی شي. خو دا واده باید پېښ نشي.

سرتاجې یوه شېبه کتل. روانه شوه. میوند په حویلۍ کې کېناست. هماغو ستورو ته یې کتل چې شاهزادګۍ ښودلي وو. زړه یې وپړسېد. اوښکې یې وڅڅېدلې. کوټې ته لاړ. سرتاجه له یو ګیلاس تورو اوبو سره راغله. دېوالونو ته یې پام شو. سکرینونه لېرې شوي وو. میوند ته پړمخې پروت ځان بد ښکاره شو. پاڅېد. هغې ګیلاس وړاندې کړ:

– دا د ممانې اوبه دي. لږه دوا مې ورسره ګډه کړې ده.

میوند ګیلاس ته وهم نه کتل. تېره زنه یې وخوځېدله:

– دوا په جسم تاثیر لري. د روح له درد سره ایڅ نشي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما اوس راوړې ده. تاوان نلري.

میوند ګیلاس واخیست. په مېز یې کېښود.

قمراقبال له شاهزادګۍ سره د شاهي حصار باغ ته ووت. بیا یې د پخوا په شان ټوکې کولې. خوله یې له خندا ډکه وه. مګر خاصو کسانو یې د شاهزادګۍ کوټه تلاشي کړه. په پای کې یې هرڅه بېرته په خپل ځای کېښودل. د زهرو وړوکی بوتل او د میوند عکس یې د قمراقبال دفتر ته راوړل. هغه د عکس شا وکتله. لیکل شوي وو «یا الله! زما د ګران زړه رانه دومره تور کړه چې په مرګ مې خوښ شي. چې پرته له ما خوشحاله ژوند وکړي. خو په هغې دنیا کې یې بېرته ما ته راکړه» قمراقبال موسکی شو. وبنګېد «ته یو وار ما سره واده وکه یارو! بیا دستي مړه شه!»

د تورو موټرو کاروان په ښار کې روان و. د خلکو سترګې ور اوښتلې. په منځني موټر کې شاهزادګۍ له کمال شاه او ملکو سره ناسته وه. پلار یې سر وړاندې کړ. وپسېد:

– الته د باغچې شاته دروازه ده. د سترملا کس به خلاصه کړې وي. موږ به بوځي.

ملکو سرونه وښورول. شاهزادګۍ وویل:

– نه پلاره. دوئ مو یوازې نه پرېدي. دسې به وکو. زه به درزي کاکا سره یم. قمراقبال به د جامو په خوښولو بوخت کم. تاسې به په چکر باغ ته ووځئ. امغسې به لاړ شئ.

بارکزۍ ملکې سترګې ور واړولې:

– ته به څنګه شې؟

– زما غم مکوه!

– قوربان دې شمه! ستا غم څنګه ونکمه؟ ته خو مې د زړه ستنه یې.

– تانه وګرځمه موري. زه اوس وړه نه یمه. په خپل کار ښه پوهېږمه.

د موټرو کاروان ودرېد. یوازې د کمال شاه کورنۍ کېوتله. د سپینږیري درزي سترګې نمجنې شوې. د کمال شاه لاسونه یې ښکل کړل. دوئ یې تور او سپین څلور منزله کور ته وبلل. شاهزادګۍ له دروازې څخه شاته وکتل. هېچا نه بدرګه کول. کمال شاه لور ته په سترګو کې وویل چې دا ښه کار دی. درزي نیمه توره نیمه سپینه دروازه پورې کړه.

کمال شاه د ښویه حویلۍ په بل سر کې وړې دروازې ته لاس ونیو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! اول به ستا په باغچه کې لږ وګرځو.

درزي ژر ژر سر وښوراوه. ورسره روان شو. پاچا وداراوه:

– اصل کې زه دوئ ته ستا باغچه ښیمه.

درزي په سینه لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. دوئ باغ ته ووتل. چټک بلې خوا ته تېر شول. هتله دروازې ته ودرېدل.

زور یې وواهه. خو هغه له بهره کلکه وه. غلې غلې یې وډبوله. چا خلاصه نه کړه. کمال شاه وپسېد:

– د سترملا کس ورک دی. زه به په دېوال واوړم. خلاصه به یې کم.

شینخالې احمدزۍ ملکه وبنګېدله «کرین ورته د کومه کو چې دا خرواري جګ کې؟» پاچا مخ ور وګرځاوه:

– ستا په ملا به وخېږمه.

هغه شاته لاړه:

– نه نه، دې مرګ نه امغه د قمراقبال زندان ښه دی.

دوو ملکو پخ وهل. شاهزادګۍ وپسېدله:

– پلاره! زه به ستا په اوږه جګه شمه.

– څه شی؟ ته ډېره درنده نه یې؟

احمدزۍ ملکه بیا وبنګېدله «ده ته بښکه درنده ده، موږ ته غر سپک» کمال شاه زړه نازړه دېوال ته ودرېد. شاهزادګۍ

د ملکو په مرسته د هغه اوږو ته جګه شوه. کمال شاه تک سور واوښت. شاهزادګۍ بېرته کېوتله. وپسېدله:

–آخوا د شاهي حصار عسکر دي.

د کمال شاه رنګ بدل شو. د باغچې له بلې دروازې څخه د قمراقبال غږ راغی:

– عالي قدرې! راځئ! د جامو فرمایش ورکئ چې ځو!

دوئ یې تر څنګ تېر شول. قمراقبال له څېرې څخه بې اندازه خوشحاله بربښېده. هو نو، شاهزادګۍ یې په لاس کې وه.

هېڅ یې د واده مخه نیولی نه شوه. په تلوسه یې د خزانې ترلاسه کولو ته شېبې شمېرلې.

هاخوا میوند خلک په نو لسم تاریخ پاڅون ته هڅول. هرچا سر خوځاوه، خو ژمنه یې نه کوله. ورځې تېرېدلې. نېټه

نژدې کېدله. خو خلک د سر خوځولو له حالته مخکې نه تلل. هغوئ به غلي غونډو ته راغلل، غلي به بېرته ووتل. تا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل دا هرڅه اتومات کوي. نه یې په معنا پوهېږي، نه په ارزښت. د میوند ورته زړه تنګ و. یوه ورځ یې په غونډه کې هم په قهر خبرې کولې:

– ای ای! اورئ که نه؟ یا به ټول د ولږې مرئ، یا په جنګ کې. پاڅېږئ! ژوندي شئ!

ټولو شخ شخ کتل. لکه هغه چې تیږو ته ګډ وي. اشرف پاڅېد چې خلک په نرمۍ وهڅوي. خو چا سترګه ونه رپوله. په سبا یې هم داسې ننښې نه وې چې څوک دې پاڅون ته تیار وي. لوی تور موټر په بازار کې روان و. میوند له ښیښې کتل. خلک ورته لکه پسونه ښکارېدل. کرکه یې ورځخه کېدله. د مارکیټ مخ ته یو مقدسپال پروت د کاندار ته لغتې نیولې وې. چا جرئت نه کاوه چې وړاندې ورشي. مقدسپال سیل کوونکو ته ګوته وځنډله:

– ښه یې وا ورئ! څوک چې حکومت ته بد وایي لکه دین ته چې بد وایي. وهل یې ثواب لري.

هغه لاړ. خلک غلي ولاړ وو. لاس یې نه کاوه، چې هغه بېرته ونه ګرځي. میوند غاښونه وچیچل. تېز ووت. پروت سړی یې له ځمکې جګ کړ. په خلکو یې چیغه کړه:

– ای ای دروغجنو! کومه دی؟ ستاسې غیرت څه شو؟ چېرې ده اغه چیغه چې جهان پې لړزېږي؟

خلک شاته شاته تلل. اشرف ولیدل چې عسکران را روان دي. میوند یې له لاسه کش کړ. هغه زورونه وهل:

– ای ماغزه لرئ که نه؟ تاسې چې ودرېږئ د ایچا زور درباندې نه رسي...

خلک ترې روان شول. پولیس تېز نژدې کېدل. دوئ موټر ته وختل. میوند په ژړا شو. موټر حرکت وکړ. د شپې یې د بېلابېلو ښارونو د آزادي پالو له زرو مشرانو سره د موبایل غونډه لرله. هغوئ هم نهیلي وو. ویل یې داسې ښکاري لکه د مقدسپالو ظلم چې له خلکو تریخې ویستي وي. ټول په دې باور وو چې ممکن د سترملا په خوله مظاهرې ته ووځي. ده چورت واهه چې هغه ته څنګه ووایي؟ سبا یې بادام پوښتنې ته راغی. د اشرف له ډاره د لوی انګړ په چمن کې منتظر و. میوند ورځخه وغوښتل چې سترملا همکارۍ ته وهڅوي. هغه موسکی شو:

– اخله نو. زومان یې بدې شي. لکه دده په ایزت چې تېری کوي.

میوند په سړمو کې وپښېد:

– ده چې د خلکو څلورلوښې راوستي؟

– اغه نه ویني. ای مشره! ولې خپله ورته نه وایې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې ماته ځان بد ښکاري. وايي به خپل کومک په دا سترګو سترګو رامنډي.

– نه کنه. ستا خو پکې شخصي ګټه نشته. د وطن دپاره وايې. اغه دی. رارواندی. ورشه، ورشه!

بادام د بوټو پناه شو. میوند زړه نازړه ورغی. ستر ملا غټ غټ کتابونه په تخرګ کې نیولي وو. ده یې لاس ښکل کړ.

هغه سترګې تېرې کړې:

– ته تر اوسه دلته يې؟

– وځم صیب. لږه پاتې ده. بیا به مې ونه وینئ.

ستر ملا روان شو. میوند د درولو جرئت نه کاوه. بادام د ونې له څنګه کتل. دی ورڅخه وشرمېد. منډه یې کړه. د ګلانو د پټیو په منځ کې یې ستر ملا ودراوه. هغه پورته ښکته وکتل:

– صاحبه مهربانه! امر وکئ!

– عالي قدره! تاسې ته خو مالومه ده چې زموږ په خلکو ظلم روان دی.

– ما دا خبره د الله یار شاه سره یاده کړې ده.

میوند په ښویه وېښتانو لاس د څټ زخم ته تېر کړ. ویې پوښتل:

– د وطن د اشغال مو امویلي؟

– نه. پاچا او وزیران زموږ خپل دي. اشغال دې ته نه وايي.

میوند شنې سترګې ورپولې:

– منې یو ام د امروتین د امر نه بغیر خبره نشي کولی.

– دا بیا د دوئ بې غیرتي ده.

– غم امدا دی کنه. زه کوشش کوم چې خلک آزادی اخېستلو ته پاڅوم.

– ستا خپل کار دی.

– خو خلک نه پاڅېږي.

– خوشاله به وي.

– نه کنه، وېرېږي. زما دوستان وايي که تاسې ورته ووايئ بیا پاڅېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ملا ژوره سا واخېستله. مخ یې بلې خواته واړاوه. له راګرځولو سره یې وویل:

– په ما الله پاک دا مقدسه وظیفه لورولې ده. پوهیږې ولې؟

میوند برند برند کتل. نه یې هو ویل نه نه. د ستر ملا غټه رېږه وخوځېدله:

– په ټولو کې ورته صادق ښکاره شوی یم. نو زه به ولې خیانت کوم؟

میوند مخ مړاوی کړ:

– هیله کوم. د وطن او ملت د ژغورنې دپاره یې وکړئ!

– ما ته اول دین دی.

– منې اینسان خدای ته تر دین مخکې دی. که دین نه وي اینسان به وي. خو که اینسان نه وي دین بیا څه کوي؟

– پام پام! کافر کیږې.

هغه لاړ. د میوند غږي سست شول. بادام له بوټو څخه راووت. شاوخوا یې وکتل چې څوک یې وانه وري. وپسېد:

– اغه داسې کله کوي؟ ډاریږي. دا موقف یې د لاسه وځي.

سبا میوند له یوې غونډې ووت. دویمې ته روان و. خبر شو چې دولت یې څو کسه ونیول. دده رنګ سور واوښت. اشرف ته یې د موټر د درولو وویل. سرتاجې په شک وکتل. میوند زنګ وواهه. دویمه غونډه یې لغوه کړه. له موټره کېوت. په تنګو کوڅوګړ شو. سرتاجه وریسې وه. هغه د پولیسو تر څنګ تېرېده. سرتاجې په زړه لاس کېښود. ښه و. د پولیسو پام نه شو. میوند د یوناني طبیب په دکان ننوت. غونج سپینږیري ورته ټیټ او پاس وکتل. ویې پوښتل:

– ځوانه! زېږي وهلی یې؟

– نه. ولې؟

– چرسي یې؟

میوند ژوره سا واخېستله. ویې پوښتل:

– ماما! ګلمیر دې په یاد دی؟

– کوم ګلمیر؟

– اغه د زوی واده کې چې یې پیسې په پور در کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اووو، هو، هو. خدای دې وبښي! امغسې ګل ځوان و. سرطان ډېر ناځوانه مرض دی.

- زه يې زوی يم.

سړي په ناستو لاسونه خلاص کړل. ميوند يې په غېږ کې ونيو. کيسه يې وکړه چې خوشې يې ځان پوروړی کړ. هاغه زوی يې بې سُره و. ورک شو. دواړه ښځې يې ناستې دي. نه يې بل زوی ته نکاح کولی شي، نه يې پرېښودلی شي.

ميوند يې خبرې لنډې کړې:

- منې زما يو شی په کار دی.

- ويم چې هرڅه وو ايې ستا دسره ځار. څه شی درکم؟

- زهر.

سړي کټ کټ وخندل. ميوند غبرګه کړ:

- ټوکې نه کوم.

د سړي غونج مخ جدي شو. يودم يې سر وړاندې او غبرګ تېټ کړ:

- ورو وايه! څه يې کوې؟ چا درته بد رسولي؟

- بس امداسې يې وبوله.

- لس کاله بند راځي.

- بې غمه اوسه! زه به په مرګ ونه وايم چې چېرته مې اخېستي دي.

هغه سر وخوځاوه. وړوکی بوتل يې له زړې الماري راواخېست:

- هه! د ګلمير دپاره.

دی ووت. سرتاجه ترې مخکې موټر ته وختله. هغې په کور کې توري جامې بدلې کړې. ګڼ وېښتان يې تر ټيکري لاندې د جيګري کميس په اوږو خواره وو. د ميوند کوټې ته راغله. اشرف تروې وکتلې. هغې پرې خيال رانه وړ.

ميوند په کوچ کې غلی ناست و. د لاس شا يې ګروله. سرتاجه مخامخ کېناستله. وېې پوښتل:

- وروره! سبانۍ غونډې ته ځو؟

ميوند سر وښنډه. د اشرف تندی ګونجې شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږې؟

میوند شنې سترګې جګې کړې. موسکی شو. تېره زنه یې وریږدله:

– تاسې لاړ شئ! الته امن دی.

– دغه حال دی. خلک تاته راځي.

میوند بیا سر وڅنډه. سرتاجه پاڅېدله. له الماری څخه یې د زهرو بوتل واخېست. د اشرف ګردې وړې سترګې راووتلې. میوند لاس اوږد کړ. ګردکۍ سرتاجه په درندو ګامونو شاته لاړه. میوند برګ شو:

– منې ځان راباندې مه خفه کوه! راکه!

هغې بوتل ورکړ. اشرف ته یې مخ وګرځاوه:

– پوه شوې چې څه کوي؟ خدای شته موږ ته تکړه مشر ښکارېده.

اشرف وازې سترګې میوند ته واړولې. هغه سر وڅنډه:

– زه چې د شازادګۍ نه غچ وانخلم کله یې پرېدم.

برقي چاینکه وایشېدله. سرتاجې له الماری څخه د وچ چای قطۍ واخېستله. ویې ویل:

– ناممکنه ده. څنګه غچ اخلې؟

– ته یې څه کوې؟

سرتاجه خفه شوه. سر یې ټیټ واچاوه. نرۍ پزه یې په ګوتو کېکاږله. دوه ګیلاسه یې ډک کړل. خپل یې پرېښود. غوښتل یې ووځي. میوند وویل:

– سهار دې د پلار موټر تښتوم. اغه په شاهي حصار کې نه تلاشي کوي. الته به شازادګۍ او قمر اقبال ختم کم.

سرتاجې ګرد مخ راوګرځاوه:

– او دا زهر؟

– دا که ناکامه شوم.

– او اغه د مینې جادو؟

چوپتیا شوه. میوند سوړ اسویلی وکړ. وروسته د سرتاجې غږ جګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته د قمر اقبال وژنه د آزادۍ په ګټه ده. خو ځانته نه کېږي. زه در سره ځمه.

میوند پوهېده چې دده لپاره قرباني ورکوي. سریې وښنده. سرتاجه کلکه شوه. ګوابې یې وکړ چې پلان یې ناکاموي.

میوند حیران و چې دا په څه لانجه واوښت. اشرف وویل زه به ورسره لاړ شم. دا وخت بادام له دروازې سر ښکاره کړ:

– تاسې یو نه ځئ. زه ځم.

ټول ورتاو شول. سرتاجې وویل:

– ایځوک نه پرېږدم.

د اشرف ګرد مخ تک سور واوښت. بادام ته یې کړ:

– تاته ما ندي ویلي چې واده پورې به نه راځې؟ وځه! چټک!

هغه لکه بېخي چې اورېدلي نه وي. میوند ته یې د لاس په اشاره سرتاجه وښودله:

– مشره! دا به پاتې شي. که په تا څه وشي دا د آزادي پالو مشري کولی شي. او اشرف ځکه نه پرېږدم چې بې تجربې

دی. د بېرته وتلو چانس یې نشته.

اشرف تېره تېره کتل. بادام خبرې وغځولې:

– د موټر تښتولو ته حاجت نشته. لور به یې واخلي! دباندې به کېږځي. موږ به ځو.

سهار میوند او بادام سپینې جامې، سپینه لونګۍ او تور واسکټان په تن کړل. سپین څادرونه یې په اوږه واچول.

منتظر شول چې اته بجې شي. تر وتلو مخکې بادام پاڅېد. اشرف ته یې لاس اوږد کړ:

– بخشش کوه روکی! که مانه غلطي شوې وي.

اشرف اول ځل لاس ورکړ. تېز خپلې کوټې ته لاړ. سرتاجه غلې وه. میوند لیدل چې هغه او بادام یو بل ته دوامداره

ګوري. دده ورته زړه نا آرام و. درېواړه ګاراج ته روان شول. نابېره یې سترملا ولید چې موټر ته خېژي. دوئ ځای په

ځای مېخ شول. پلان یې اوبو یوړ. سرتاجه د دروازې ساتونکو ته ورغله. هغوئ نه پوهېدل چې سترملا چېرته لاړ.

میرې یې هم له موضوع خبرې نه وې. دوا یې په مېز پاتې وه. میوند وپوښتل:

– دوا ورته څوک نه موهمه ده؟

– خدای شته زه یې ورباندې په زوره خورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سوړ اسویلی وکړ. د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– بېرته به راشي کنه.

میوند لویې دروازې ته مخامخ ناست و. هره دقیقه وربانديې لکه کال تېرېدله. هېڅ د غرمې ډوډۍ ونه خوړه.

ماسپښین شو. لاهم موټر رانغی. بادام ناآرامه ګرځېد. یودم سرتاجې ته مخامخ ودرېد:

– تاسره یوازې غږېدی شم؟

سرتاجې د توقع خلاف ومنله. په بادام پسې کوټې ته ننوتله. دروازه یې هم وتړله. میوند حیران و. دا هاغه سرتاجه نه

وه چې ده پېژندله. په کوټه کې دواړو مخامخ یو بل ته کتل. د بادام اوږده ږیره ورپېدله:

– خدای خبر که زه ژوندی راشم.

سرتاجه وسونګېدله. سوړ اسویلی یې وکړ:

– وی خدایه! نو ولې ځې؟

– چې ته نه یې اغې نه داسې ښه ده.

د سرتاجې او ښکې وځلېدلې. بادام موسکی شو:

– ما ویلې لږه خو دې سمه وګورمه. چې آرماني لاړ نشم.

د سرتاجې او ښکې وڅڅېدلې. حجاب یې له مخې شاته واړاوه. په سپین کمیس کې ښکلې ښکارېده. وپسېدله:

– ما وبښه! ته مې ډېر وځورولې.

د بادام سترګې هم ډکې شوې. په اوږده ږیره یې لاس کش کړ:

– په ما ستا ځورول ام ښه لګېدل.

سرتاجې سلګۍ ووهلې. بادام زړه نازړه غوښتل له لاسه یې ونیسي. هغې یودم غاړې واچوله. بادام وویل:

– اخ! کاش چې مخکې مرګ ته تللی.

د سرتاجې سلګیو لا زور واخېست. دباندې میوند سپین دیوالي ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. د لویې دروازې د

ساتونکو خنداوې راتللې. بادام او سرتاجه له کوټې ووتل. سترګې یې سرې وې. میوند ورته وهم نه کتل. بجې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېو واو ښتلې. هېڅ نه پېښېدل. پينځه کم څلور وې چې تور موټر سر د ننه کړ. په ميوند کې سا وچلېدله. چوست پاڅېد. سترملا کېوت. موټر د ګاراج په لور روان شو. سرتاجه يې مخې ته ودرېدله:

– کيلي راکه ماما! زما موټر خراب دی. دلته نږدې کار لرم.

بادام موټر د باندې ودراوه. سرتاجې دعا وکړه چې په خير بېرته راشي. هغې د موټر شاتنۍ دروازې ته ګړز ورکړ. په ټوله لاره چې به چا دا موټر وليد، سر به يې په درناوي ټيټ کړ. يو ځای کې سرې اشارې ته ودرېد. خلکو ور وځغاستل. موټر يې ښکل کړ. لاسونه يې پرې ولګول او په خپل تندي يې وسولول. د شاهي حصار په لويه دروازه کې يې تلاشي نه کړ. هغه مخامخ د اولې ماڼۍ په لور روان و. له دويم سيټ څخه آواز شو:

– په شاتنۍ دروازې ننوځو. خدای شته الته عسکر نه وي.

دواړو په تعجب مخونه تاو کړل. سرتاجې ووېل چې بې له بادامه ژوند څه کوي. د کوڅډن سترګې يې نمجنې شوې. ميوند لاس په ښويه وېښتانو کش کړ. زخم يې وسولاوه. اوس يې پام شو چې دده لپاره بله مينه برباد ېږي. امر يې وکړ:

– وګرځوه! موټر وګرځوه! وځو.

دا ځل سرتاجه او بادام حيران شول. ميوند وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

– سبا نولسمه نېټه ده. د مظاهرې ورځ ده. يو وروستی زور وهم.

سبا د موټر ساعت نهه بجې ښودلې. د ميوند، سرتاجې او اشرف سترګې په مرکزي چوک کې وې. موټران د معمول په شان تلل راتلل. ميوند کله نوکان ژوول، کله يې د څټ زغم سولاوه. يو مهال درې کسه د محراب شکله څلي مخ ته ودرېدل. دوئ تازه شول چې مظاهرې ته راغلي دي. مګر هغوئ څلورم کس ته منتظر وو. په ګډه لاړل. دوئ تريوولسو بجو صبر وکړ. ميوند رېږدېدونکی لاس په ښويه وېښتانو شاته کش کړ. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې ځو. په لاره کې ميوند غوښتل کېوځي. هغې له لستوڼي ونيو. ده شنې سترګې ورواړولې:

– منې په ما ايځ نه کېږي.

– رښتيا وايې؟

– تاته ايځکله دروغ نه وايم. خوشې که نو!

هغه د خلکو په جموجوش کې ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي حصار مکمل په رنګه څراغونو او ګلانو ښکلی و. شاهزادګۍ له کورنۍ سره د اولې ماڼۍ د سالون په منځ کې تېره شوه. حویلۍ ته ووتله. د څراغونو په تونل کې روان شول. کمال شاه د لاس ساعت ته اشاره وکړه. وپسېد:

– اصل کې شل دیقې شته. اخوا دېخوا وګرځئ!

د مرغیو برخې ته لاړل. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. ټولې مرغۍ راغلې. چغ او پغ یې شروع کړ. له شاهزادګۍ سره د هغوئ مینې ته د ملکو اول ځل پام شو. په وازو خولو یې لاسونه کېښودل. ساتونکي د دانې سطل راوړ. شاهزادګۍ ډک موټی وشینده. ټولې په دانې پسې کېوتلې. یوه نیمه لا هم ناسته وه. چغېدله. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې. کمال شاه چې د هغې څورېدل ولیدل له متې یې ونیوله:

– ځو لورې! پاتې لس دیقې به ګلان وګورو.

تر ګلانو وروسته د بوټو پناه په اوږدو چوکیو کېناستل. ډېر شکله موټر راغی. پخواني باغوان چلوه. کمال شاه ته یې تور مخ او سپین سر ټیټ کړ. د موټر ډاله یې جګه کړه. دوئ شاو خوا وکتل. غلي وختل. لوی څادر یې په ځانونو کش کړ. باغوان موټر د خوسا پاڼو ډېرۍ ته ودراوه. په شاخۍ یې واچولې. موټر حرکت وکړ. لږ وروسته کمال شاه وپسېد:

– د ماڼۍ نه به وتي یو؟

– امداسې ښکاري پلاره. د سترملا کور کې به څونه یو؟

– یوه شپه. اصل کې بل ښار ته ځو.

موټر ښایسته وخت وروسته ودرېد. دوئ تر څادر لاندې په تپه تیاره کې غوږ غوږ وو. د ډېر پور دروازه خلاصه شوه. د پښو ترپهار یې نژدې کېده. د ډالې د خلاصېدو کړسس او غنګس شو. باغوان غږ کړ:

– اعلی حضرته! ورسېدلو.

دوئ څادر له سره لېرې کړ. پاڼې تیتې شوې. مخامخ الله یار شاه له خندا شین ولاړو. خو جاوید اقبال جدي کتل. شاهزادګۍ تکه زېړه واوښتله. دوئ له شاهي حصاره بېخي وتي نه وو. کمال شاه پر باغوان سترګې برګې کړې:

– خاینه!

هغه پخ وهل. په تور مخ کې یې ګلابي شونډې ورپېدلې:

– په یاد دې دي؟ چې پاڼې رانه تیتې شوې وې. په عسکر دې ووهلمه. اغه مې هېرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوېد اقبال الله يار شاه ته مخ کړ:

– باوري يم چې د خوسا پاڼو لاندې د پاچايانو د پټېدو به دا لومړۍ تجربه وي.

الله يار شاه بيا کټ کټ وخندل. نرۍ غړېږې جګ شو:

– عالي قدره! مطمين اوسئ! دا اتلولي به د رېکارډونو په کتاب کې ثبته کو.

– ډېر عالي! او دوئ ته سم پام کوئ! چې د نورو رېکارډونو په قايمولو کې ژوبل نشي.

سهار په تلوېزون کې تود خبر د شاهزادګۍ او قمراقبال د واده و. يوتن د کمال شاه پر کورنۍ د الله يار شاه د ترحم ويل. د هغه د بشردوستانه سياست ستاينه يې کوله. وروسته يې شاهي حصار وښود. له څراغونو څخه د ودانيو په څېر شکلونه جوړ وو. ميوند تلويزيون بند کړ. په کمپيوټر کې يې ويډيو چالانه کړه. شاهزادګۍ کمرې ته ويل«ته وايې څوک مې بدې شي؟ امم، بې وفا خلک. ويمه سر تې غوڅ کم» دده غوني زيږه شول. د ملايانو جامې يې په تن کړې، ووت. غوښتل يې د سترملا موټروان په ګاراج کې بند او موټر وتښتوي. مګر په نيمه لاره کې ودرېد. موټر په حويلۍ کې ولاړ و. دوو ساتونکو له موټروان سره ټوکې کولې. په ده سر وګرځېد. نور نو د غچ اخېستلو چانس نه و. په درندو قدمونو بېرته راغی. جامې يې بدلې کړې. پر تخت پرېوت. خو په کوټې کې يې سا بندېدله. تېز ووت. تازه هوا هم ګټه نه کوله. سترملا يې مخ ته تېر شو. په ځير يې وکتل. خپل موټر ته وخوت. ويې ويل:

– اوستاده! د جوماتونو د کومک ادارې ته ځو.

ميوند سلګۍ ووهلې. د زهرو د بوتل سر يې خلاص کړ. دننه مايع ته يې کتل. نابېره په دروازه کې د ساتونکو شور شو. د مخپټو پوليسو دوه موټره په زور ننوتل. سترملا يې کېناسه. خپل موټر ته يې وخېژاوه. په ساتونکو يې ټوپک نيولی و. ميوند بوتل په جېب ننوېست. په منډه کې يې چيغه کړه:

– ای ای! دا څه کوئ؟

سرتاجه او اشرف هم راووتل. د پوليسو موټر پر عمومي سرک روان شو. باډۍ يې خلاصه وه. د سترملا لاسونه او ملا په پړي تړلي وو. دوئ ورپسې منډې وهلې. بادام هم ورسره ملګری شو. پوليسو ته يې چيغې وهلې:

– ای کافر شوئ! خدای به مو ورمېږ مات کي! پرېدئ! ستر ملاصيب پرېدئ!

ميوند په موبايل کې عکسونه واخېستل. خپلو دوستانو ته يې ولېږل. اولې شمېرې ته يې زنګ وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اله چې دولت کافر شوی دی. په ستر ملا صیب یې ګوزار وکه. په زوره یې د کوره وباسه. بندي کوي یې.

دویمه شمېره یې ووهله:

– اله چې دولت کافر شوی دی...

ده ته په کتو نورو هم جېبونو ته لاس کړ. په لاره کې ډله ډله خلک ورسره یو ځای شول. ورو ورو پولیس او مقدسپال هم ورګډېدل. آن مخالفین د خپلو قوماندانانو خلاف له سمڅو راکېوتل. په ټولو ښارونو کې مظاهرې راووتلې. الله یار شاه عسکرو ته د مظاهره چیانو د ویشتو امر وکړ. خو چا نه منله. د طلاوو په کانونو کې امروتینیانو ځانونه الوتکو ته رسول. د مقدسپالو مشران او واده ته راغلي مېلمانه له میدانه په تېښته الوتل. د امروتین ستوري شاهي کورنۍ له هوا څخه بېرته وګرځېدله. جاوېد اقبال په اولې ماڼۍ کې د واده له تالار څخه بهر منډه کړه. قمر اقبال د شاه ګرۍ په طلایي جامو کې په دهلېز ننوت. مشر ورور یې نارې کړې:

– چېرې لاړې؟ راځه وخت نشته!

د قمر اقبال سترګې سرې وې. سر یې وښوراوه:

– زه تش لاس نه ځم. ته راته منتظر شه!

په میدان کې یوازې یوه الوتکه پاتې وه. جاوید اقبال د پیلوټۍ خولۍ پر سر، ورور ته منتظر و. قمر اقبال د ناوې کوټې ته ننوت. د تخت پر سر جالۍ یې وشکوله. تازه ګلان یې تیت کړل. هلته یوازې نوکره وه. ویې ویل چې شازادګۍ امدا اوس له پلار سره ووتله. قمر اقبال منډه واخېستله.

له ماڼۍ څخه لېرې سرتاجه د مظاهره چیانو په بدرګه زندان ته ورسېدله. د مقدسپالو عسکرو ورته دروازې خلاصې کړې. سرتاجې له یوسترګي عسکر څخه وپوښتل:

– وروره! اغه پیلوټ چېرته دی چې کمال شاه سره نیول شوی و؟

عسکر مخته شو. کوټه یې وښودله. شېوه ګل له بچیانو سره شین مخ ناست و. سرتاجې په جګ غږ وویل:

– وروره! خدای شته وطن آزاد شو.

شېوه ګل اول حیران وکتل. وروسته له درېوارو ښځو او ډله بچیانو سره په منډه ووت. لمر یې سترګې وبرېښولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خوا خلک شاهي حصار ته ورسېدل. لویه دروازه یې په سوکانو وډبوله. دننه قمر اقبال تاکاوی ته کېوت. شاهزادګۍ او ملکو د تونل د مخ تختې لېرې کولې. کمال شاه منتظر ولاړ و. دده په لیدو د ټولو رنګونه وتښتېدل. ملکې وسونګېدلې. قمر اقبال شاهزادګۍ ته ډیکه ورکړه. هغه د واده په اوږد سپین کمیس کې وکولېدله. له ویښتو یې ونیوله. مور او پلار یې کمک ته ودانګل. قمر اقبال تومانچه ور واړوله. شاهزادګۍ ته یې کړ:

– چټک زموږ الوتکې ته وخېږه! که نه، دوئ وژنمه.

شاهزادګۍ لاسونه جګ کړل:

– صیبي ده، صیبي ده.

هغې په زینه منډه واخېستله. له مانۍ ووتله. د څراغونو په لوی تونل ننوتله. شاته شاته یې کتل. میوند یې په بل تونل کې ولید. د مانۍ په لور یې منډې وهلې. پر شاهزادګۍ یې د تومانچې نښه ونیوله. هغه پښه نیولې شوه. بېرته یې قمر اقبال ته وکتل. هغه کمال شاه او ملکو ته په تومانچه نېخسکي ورکول. دې ته یې غږ کړ:

– درېږه مه! الوتکې ته وخېږه!

شاهزادګۍ بیا ګامونه واخېستل. له لاسه یې د زهرو بوتل او د میوند عکس ولوېد. ورپسې ټېټه شوه. همدا مهال میوند ورباندې ډزه وکړه. مرمۍ یې له سره تېره شوه. قمر اقبال د اولې مانۍ مخ ته پر زینې کوزېده. په میوند یې فیرونه وکړل. دی له وار خطایۍ پر ځمکه ولوېد. تومانچه یې واره شوه. ځان یې د دېوال شاته پټ کړ. قمر اقبال تومانچه پورته کړه. کمال شاه او ملکې یې د هوایي میدان په لور تېل وهلې. د وسلې نښه یې د میوند د پټېدو ځای ته نیولې وه. هغه نا ببره له بوټو څخه راووت. غېږ په غېږ شول. د قمر اقبال له لاسه دواړه تومانچې ولوېدلې. خو میوند یې په زنګون واړاوه، په ځمکه یې وویشت. سوکان یې مخ ته ونیول. ده هڅه کوله چې ځان خلاص کړي. کمال شاه له ملکو سره رډې رډې کتلې. میوند د قمر اقبال خېټې ته پښې برابرې کړې. له ځانه یې لېرې وغورځاوه. هغه بېرته راغی. بیا یې سوک مخامخ دده په خوله ورخوشې کړ. میوند په تېز حرکت څنګ ته شو. قمر اقبال یې تر غځېدلي لاس ونیو. چټک پر خپل ځای وڅرخېد. د زینې بېخ ته یې وارکړ. قمر اقبال پاڅېد. ویې ویل:

– ښه، دا چلونه دې ام یاد کړي؟

– منې ستاسې کسانو راښودلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر اقبال له حملې سره وویل:

- په دې نشې خلاصېدلی.

میوند په تېز حرکت بیا لېرې وغورځاوه. قمر اقبال له ځمکې تومانچه واخېستله. چټک پاڅېد. میوند ته یې وا ړوله. ډز شو. یوه شېبه دواړو یو بل ته کتل. وروسته قمر اقبال له درب سره په ځمکه ولوېد. میوند له تومانچې سره په شاهزادګۍ پسې منډه واخېستله. اول ځل په لوخو زړور ننوت. میدان ته ورسېد. شاهزادګۍ نه لیدل کېده. وروستۍ الوتکه والوتله. دده له سره تېره شوه. جاوېد اقبال له هوا څخه خپل وروړ په ځمکه پروت ولید. الوتکه یې کېنولو ته تیټه کړه. پام یې زرګونو خلکو ته شو چې په شاهي حصار ننوتل. دی بېرته د امروتین په لور روان شو. میوند د هغه الوتکې ته کتل. پوه شو چې شاهزادګۍ یې له لاسه ووتله. په ځمکه سست کېناست. د سترملا غږ یې واورېد. هغه د خلکو مخ ته ولاړ و. په لوډسپیکر کې یې وویل:

- ورونو! وطن آزاد شو. الله به یې اجر درکي! اوس نو په آرامه بېرته ووځئ! ګډوډي مه جوړوئ!

خلکو سرونه ټیټ کړل. شاید وګرځوله. شېبه پس د دریمې ماڼۍ په تالار کې کمال شاه او سترملا له ملکو سره ولاړ وو. سرتاجه هم ورسېدله. ژورنالیستانو د سرو چوکیو مخ ته کمرې عیاروله. خلکو دا هرڅه په تلوېزون کې لیدل.

سرتاجې پلار ته غاړه واچوله. ویې ویل:

- خدای شته زما تاته سودا وه. پولیسو چېرته بوتلې؟

سترملا موسکی شو:

- اغه د پولیسو په جامو کې د میوند کسان وو. زه یې بوتلم چې خلک د دولت په ضد پاڅېږي.

کمال شاه غږ کړ:

- امروتین غواړي موږ غلامان کي. پلار یې نشي کولی. زموږ ډمان دونه او ښیار دي.

شپږو ملکو او سترملا هم ورسره کټ کټ وخندل. سرتاجې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! میوند باید ستا او د اعلی حضرت ترڅنګ وي. چې په تلوېزون کې خبرې وکي.

سترملا هغه په غېږ کې ونیوله:

- وه زما ګرانې لورکۍ! خلک زما او د اعلی حضرت وینا ته منتظر دي. نه د ډم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داسې نه وايمه. صيي ده. خدای شته آزادي خو اغه اخېستې.

کمال شاه غږ کړ:

– لورې! احساساتي کېږه مه! اصل کې د عسکر وظيفه جنګ وي. خو قهرماني قوماندان اخلي. او بل ميوند به خلکو ته څه ووايي؟ چې وېښتان څنګه جوړېږي؟ که په وريجو کې څونه مالګه واچول شي؟

پاچا بيا له خندا څخه ټول وشرپيده. وروسته جدي شو. په غاړه کې تنوتې زنه يې وخوځېدله:

– هو زما يې خدمت هېر ندی. د ماښې نايي به شي. نور څه غواړې؟ زموږ قانون دا نه مني چې کم اصل سړی دې د مشرانو په ځای کېني.

سرتاجې سر وڅنډه:

– اعلی حضرته! اينسانان ټول د يو مور او پلار نه پيدا دي. نو په کسب کولو څنګه کم اصل شول؟ دا شاوخوا چې هر څه وينئ، دا چې موږ پې نازېږو، ټول د کسبونو برکت دی. که نه موږ به ببرمبر او لڅ لپړ په سمڅو کې اوسېدلو. هه، عجيبه ده. کمال دارو ته کم اصل وايو. بې کمالو ته اصيل.

د کمال شاه سوړ اسويلی وخوت. سترملا پر لور سترګې برګې کړې. د مطبوعاتي کنفرانس جوړونکی بنويه ځوان راغی. سرېې ټيټ کړ:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ له سره نه کموي. هرڅه تيار شول.

کمال شاه مايکونو ته مخامخ په لوېې چوکۍ کېناست. د کاغذ په لوستلو يې پيل وکړ:

– قدرمنو هېوادوالو! اسلام عليکم! خوشحاله يم چې يو ځل بيا د آزادۍ په فضا کې له تاسو سره خبرې کوم، او تاسو ته زموږ د هېواد د سترې بريا مبارکي وايم. ډاډ درکوم چې د اشغالګرو او د هغوئ د مزدورانو مشران يا ونيول شول يا وتښتېدل. بايد ووايم چې دا آزادي د ملت د ډېرو قربانيو په نتيجه کې ترلاسه شوې. د ټولنې مختلف قشرونه سره يو ځای شول. د امروتين د اشغال په وړاندې يې پاڅون وکړ. تاسې ټول زما اتلان يئ. زه او تاريخ به ابڅکله ستاسې سربښندنې هېرې نه کړو.

د سترملا وار شو. هغه پرته له کاغذه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– درنو هېوادوالو اسلام علیکم ورحمت الله وربرکاته! زه هم ددې ستر بري او آزادۍ په وياړ ځان او تاسو ټولو ته مبارکي وايم. تاسې نه يوازې وطن بلکې دين هم د مشرکينو څخه آزاد که. خدای تعالی به يې په بلې دونيا کې اجر درکي. نور نو ټول خپلو کورونو ته لاړ شئ! او د خدای شکر ادا کئ. اسلام علیکم ورحمت الله و برکاته.

کمال شاه په شاهانه شوخۍ په ښويه ځوان غږ کړ:

– الکه! څنګه وه؟ که څه خبره وي چې بيا يې ووايو. آ؟

سترملا موسکی شو. ځوان د تالار په پای کې وړوکي سکرين ته اشاره وکړه:

– اعلی حضرته! اغه دی مخامخ خپرېږي. ستاسې وينا ډېره علمي او عالي وه.

کمال شاه په تاييد سر وخوځاوه. دا مهال په سکرين کې د ميوند تصوير راغی. هغه له شاهي حصار څخه د وتلو په حال کې و. سرتاجه او سترملا هم ورځير شول. ژورناليست له مايک سره ميوند ته ورغی. ويې پوښتل:

– ښاغليه! امدا اوس اعلی حضرت او عالي قدر سترملا خلکو ته د آزادۍ مبارکي وويله. ته د آزادي پالو مشر وې. خپلو هېوادوالو ته څه نه وايې؟

ميوند مړاوې موسکا وکړه:

– منې زه د خپلو وطنوالو نه مننه کوم چې ماسره ودرېدل. آزادي يې واخېستله. مبارک دې وي. خو يوه خبره کوم. که موږ د ژوند کولو زړې لارې ونيسو، اشغالګر بيا راځي. نو د اعلی حضرت او عالي قدر ستر ملا صيب نه څو غوښتنې لرم. اول دې ټولو ته خپلې وظيفې بېرته ورکي. دويم دې د طلاوو او الماسو عايدات د قبيلو په مشرانو نه، د وطن په پرمختګ ولګوي. چې ټولو ته ګټه ورسي. دريم دې داسې سيستم جوړ کي چې خلک د وړتيا د مخې د دولت مشر وټاکي. څلورم دې د ناريالين په بانک کې خزانه په تعليم ولګوي چې موږ له نورو ستورو سره سيال شو. د وخت سره ځان برابر کو.

کمال شاه لاس سکرين ته ونيو:

– لېونی شوی دی.

ميوند دوام ورکړ:

– ګورئ وخت مو له ځان سره بيايي. څوک چې نه ځي په کشېدو يې هڅو نه ماتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د فضايي ځېړنو په مرکز کې ټولو په دېوال باندې همدا شعار ته وکتل. چکچکې شوې. چاغ مشر غږ کړ:

– موږ که هر څونه لرې يو ارواوې مو سره نژدې دي.

د ميوند غږ بيا ټول غلي کړل:

پيېنځم دې د پښتو په قرآن د سره غور وکي! کسب، هنر، ادبيات، نوښت او پرمختګ دې ګونا نه ګڼي. بل، موږ وطن آزاد که. منې چې فردي آزادي نه وي ايڅ مانا نلري. زموږ نيم نفوس غلامان دي. ښځې يادومه. اغوئ ماشومان روزي. يو ماشوم چې د غلامۍ له ذهنيت سره لوی شي نو له ژونده به څه خوند واخلي؟ پرېږدۍ چې ښځې او نر د اينسانيت په چوکاټ کې آزاد او برابر ژوند وکي. مينه وکي. ژوند لنډ دی. چې اغه هم بې مينې شي نو…

د ميوند ستونی ډک شو. په جېب کې يې د زهرو بوتل په ګوتو کې ونيو. ژورنالست وپوښتل:

– دا رښتيا ده چې تا او شازادګۍ مينه لرله؟

د ميوند او ښکې وبهېدلې. وپسېد:

– ما لرله. اغې نه.

يو دم يې څېره تروه شوه. دا يې شاهزادګۍ وليدله. د واده په سپين اوږد کميس کې يې له دريمې ماڼۍ څخه منډې وهلې. ميوند غاښونه وچيچل. په جېب کې يې د زهرو بوتل پرېښود. تومانچې ته يې لاس کړ. شاهزادګۍ سا نيولې ده ته مخامخ ودرېدله. ويې ويل:

– هيله کوم! ما مه پرېږده!

ميوند د هغې سترګو ته وکتل. په زړه کې يې وويل «هه، دې ته زه څونه کمقله ښکارم؟» په سږمو کې وپشېد. تېره زنه يې وخوځېدله:

– تا ولې پرېښودم؟

– د مور او پلار دپاره.

– اوس څنګه راغلې؟

– زما او ستا دپاره.

ميوند بيا په سږمو کې وپشېد. مخ يې بلې خواته واړاوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې بیا مې په مینې ملنډې ووهې؟

– ویمه چې بیا ابڅکله د مینې درد ونه وینې.

میوند د هغې په لاس کې خپل عکس ولید. په زوره یې ترې کش کړ. د هغې او ښکې وځلېدلې:

– هیله کوم! ما په اغه باغ کې خپلې کوټې ته بوځه!

میوند شنې سترګې کږې کړې:

– مور او پلار پرېږدې؟

شاهزادګۍ سر وخوځاوه. میوند مکمل ورتاو شو:

– ولې؟

– ما یې حق پوره ادا که! نور د ځان د پاره ژوند کومه.

د میوند پام د عکس شاته متن ته واوښت. ویې لیدل چې هغې یوه شېبه هم هېر کړی نه دی. یو دم یې په زړه باندې د مینې د خوږو طوفان راغی. سترګې یې ډکې شوې. موسکې مخ یې آسمان ته کړ. دواړه منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ ورجوخته شوه. د هغه لاس یې ونیو. په ګډه له اوښکو او موسکا سره د دروازې په لور وخوځېدل. دوه سرخلاصي بوتله په سرک وکولېدل. د زهرو اوبو د چلیپا علامه جوړه کړه.

دباندې د زرګونو خلکو په سر کې بادام او شېوه ګل شعارونه جګ نیولي وو «میوند د آزادۍ اتل دی. موږ له میوند سره یو. میوند زموږ پاچا دی» شېبه پس یې هغه په اوږو اخېستی و، په شاهي حصار ننوتل. همدا شعارونه یې په جګ غږ تکرارول. شاهزادګۍ هم ورسره په مضبوطو ګامونو د اولې ماڼۍ په لور روانه وه. د کمال شاه او سترملا رنګ تک سپین شو. سرتاجې له سکرین څخه سترګې واړولې. ویې ویل:

– پلاره! زه باور لرم چې تاسې او اعلی حضرت د خلکو له ارادې سره مخالفت نلرئ!

هغوئ په تېبتېدلو رنګونو تلویزوني کمرو ته وکتل. سرونه یې وښنډل.

د افغانستان د فضایي څېړنو په مرکز کې چاغ مشر د هوسایۍ سا واخېستله. مخ یې همکارانو ته واړاوه:

– بلا وهلو! موږ باید له خپلو خلکو سره فیزیکي تماس ولرو. په بېړۍ کې ورشو.

هغه ګوته عینکۍ پېغلې ته ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا کار ته کولی شې.

- زه؟

- ته د خپل کار سره بې حده مينه لرې. او اعلی حضرت ميوند ثابته کړه چې ريښتينې مينه خامخا کاميابېږي. نن نه پس ته زموږ د فضايي څېړنو د مرکز مرستياله يې. بريا دې غواړم.

د ټولو خولې وازې شوې. بېرسرې او بېرېږيرې ځوان چکچکې وکړې. ويې ويل:

- ارزې، ارزې.

ټولو همکارانو مبارکيانې ورکړې. عينکۍ پېغلې د ميوند په شان مخ آسمان ته کړ. منګولې يې په سر شاته کش کړې. د همکارانو خندا ګانو يې په تالار کې انګازې وکړې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library